Έτος ΙΔ'

Τεύχος 314ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΟΜΙΚΑΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Χριστιανισμὸς καὶ Ποινικὸν Δίκαιον, ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια) 529

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

« **Σταυροφορία γιὰ τὸ παιδί** », ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Σπ. Πηλοῦ (συνέχεια) 537

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Τὸ διπλὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀμαρουσίου, ὑπὸ τοῦ κ. Σπ. Λεωτσάκου (συνέχεια καὶ τέλος) 545

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Διαρρήκτης - λιθοβολητής, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ περιοδικοῦ «Kriminalistik» ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Α. Βογιατζῆ 552

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ Ἀστυνομία, ὁ Τύπος καὶ τὸ Κοινό, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. Κων. Λαψάνη (συνέχεια καὶ τέλος) 557

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὁ ἄνθρωπος ἀξίζει ἐφ' ὅσον σκέπτεται, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ Ἰ. Ράϊκου... 561

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Οἱ ἀποδείξεις ὅτι ἡ «Νεολαία Λαμπράκη» εἶναι κομμουνιστική, ὑπὸ τοῦ κ. Πέλου Κουτούπη 563

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 565

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 567

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς Κλάδου Ὑγείας, μηνὸς Μαΐου 1966 571

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερον Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 573

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 575

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (Τηλ. 522 - 512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΔ΄. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1966 | ΤΕΥΧΟΣ 314

ΝΟΜΙΚΑΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτ. Σχ. Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

7. Αἱ χριστιανικαὶ ἀρεταὶ καὶ ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀρετὴ τῆς «ἀγάπης»:

Ἐν τέλει ἡ χριστιανικὴ φιλολογία διεσάλπισεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν κατ' ἐξοχὴν χριστιανικὴν ἀρετήν, τὴν «ἀγάπην».

Συντελεστὴν τῆς πραότητος, τῆς μεγαλοψυχίας ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν, τῆς ταπεινώσεως, τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας, τῆς εὐγνωμοσύνης, τῆς ἀπεράντου καρτερίας καὶ ὑπομονῆς, τῆς ἁγνότητος καὶ καθαρότητος τῆς καρδίας, τοῦ πνευματικοῦ ἡρωϊσμοῦ, τοῦ ἡρωϊσμοῦ τῆς χαλιναγωγήσεως τῶν ταπεινῶν παθῶν, τῆς καταπατήσεως τῶν φιλεκδίκων τάσεων καὶ τῶν ὀργίλων διαθέσεων.

Διότι διὰ τὸν Χριστιανισμόν, τοῦ «ἥρωος, τοῦ θρυλικοῦ διὰ τὴν σωματικὴν του ρώμην», ὃν ἐθεοποίησεν ἡ ἀρχαιότης συμβολικῶς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἡρακλέους ἢ ἄλλων ὑπερφυῶν ἡρώων ἢ ὁ σήμερον κακῶς νοούμενος ἀθλητισμὸς ἢ τὸ ἰδανικὸν τοῦ «δυναμικοῦ ὑπερανθρώπου» τοῦ φιλοσόφου Φρ. Νίτσε, τοῦ φωτεινοῦ, τοῦ δημιουργικοῦ, τοῦ σκληροῦ, τοῦ πατῶντος ἐπὶ πτωμάτων τῶν ἀδυνάτων καὶ εὐτελῶν «μικρῶν ψυχῶν», τοῦ ἰσχυροῦ, εἶναι πλέον ἀξιοθαύμαστος εἶναι ὁ ἥρως τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Διότι ὁ Θεῖος Διδάσκαλος «οὐ μόνον ἀνύψωσεν εἰς ὑψίστην περιωπὴν τὴν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ διηύρυνε τὰ ὅρια αὐτῆς εἰς τρόπον, ὥστε πᾶσαι αἱ ἀρεταὶ καὶ πᾶς ὁ καρπὸς τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας δὲν εἶναι παρὰ ἀγάπη». Ἡ ἀγάπη ὅμως αὕτη εἶναι ἡρωισμὸς καὶ «δὲν εἶναι πλέον αἴσθημα τι ἐκθηλύνον καὶ ἐκνευρίζον τὸν ἄνθρωπον, σημεῖον ἀσθενείας μᾶλλον καὶ ἀδυναμίας. Εἶναι νεωρῶδες, φωτεινόν, ἀποφασιστικόν, ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὸ ἀληθὲς καὶ καλῶς νοούμενον συμφέρον τοῦ πλησίον».

8. Γενικὸν συμπέρασμα:

Τοιουτοτρόπως ὅμως διὰ τῆς χριστιανικῆς φιλολογίας καὶ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ἐχαρίσθη εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἡ ὑγιεστέρα ἀντιεγκληματικὴ ἀτμόσφαιρα «Ὑγιεινῆς τῶν Κοινωνιῶν τῶν ἀνθρώπων» καὶ ὁ ὑγιέστερος «Ἀξιολογικὸς προσανατολισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους».

ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΑΠΤΥΞΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΩΘΗΣΙΝ ΕΙΔΙΚΩΣ ΤΗΣ «ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ», ΗΤΟΙ ΤΗΣ «ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΗΣ»

Ι. Γενικῶς.

Ἐν τέλει ἡ διδασκαλία τοῦ ἀπαραμίλλου θεραπευτοῦ τῶν αἰώνων Υἱοῦ

τοῦ Ἀνθρώπου, θαθέως ἐπηρέασε τὴν ἀνέλιξιν τῆς «Ἐγκληματολογικῆς Θεραπευτικῆς», ἤτοι τῆς καλουμένης «Σωφρονιστικῆς».

ΙΙ. Σκοπὸς τῆς σωφρονιστικῆς.

Ἡ ὁποία «Σωφρονιστικὴ» ἐπιζητεῖ ἕνα οὐράνιον προορισμόν, ἤτοι νὰ διασώσῃ τὸν ἐγκληματήσαντα συνάνθρωπον ἀπὸ τοῦ ἠθικοῦ θανάτου καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἠθικὴν ὑγείαν, ἥτις εἶναι καὶ ἡ πολυτιμωτέρα.

ΙΙΙ. Σημεῖα τῆς κατ' ἐξοχὴν χριστιανικῆς ἐπιρροῆς ἐπὶ τὴν σωφρονιστικήν.

Ἰδίως δ' ἡ χριστιανικὴ πνοὴ ἐπηρέασε τὴν σωφρονιστικὴν ἐπιστημονικὴν ἱεραρχίαν ἀφ' ἑνὸς διὰ τοῦ δόγματος τῆς «μετανοίας», ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τοῦ ἀνορθωτικοῦ σωφρονιστικοῦ νόμου τῆς «ἀγάπης» τῶν καταδίκων.

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΕΝ ΤΩ ΠΟΙΝΙΚΩ ΔΙΚΑΙΩ

Ι. Διείσδυσις τοῦ δόγματος τῆς μετανοίας εἰς τὸ ποινικὸν δίκαιον.

1. Θρησκεία τῆς μακροθυμίας:

Καὶ ἐν πρώτοις ὁ Χριστιανισμὸς ἐνέπνευσεν εἰς τὸ ποινικὸν δίκαιον τὴν ἱερὰν πνοὴν τῆς «μετανοίας».

Εἶναι ἡ θρησκεία τῆς μακροθυμίας καὶ τῆς ἀγάπης ἐκείνης, ἥτις ἀνήσυχος περιπλανᾶται στρεφομένη πάντοτε πανταχοῦ, ἵνα ἀναζητήσῃ καὶ διασώσῃ τὰ ἀποδημήσαντα εἰς τὴν θλιβερὰν χώραν τῶν ἁμαρτιῶν ἀπολωλότα τέκνα αὐτῆς καὶ κινδυνεύοντα ἐξ ἠθικοῦ θανάτου.

«Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτούς· Οὐ χρείαν ἔχουσι οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες. Οὐκ ἐλήλυθα καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». «Ὁ γὰρ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι». «Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός». «Καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη». «Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου». «Τῷ ἀγαπήσαντι ἡμᾶς καὶ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ».

2. Χριστιανικὴ πρόσκλησις πρὸς μετάνοιαν:

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἠθικῶς πεπολιτισμένων ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν ἐνεφυσήθη, ἐν τῇ στάσει τοῦ ἠθικῶς πεπολιτισμένου ποινικοῦ αὐτῶν δικαίου ἔναντι τῶν ἐγκληματησάντων συνανθρώπων, τὸ χριστιανικὸν ἰδεῶδες τῆς διαφωτίσεως τούτων, προσκλήσεως καὶ τέλος ἐνεργοῦ καὶ συνεχοῦς ἐπιμόνου προωθήσεώς των πρὸς μετάνοιαν καὶ δι' αὐτῆς πρὸς σωτηρίαν.

Τοιουτοτρόπως ἐνώπιον τῶν τραγικῶν τούτων ἐγκληματικῶν προσωπικοτήτων ἐξεπέμφθη μήνυμα ἀληθείας, ὅπερ κατέστησεν αὐτὰς ἱκανάς, ἵνα ἀναγνωρίσωσι καὶ ἀναμετρήσωσι τὴν ἄβυσσον, ἐν ᾗ ἔχουσι καταπέσει.

Ἡ μεγάλη πρόσκλησις καὶ διαφώτισίς των πρὸς μετάνοιαν ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς πρὸς τὰς ἐγκληματικὰς ταύτας προσωπικότητας ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Χριστιανικοῦ Λόγου:

«Μετανοήσατε». «Μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας, ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ ἀναψύξεως ἀπὸ προσώπου Κυρίου». «Ἀλλ' ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες ὡσαύτως ἀπολεῖσθε». «Ἡ γὰρ καρδία σου οὐκ ἔστιν εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου ταύτης καὶ δεήθητι τοῦ Θεοῦ, εἰ ἄρα ἀφεθήσεταί σοι ἡ ἐπίνοια τῆς καρδίας σου. Εἰς γὰρ χολὴν πικρίας καὶ σύνδεσμον ἀδικίας ὁρῶ σε ὄντα». «Ἀνοῖξαι ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκότους εἰς φῶς καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τὸν Θεόν, τοῦ λαβεῖν αὐτοὺς

ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ κλῆρον ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πίστει τῇ εἰς ἐμέ». «Ἀπήγγελον μετανοεῖν καὶ ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεόν». «Τί οὖν; ἁμαρτήσομεν, ὅτι οὐκ ἐσμὲν ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν; μὴ γένοιτο. Οὐκ οἴδατε ὅτι ᾧ παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοί ἐστε, ᾧ ὑπακούετε, ἤτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον, ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην; χάρις δὲ τῷ Θεῷ ὅτι ἦτε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ὑπηκούσατε δὲ ἐκ καρδίας εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς. Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ. Ἀνθρώπινον λέγω διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς ὑμῶν. Ὥσπερ γὰρ παρεστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ τῇ ἀνομίᾳ εἰς τὴν ἀνομίαν, οὕτω νῦν παραστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ δικαιοσύνῃ. Τίνα οὖν καρπὸν ἔχετε τότε, ἐφ' οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε; τὸ γὰρ τέλος ἐκείνων θάνατος. Νυνὶ δὲ ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, δουλωθέντες δὲ τῷ Θεῷ, ἔχετε τὸν καρπὸν ὑμῶν εἰς ἁγιασμόν, τὸ δὲ τέλος ζωὴν αἰώνιον. Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος, τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τῷ Κυρίῳ ἡμῶν». «Ἀλλὰ μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς, μὴ βουλόμενός τινας ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετάνοιαν χωρῆσαι». «Διό, ἀγαπητοί, ταῦτα προσδοκῶντες, σπουδάσατε ἄσπιλοι καὶ ἀμώμητοι αὐτῷ εὑρεθῆναι νὲ εἰρήνῃ. Καὶ τὴν Κυρίου ἡμῶν μακροθυμίαν σωτηρίαν ἡγεῖσθε». «Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγγελία, ἣν ἀκηκόαμεν, ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀναγγέλομέν ὑμῖν, ὅτι ὁ Θεὸς φῶς ἐστι, καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία. Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι κοινωνίαν ἔχομεν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ σκότει περιπατῶμεν, ψευδόμεθα, καὶ οὐ ποιοῦμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἐὰν δὲ ἐν τῷ φωτὶ περιπατῶμεν, ὡς αὐτός ἐστιν ἐν τῷ φωτί, κοινωνίαν ἔχομεν μετ' ἀλλήλων, καὶ τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας. Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς πλανῶμεν καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν. Τεκνία μου, ταῦτα γράφω ὑμῖν, ἵνα μὴ ἁμάρτητε. Καὶ ἐάν τις ἁμάρτῃ, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν πατέρα, Ἰησοῦν Χριστὸν δίκαιον. Καὶ αὐτὸς ἱλασμός ἔστι περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Οὐ περὶ τῶν ἡμετέρων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐγνώκαμεν αὐτόν, ἐὰν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν. Ὁ λέγων, Ἔγνωκα αὐτόν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ μὴ τηρῶν, ψεύστης ἐστί, καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν, ὃς δ' ἂν τηρῇ αὐτοῦ τὸν λόγον, ἀληθῶς ἐν τούτῳ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τετελείωται. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ ἐσμέν. Ὁ λέγων ἐν αὐτῷ μένειν ὀφείλει, καθὼς ἐκεῖνος περιεπάτησε καὶ αὐτὸς οὕτω περιπατεῖν».

3. Ἀ ν υ π α κ ο ὴ ε ἰ ς τ ὴ ν π ρ ό σ κ λ η σ ι ν π ρ ὸ ς μ ε τ ά ν ο ι α ν:

Καὶ βεβαίως ἀναγνωρίζει ἡ διδασκαλία τοῦ Μεγάλου Γαλιλαίου ὅτι δυστυχῶς πολλοὶ ἐγκληματίαι τυφλοὶ καὶ μυωπάζοντες, θύματα θολῆς παραστρατημένης ζωῆς, δὲν θὰ θελήσωσι νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τῆς γοητείας τῆς ἁμαρτίας τῆς ὑλικῆς ἡδονῆς καὶ δὲν θὰ ἀναγνωρίσωσι καὶ δὲν θὰ ἀναμετρήσωσι τὴν ἄβυσσον, ἐν ᾗ κατρεκύλησαν.

Διὸ καὶ ὡς τυφλοί, θὰ ἀπορρίψωσι τὴν πρόσκλησιν εἰς μετάνοιαν: «Ὃ γὰρ μὴ πάρεστι ταῦτα τυφλός ἐστι, μυωπάζων, λήθην λαβὼν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἁμαρτιῶν».

4. Ὑ π α κ ο ὴ ε ἰ ς τ ὴ ν π ρ ό σ κ λ η σ ι ν π ρ ὸ ς μ ε τ ά ν ο ι α ν:

Οὐχ ἧττον ὅμως ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς θὰ ὑπάρξωσι καὶ συνάνθρωποι ἐγκληματίαι, οἵτινες θὰ δεχθῶσι τὸ χριστιανικὸν φῶς τοῦ θάρρους καὶ ἐλπίδος. Ὅπερ θὰ καταστήσῃ αὐτοὺς ἱκανούς, ἵνα αἰτήσωσιν ἔλεος καὶ ἐπιτύχωσι τὴν ἠθικὴν ἀνακαίνισιν.

«Πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου».

Ἐνταῦθα ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τὸ ἐκκλησιαστικὸν ποίημα τῆς μετανοίας τῆς Κασσιανῆς μοναχῆς, τῆς ὑμνογράφου τῆς Βυζαντινῆς Χριστιανικῆς ἐκκλησίας:

«Κύριε,

»Ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή, τὴν σὴν αἰσθομένη θεότητα, μυροφόρου ἀναλαβοῦσα τάξιν, ὀδυρομένη μύρα σοι πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει. Οἴμοι! λέγουσα ὅτι νὺξ μοι ὑπάρχει, οἶστρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος ἔρως τῆς ἁμαρτίας. Δέξαι μου τὰς πηγὰς τῶν δακρύων, ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ. Κάμφθητί μοι πρὸς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας, ὁ κλίνας τοὺς οὐρανοὺς τῇ ἀφάτῳ σου κενώσει. Καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ἀποσμήξω τούτους δὲ πάλιν τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις, ὧν ἐν τῷ Παραδείσῳ Εὔα τὸ δειλινὸν κρότον τοῖς ὠσὶν ἠχηθεῖσα, τῷ φόβῳ ἐκρύβη. Ἁμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων μου ἀβύσσους τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα Σωτήρ μου; Μή με τὴν σὴν δούλην παρίδῃς ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος».

Ἡ κατὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ Κ. Παλαμᾶ:

«Κύριε, γυναῖκα ἁμαρτωλή, πολλά,
πολλά, θολά, βαριὰ τὰ κρίματά μου.
Μά, ὦ Κύριε, πῶς ἡ θεότης σου μιλᾶ
μὲς στὴν καρδιά μου.
Κύριε, προτοῦ σὲ κρύψει ἡ ἐντάφια γῆ,
ἀπὸ τὴ δροσαυγὴ λουλούδια πῆρα.
Κι' ἀπ' τῆς λατρείας τὴ τρίσβαθη πηγὴ
Σοῦ φέρνω μύρα.
Οἶστρος μὲ σέρνει ἀκολασίας... νυχτιά,
σκοτάδι ἀφέγγαρο, ἄναστρο μὲ ζώνει.
Τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας· φωτιά!
μὲ καίει, μὲ λιώνει.
Ἐσὺ ποὺ ἀπὸ πέλαα νερά,
τὴν ὑψώνεις νέφη, πάρε τα, ἔρωτά μου.
Κυλοῦνε, εἶναι ποτάμια φλογερά,
τὰ δάκρυά μου.
Γῦρε σ' ἐμέ. Ἡ ψυχή μου πῶς πονεῖ!
Δέξου με Ἐσὺ ποὺ δέχτηκες καὶ γείραν.
Ἄφραστοι ὡς ἐδῶ κάτου οἱ οὐρανοὶ
Καὶ σάρκα ἐπῆραν.
Στἄχραντά Σου τὰ πόδια, βασιλιά
Μου Ἐσύ, θὰ πέσω καὶ θὰ στὰ φιλήσω
Καὶ μὲ τῆς κεφαλῆς μου τὰ μαλλιὰ
θὰ στὰ σφουγγίσω.
Τἄκουσεν ἡ Εὔα μὲς στὸ ἀποσπερνὸ
τῆς παράδεισος φῶς ν' ἀντιχτυπᾶνε,
Κι' ἀλαφιασμένη κρύφτηκε... Πονῶ,
Σῶσε, ἔλεος κάνε.
Ψυχοσῶστ' οἱ ἁμαρτίες μου λαός.
Τ' ἀξεδιάλυτα ποιὸς θὰ ξεδιαλύση;
Ἀμέτρητό Σου τὸ ἔλεος ὁ Θεός!
Ἄβυσσο ἡ κρίση».

Καὶ ὁμοίως:

«Ἡ ἀπεγνωσμένη διὰ τὸν βίον καὶ ἐπεγνωσμένη διὰ τὸν τρόπον, τὸ μύρον βαστάζουσα, προσῆλθέ σοι βοῶσα: Μή με τὴν πόρνην ἀπορρίψῃς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου. Μὴ μου τὰ δάκρυα παρίδῃς, ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων. Ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦσαν, ἣν οὐκ ἀπώσω ἁμαρτάνουσαν, Κύριε, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος!»

Καὶ ὁμοίως:

«Ἡ δεδυθισμένη τῇ ἁμαρτίᾳ εὗρέ σε λιμένα τῆς σωτηρίας καὶ μύρον σὺν δάκρυσι κενοῦσά σοι ἐβόα:

»Ἴδε ὁ τῶν ἁμαρτανόντων τὴν μετάνοιαν φέρων, Ἀλλά, δέσποτα, διάσωσόν με ἐκ τοῦ κλύδωνος τῆς ἀνομίας διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος».

Ἀλλ' ὁμοίως ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ἐπίσης ἡ περιγραφομένη ἐν τῷ δράματι τοῦ Φάουστ τοῦ Γκαῖτε συγκινητικὴ μετάνοια ἐν τῇ φυλακῇ τῆς Μαργαρίτας. Δ. Θεοδώρου:

«Ἡ ὑπέροχος προσευχὴ τῆς Μαργαρίτας μπροστὰ στὴν πολυπικραμένη Παναγιὰ (Μαντόνα ντολορόζα).

Αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως αὐτῆς ἐντὸς τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἀκούεται τὸ ἁρμόνιον καὶ ψάλλει ὁ χορός. Ἡ μετάνοιά της ἐντὸς τῆς φυλακῆς μετὰ τὰς ἀμφιταλαντεύσεις, τὰς ὁποίας δημιουργεῖ ἐντὸς αὐτῆς ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος. Ἡ σωτηρία της μὲ τὴν ἐγκάρδιον καὶ ἀγωνιώδη προσευχὴν αὐτῆς:

«Πατέρα μου, δική σου! Λύτρωσέ με!
Ὦ τῶν ἀγγέλων ἅγια πλήθη,
κυκλώσετε, φυλάξετέ με!»

5. Ἀνακούφισις τοῦ μετανοοῦντος καταδίκου:

Τοιουτοτρόπως τὴν λύπην τῆς φυλακῆς διεδέχθη ἡ χαρὰ τῆς ψυχικῆς ἀνακουφίσεως τοῦ μετανοοῦντος καταδίκου συνανθρώπου καὶ τὸ ἄγχος τοῦ ἀποπνιγμοῦ ἐκ τῶν κιγκλίδων ἡ εἰρήνη ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς ἠθικῆς ἀναστάσεως διὰ τῆς μετανοίας.

Διότι τελικῶς αἱ πύλαι τοῦ παραδείσου διηνοίχθησαν καὶ διὰ τὸν ἀγνῶς καὶ εἰλικρινῶς μετανοήσαντα καὶ καταστάντα καινὸν ἄνθρωπον ληστήν, δολοφόνον, ἐκβιαστήν, μοιχόν, κλέπτην, ὕπουλον καὶ ἀνειλικρινῆ χειριστὴν τοῦ νόμου καὶ τῶν περιστάσεων τῆς ζωῆς Φαρισαῖον ἢ ἄλλον.

Ἂς ἀναμνησθῶμεν μετ' εὐλαβείας τὴν ἱερὰν ἐκείνην διήγησιν τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου περὶ τοῦ μετανοήσαντος ληστοῦ, ὅστις συνεσταυρώθη μετὰ τοῦ Κυρίου:

«Εἷς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμει αὐτόν, λέγων, Εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπετίμα αὐτῷ, λέγων, Οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως, ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν. Οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε. Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ, Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, Ἀμήν, λέγω σοι σήμερον, μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ».

Καὶ δι' αὐτῆς τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας ὁ ἀνακαινισθεὶς ληστὴς κατέστη ὁ πρῶτος ἀνθρώπινος κάτοικος τοῦ Παραδείσου:

«Μία μόνη κίνηση καθαρᾶς ἀγάπης καὶ ὁλόκληρη μία ἐγκληματικὴ ζωὴ ἔχει ἐκμηδενισθῇ. Καλὲ ληστή, ἄγιε ἐργάτη τῆς τελευταίας ὥρας, κάμε μας τρελλοὺς ἀπὸ ἐλπίδα!».

Καὶ τοιουτοτρόπως ὁ μετανοήσας ληστὴς ἐχάρισε χαρὰν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τοὺς ἀγγέλους, εἰς τὸν Χριστόν μας, εἰς τὸν Παντοκράτορα Θεόν.

«Συγχαρῆτε μοι, ὅτι εὗρον τὸ πρόβατόν μου, τὸ ἀπολωλός. Λέγω ὑμῖν ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι». «Οὕτω, λέγω, ὑμῖν, χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι».

II. Αἰτιάσεις κατὰ τοῦ δόγματος τῆς μετανοίας.

1. Διατυπωθεῖσαι αἰτιάσεις:

Καὶ ὅμως ἐναντίον τοῦ τοιούτου δόγματος τῆς χριστιανικῆς μετανοίας ἐξηνέχθη ἐκ μέρους ἐνίων ἐπιστημόνων, ὡς τοῦ Wulfen, ἡ βαρυτάτη μορφή, καθ' ἣν ἡ μετάνοια συνιστᾷ ἐγκληματογόνον παράγοντα ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἐνθαρρύνει τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἐφ' ὅσον οὗτοι κέκτηνται τὴν

βεβαιότητα ὅτι ἀργότερον διὰ τῆς μετανοίας θὰ ἐπιτύχωσι διάλυσιν τῶν ἁμαρτιῶν των.

Ἡ τοιαύτη δ' αἰτίασις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπικουρηθῇ καὶ δι' ἀναδρομῆς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Αὕτη, πιστεύσασα ὅτι εἶχεν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν ἁμαρτίας, κατέφυγεν εἰς τὴν χορήγησιν τῶν περιφήμων παπικῶν ἀφέσεων ὑπὸ μορφὴν «συγχωρητηρίων γραμμάτων» (συγχωροχαρτίων, ἰντουλγκέντιε). Ἐγένετο δέ, ὡς γνωστόν, δυστυχῶς τοσαύτη κατάχρησις, ὥστε ταῦτα τελικῶς μετεβλήθησαν εἰς ἀντικείμενα χρηματικῆς συναλλαγῆς καὶ εἰς μέσα ἐμμέσου φορολογίας, ὑπὲρ τοῦ πλουτισμοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ θησαυροῦ. Τοιουτοτρόπως κατήντησε ταῦτα νὰ προσφέρωνται πρὸς πώλησιν εἰς στρατιὰν πιστῶν, ἐξαγοραζόντων ἔναντι ἁπλῆς πληρωμῆς τόσον τὴν ἰδίαν, ὅσον καὶ τὴν σωτηρίαν προσφιλῶν αὐτοῖς τρίτων προσώπων, ζώντων ἢ ἀκόμη καὶ νεκρῶν. Οὐχ ἧττον ὅμως καὶ εἰς κοινοὺς κλέπτας, ληστάς, δολοφόνους ἢ ἑτέρους, οἵτινες ὑπελάμβανον ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἠδύναντο διὰ χρημάτων νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἀπολύτρωσιν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ καθαρτηρίου πυρὸς δι' ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν των, μάλιστα δὲ οὐ μόνον ἀναφορικῶς πρὸς τὴν παρελθοῦσαν, ἀλλὰ πρὸς τούτοις ἐν ὄψει αὐτῆς ταύτης τῆς μελλούσης ἐγκληματικῆς αὐτῶν δράσεως.

2. Παρερμηνεία τοῦ δόγματος τῆς μετανοίας ὑπὸ τῶν καταφερομένων ἐναντίον τούτου:

Καὶ ὅμως ἀναμφιβόλως ἐν πάσῃ τῇ τοιαύτῃ ἀξιολογικῇ ἀντιμετωπίσει τοῦ ἐν λόγῳ δόγματος πρόκειται αὐτόχρημα περὶ τραγικωτάτης παρεξηγήσεως τῆς βαθυτέρας καὶ ὑψηλοτέρας ἐννοίας τῆς χριστιανικῆς μετανοίας. Ἡ τοιαύτη δὲ παρεξήγησις οὐδαμῶς καλύπτεται ἐκ τῆς διαγραφείσης ἐσφαλμένης τακτικῆς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἀφαρμηθείσης ἀπὸ παρερμηνείας τῶν διδασκαλιῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν πάσῃ τῇ τοιαύτῃ συναλλαγῇ τῶν συγχωροχαρτίων ἐπρόκειτο περὶ ἀνθρώπων ἐχόντων διὰ στόματος μὲν τὴν τετεχνημένην μετάνοιαν, φερόντων δ' ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν τὴν πανουργίαν.

Ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἐλησμόνησε τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπερ ρητῶς κατεδίκασε τὴν μεταβολὴν τῶν ναῶν «εἰς οἴκους ἐμπορίου» καὶ εἰς «σπήλαια ληστῶν».

Καὶ ὁμοίως αὕτη ἐλησμόνησε τὸ πνεῦμα τῆς πολυσημάντου διηγήσεως τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων περὶ τοῦ προσενεγκότος πρὸς τοὺς ἀποστόλους Πέτρον καὶ Ἰωάννης χρήματα, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν χριστιανικὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Πέτρος δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Τὸ ἀργύριόν σου σοὶ εἴη εἰς ἀπώλειαν, ὅτι τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι. Οὐκ ἔστι σοι μερίς, οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ. Ἡ γὰρ καρδία σου οὐκ ἔστιν εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου ταύτης, καὶ δεήθητι τοῦ Θεοῦ. Εἰ ἄρα ἀφεθήσεταί σοι ἡ ἐπίνοια τῆς καρδίας σου. Εἰς γὰρ χολὴν πικρίας καὶ σύνδεσμον ἀδικίας ὁρῶ σε ὄντα».

Ἀναντιρρήτως ἡ χριστιανικὴ μετάνοια διασώζει. Ἀλλ' ὡς μετάνοια, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, νοητέα ἡ ἐν ἀπολύτῳ εἰλικρινείᾳ καὶ μετὰ συντριβῆς καρδίας ἕνεκα τῶν διαπραχθέντων ἁμαρτημάτων καὶ σὺν τῇ σταθερᾷ ἀποφάσει πρὸς ἠθικὴν διόρθωσιν, ἄδολος ψυχῇ τε καὶ ἔργῳ, ἐπιστροφὴ τοῦ ἁμαρτήσαντος καὶ ἐγκληματήσαντος ἐπὶ τὴν ὁδὸν τῆς ἠθικῆς ἀναγεννήσεως. Ἡ οὕτω πως δὲ νοουμένη μετάνοια οὐδὲ πόρρωθεν θὰ ἠδύνατο νὰ συνδεθῇ πρὸς οἱουσδήποτε ταπεινοὺς ὑπολογισμούς. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δὲ ταύτης δημιουργεῖται βαρυτάτη εὐθύνη διά τε τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους, ἰδιαιτέρως δὲ καὶ διὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς λειτουργούς. Διότι οὗτοι ὀφείλουσι νὰ διαφωτίζωσι τὰ τέκνα τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς λειτουργούς. Διότι οὗτοι ὀφείλουσι νὰ διαφωτίζωσι τὰ τέκνα, ἐξ ἀγιότητος χριστιανικῆς μετανοίας. Τοῦτο δέ, ἵνα προφυλάξωσι συνάμα αὐτοὺς ἀπὸ οἱασδήποτε ἐσφαλμένης ἀξιολογήσεως μιᾶς πονηρᾶς καὶ ἐπὶ ταπεινῶν ὑπολογι-

σμῶν ἐρειδομένης οὐ μόνον ἀχρήστου, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβοῦς νόθου μετανοίας.

Κατὰ τὸν Κ. Γ. Γαρδίκαν ἡ χριστιανικὴ θρησκεία δέχεται μόνον τὴν δι' ἔργων μετάνοιαν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην ἀναφέρεται οὗτος εἰς τὴν δι' ἔργων μετάνοιαν τοῦ πλουσίου ἀρχιτελώνου εἰς τὴν Ἱεριχὼ Ζακχαίου:

«Ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν, Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι. Σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι.

Καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων. Καὶ ἰδόντες ἅπαντες διεγόγγυζον, λέγοντες ὅτι παρὰ ἁμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον. Ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς. Καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός».

Τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς ψυχῆ τε καὶ ἔργῳ ἁγνῆς διασωζούσης ὁλοκληρωτικῆς μετανοίας διαχέει ἅπασαν τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν.

«Ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις. Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα». «Ἀπήγγελον μετανοεῖν καὶ ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεόν, ἄξια τῆς μετανοίας ἔργα πράσσοντας». «Νῦν χαίρω, οὐχ ὅτι ἐλυπήθητε, ἀλλ' ὅτι ἐλυπήθητε εἰς μετάνοιαν, Ἐλυπήθητε γὰρ κατὰ Θεόν, ἵνα ἐν μηδενὶ ζημιωθῆτε ἐξ ἡμῶν. Ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται». «Ἀπόθεσθαι ὑμᾶς, κατὰ τὴν προτέραν ἀναστροφήν, τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης. Ἀνανεοῦσθαι δὲ τῷ πνεύματι τοῦ νοὸς ὑμῶν, καὶ ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας. Διὸ ἀποθέμενοι τὸ ψεῦδος λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ. Ὅτι ἐσμὲν ἀλλήλων μέλη». «Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διὰ πνεύματος εἰς φιλαδέλφειαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε· ἐκτενῶς ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλὰ ἀφθάρτου, διὰ λόγου ζῶντος Θεοῦ καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα». «Ἀποθέμενοι οὖν πᾶσαν κακίαν καὶ πάντα δόλον καὶ ὑποκρίσεις καὶ φθόνους καὶ πάσας καταλαλιάς, ὡς ἀρτιγέννητα βρέφη, τὸ λογικὸν ἄδολον γάλα ἐπιποθήσατε, ἵνα ἐν αὐτῷ αὐξηθῆτε εἴπερ ἐγεύσασθε ὅτι Χριστὸς ὁ Κύριος».

Κατὰ τῶν μεμφθέντων τὴν μετάνοιαν ἐπίσης ἀντετάχθη ὀρθῶς καὶ ἕτερον ἐπιχείρημα. Εἰδικῶς δ' ὅτι, ἐὰν ἄνθρωποί τινες ἄδουλοι παραλογισθέντες καὶ παρανοήσαντες, συνέχισαν τυχὸν τὴν ἁμαρτίαν ὑπολογίσαντες ἐπὶ μελλούσης μετανοίας, δηλαδὴ νόθου καὶ ἀχρήστου, ἐν τοσούτῳ ἀπὸ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς δὲν θὰ ἔδει νὰ παρορᾶθῃ ὅτι ἀντιθέτως πλεῖστοι ἄλλοι μετενόησαν εἰλικρινῶς, συνεκρατήθησαν καὶ ἐπεζήτησαν τὴν ἐπούλωσιν πάσης ἐκ μέρους των προξενηθείσης ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς ζημίας.

Τέλος, ἐτονίσθη καὶ ἕτερον σπουδαῖον προνόμιον τοῦ δόγματος τῆς μετανοίας. Ἤτοι ὅτι διὰ ταύτης καὶ τῆς ἀντιστοίχου συγχωρήσεως ἐπιτυγχάνεται ἐν τῇ διαταραχθείσῃ κοινωνίᾳ τῶν ἀνθρώπων λήθη καὶ κατασίγασις τοῦ σάλου τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ εἰρήνη καὶ προλαμβάνονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ ἄλλαι μοιραῖαι τάσεις πρὸς ἀμοιβαίας ἐκδικήσεις καὶ ἀντεκδικήσεις. Ὑπὸ τοιαύτην δ' ἔννοιαν μάλιστα ἐπιτακτικὴ ἀνέκυψεν ἀπαίτησις τῆς Κοινωνικῆς Παιδαγωγικῆς, ὅπως ἡ Ἐκκλησία, τὸ κράτος καὶ ἡ κοινωνία καλλιεργῶσι τὰς χριστιανικὰς ταύτας ἰδέας καὶ προωθῶσι τοὺς μὲν βλάφαντας πρὸς εἰλικρινῆ καὶ ἔμπρακτον μετάνοιαν, τοὺς δ' ὑποστάντας τὰ πλήγματα πρὸς παροχὴν εἰλικρινοῦς συγγνώμης.

Ἰδέαι συνιστῶσαι δείγματα ἀνωτέρου ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ.

Διότι ἐπίλεκτος, ἱερὸς καὶ ἡρωϊκὸς ἄνθρωπος εἶναι, κατὰ τὸν Κύριον, ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι ἱκανὸς νὰ συγχωρῇ. Ὁ ὁποῖος δὲν μισεῖ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπλήγωσε, τὸν ἐξηυτέλισε, τὸν ἔβλαψε, κατέφερεν ἐναντίον του τὸ μεγαλύτερον κακόν, κατεκρεούργησεν αὐτὸν σωματικῶς καὶ ψυχικῶς καὶ ἠθικῶς. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος γνωρίζει

νὰ λυπῆται τὸν βλάψαντα, διότι ἀντικρύζει εἰς αὐτὸν ἕνα τραγικὸν συνάνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀπέδειξε διὰ τῆς ἀναισχυντίας του ψυχὴν μεμολυσμένην ἐκ τοῦ μολύσματος τῆς κακίας καὶ τῆς μισανθρωπίας, δηλ. ἐκ τοῦ καρκίνου τῆς ψυχῆς, ὁ ὁποῖος θὰ ἀγάγῃ αὐτὸν εἰς τὸν φρικτότερον τῶν θανάτων, τὸν θάνατον τὸν ἠθικόν, τὸν θάνατον τῆς ψυχῆς.

Ἡ πρόσκλησις αὕτη τῆς θρησκείας τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ ἡμῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἵνα χαρίσωσι τὴν συγγνώμην των, διαποτίζει ἅπασαν τὴν διδασκαλίαν τῆς θρησκείας τῆς ἀπείρου ἀγάπης.

Παράδειγμα ἡ αἱματηρὰ ἱστορία τοῦ μεγαλυτέρου ἐγκλήματος τῶν αἰώνων, τὸ ὁποῖον διεπράχθη ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ὁποίου ἠκούσθη ἡ πλέον καταπληκτικὴ ἱκεσία:

«Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε, Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς. Οὐ γὰρ οἴδασι, τί ποιοῦσι».

Τοιαῦτα συγκινητικὰ παραδείγματα ἔδωκαν, ἀκολουθοῦντες «τὰ αἱματωμένα ἀχνάρια τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου» καὶ οἱ μάρτυρες τῆς χριστιανικῆς πίστεως:

«Καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον, ἐπικαλούμενον καὶ λέγοντα, Κύριε Ἰησοῦ δέξαι τὸ πνεῦμα μου. Θεὶς δὲ τὰ γόνατα, ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ, Κύριε μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐκοιμήθη. Σαῦλος δὲ ἦν συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ».

«Ποῖον γὰρ κλέος, εἰ ἁμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε: Ἀλλ' εἰ ἀγαθοποιοῦντες καὶ πάσχοντες ὑπομενεῖτε, τοῦτο χάρις παρὰ Θεῷ. Εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ». «Πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὔσπλαγχνοι, φιλόφρονες. Μὴ ἀποδίδοντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας. Τοὐναντίον δὲ εὐλογοῦντες, εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε... ζητησάτω εἰρήνην καὶ διωξάτω αὐτήν». «Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη, Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς, καὶ διωκόντων ὑμᾶς. Ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς... Ἐὰν γὰρ ἀγαπήσητε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθὸν ἔχετε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι; καὶ ἐὰν ἀσπάσησθε τοὺς ἀδελφοὺς ὑμῶν μόνον, τί περισσὸν ποιεῖτε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι οὕτω ποιοῦσιν; ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι». «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμῖν, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς... Καὶ εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς ἀγαπῶσι. Καὶ ἐὰν ἀγαθοποιῆτε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; Καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦσι... Πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε, καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες. Καν ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολύς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ τοῦ ὑψίστου».

«Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν» διακηρύσσει ἡ κατὰ Χριστὸν καθημερινὴ προσευχὴ ἡμῶν. «Καὶ ὅταν στήκητε προσευχόμενοι, ἀφίετε εἴ τι ἔχετε κατά τινος. Ἵνα καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀφῇ ὑμῖν τὰ παραπτώματα ὑμῶν. Εἰ δὲ ὑμεῖς οὐκ ἀφίετε, οὐδὲ καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν». «Ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολύ. ὯΙ δὲ ὀλίγον ἀφίεται, ὀλίγον ἀγαπᾷ». «Ἐὰν δ' ἁμάρτῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ἐπιτίμησον αὐτῷ. Καὶ ἐὰν μετανοήσῃ, ἄφες αὐτῷ. Καὶ ἐὰν ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἁμάρτῃ εἰς σέ, καὶ ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἐπιστρέψῃ ἐπὶ σέ, λέγων, Μετανοῶ, ἀφήσεις αὐτῷ». Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὁ οὐράνιος. Ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν».

(Συνεχίζεται)

«ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ»

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

- **ΓΕΝΙΚΕΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.**
- **ΟΜΙΛΕΙ Ο ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ κ. ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ**

Μεγάλο ἐνδιαφέρον ἔχει προκαλέσει στὴν κοινὴ γνώμη ἡ κοινωνικὴ αὐτὴ ἔρευνα τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, μὲ θέμα τὸ παιδὶ καὶ τὰ προβλήματά του. Ἀκούστηκαν σχόλια, ἔγιναν παρατηρήσεις, διατυπώθηκαν γνῶμες πολλὲς καὶ ἀξιόλογες... Ὅλα αὐτὰ εἶναι μιὰ καλὴ ἀρχὴ καὶ εἶναι παρήγορη καὶ ἐλπιδοφόρα αὐτὴ ἡ ἀνταπόκριση ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ.

Λοιπόν, πρέπει ν' ἀγωνισθοῦμε γιὰ νὰ σώσουμε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸν κατήφορο ποὺ πῆρε στὴν ἐποχή μας. Νὰ τὸ σώσουμε, νὰ τὸ διορθώσουμε, νὰ τὸ φροντίσουμε, νὰ τὸ βάλουμε στὸ σωστὸ δρόμο. Ἔτσι, πρέπει πρῶτα - πρῶτα ν' ἀναζητήσουμε τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ. Κι' ὅταν τὴ βροῦμε, μποροῦμε εὔκολα ν' ἀρχίσουμε ἢ νὰ ὑποδείξουμε τὴ θεραπεία.

Τὸ π α ι δ ί ! Εἴπαμε ὅτι μιμεῖται. Μιμεῖται τοὺς μεγάλους. Δηλαδὴ ἐμᾶς. Κάνει ὅ,τι κάνουμε ἐμεῖς. Φωνάζουμε; Φωνάζει. Εἴμαστε θαμῶνες κέντρων ἀμφιβόλου ἠθικῆς ποιότητος; Τὸ ἴδιο θέλει νὰ κάνῃ κι' αὐτό. Γκρινιάζουμε; Γκρινιάζει. Περιφρονοῦμε τοὺς θεσμοὺς καὶ τὰ ἰδανικά μας; Τὰ περιφρονεῖ κι' αὐτό.

Ἂν θέλουμε νὰ φτιάξουμε τὸ παιδί, πρέπει νὰ φτιάξουμε πρῶτα τὸν ἑαυτό μας. Διαφορετικὰ τὸ κακὸ δὲν σταματάει.

Ἡ σημερινὴ εἰκόνα ποὺ παρουσιάζουν τὰ παιδιά μας εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ἀκαταστασία τῶν ἰδεῶν ποὺ ἐπικρατεῖ γύρω τους. Δημιούργημα τῆς ἐποχῆς μας εἶναι τὸ ἀπείθαρχο, τὸ ἀνερμάτιστο, τὸ ἐπιπόλαιο παιδί. Ἔτσι, σταυροφορία γιὰ τὸ παιδὶ σημαίνει ἀγώνας γιὰ τὴν ἀνύψωση τοῦ ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τῶν μεγάλων. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη διαπίστωση, ποὺ θέλουμε σήμερα νὰ κάνουμε.

Ἔγραφε προχτὲς μιὰ ξένη ἐφημερίδα:

«... Ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων ἕνα χορευτικὸ κέντρο, ναὸς τῶν γιὲ - γιέ, ἔγινε τὸ πιὸ πολυσύχναστο κέντρο. Ἡ αἴθουσα εἶναι κοινή. Οἱ τοῖχοι γκρίζοι καὶ τὰ τζάμια διακοσμημένα μὲ κλήματα ἀμπέλου. Τὰ τραπέζια εἶναι στενὰ καὶ οἱ καρέκλες καθόλου ἄνετες. Ἐν τούτοις, ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμποδίζουν τοὺς νυκτοβίους γλεντζέδες νὰ τρέχουν, πατεῖς με - πατῶ σε, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις. Αἰτία τὸ μ ο ν κ ί ς, ὁ νέος χορὸς ποὺ κάνει θραύση σήμερα. Τὴ βραδυὰ ποὺ δόθηκε ἡ πρεμιέρα τοῦ μονκίς, τὸ παραλήρημα τοῦ κοινοῦ μετετράπη σὲ ὄργιο. Ἀνήλικα κορίτσια, μπροστὰ στὰ μάτια τῶν δικῶν τους, μὲ φουστίτσες ἀνασηκωμένες καὶ ὁλόγυμνα τὰ στήθη, χόρευαν σὰν ὑπνωτισμένα ὡς τὸ πρωΐ, χωρὶς νὰ δείχνουν ὅτι ἔχουν συναίσθηση τῶν πράξεών τους...».

Τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ κανεὶς σ' αὐτὴν τὴν εἴδηση; Τὸν καινούργιο χορὸ ποὺ μεταβάλλει τ' ἀνήλικα κορίτσια σὲ ἀναίσχυντες μπαλλαρίνες; Τὰ κορίτσια ποὺ ὑπνωτίζονται ἀπὸ τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς καὶ χάνουν τὴν συναίσθηση τῶν πράξεών τους; Ἢ, τοὺς καλοὺς γονεῖς ποὺ σπεύδουν «μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ μικρὰ παιδιά τους» σὲ κέντρα καὶ μένουν μέχρι τὸ πρωΐ, χειροκροτώντας τὸ φοβερὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζουν;... Κι' ἔπειτα μιλᾶμε γιὰ παραστρατημένα παιδιά. Μᾶλλον οἱ γονεῖς εἶναι παραστρατημένοι καὶ παρασύρουν τὰ παιδιά τους... Σημεῖα τῶν καιρῶν!...

Ἕνας χείμαρρος νεωτερισμοῦ κατακλύζει τὴ ζωή μας καὶ τὴν ἀναστατώνει. Τρέμουμε μήπως θεωρηθοῦμε καθυστερημένοι. Κρυφὰ κάνουμε τὸν σταυρό μας. Φανερὰ φοβόμαστε νὰ ὑποστηρίξουμε τὰ ἰδανικὰ καὶ τὴν πίστη μας. Ἀντιγράφουμε ἄλλους λαούς. Καὶ τὰ παιδιά μας ἀντιγράφουν ἐμᾶς. Φαῦλος κύκλος. Στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις, στὰ πάρτυ, στὰ κέντρα, σπεύδουμε νὰ δώσουμε τὸ παρόν. Ἀλλά, μᾶς παρακολουθοῦν. Ποιός; Ποιός, ρωτήσατε; Αὐτὰ τὰ δυὸ παιδικὰ ματάκια, αὐτὸ τὸ ἀθῶο περίεργο βλέμμα εἶναι καρφωμένο πάνω μας. Βλέπει τὸ παιδί, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μιμηθῇ ὕστερα. Τί ὠφελεῖ ὅ,τι κι' ἂν τοῦ ποῦμε; Τί ἀξία ἔχουν τὰ λόγια μας μπροστὰ στὸ παράδειγμα; Πόσο βαρειὰ εἶναι ἡ εὐθύνη μας!....

Κι' ὅμως... Τ' ἀγαπᾶμε τὸ παιδί μας. Τὸ λατρεύουμε. Εἶναι ἡ ζωή μας. Τὸ καμάρι μας. Τὸ ἀγαπᾶμε μὲ τὸ δικό μας τρόπο... Τὸ ἀγαπᾶμε, ἀλλὰ συμπεριφερόμαστε, δυστυχῶς, σὰν νὰ τὸ μισοῦμε. Λόγια σκληρά. Τὸ ξέρουμε. Μά, εἶναι βγαλμένα ἀπὸ τὴν πεῖρα καὶ τὴν καθημερινὴ ζωή... Δὲν ἔχουμε πρόθεση μ' αὐτὰ ποὺ λέμε νὰ σᾶς χαλάσουμε τὸ κέφι σας. Θέλουμε νὰ σᾶς βοηθήσουμε νὰ δῆτε τὸν κίνδυνο. Νὰ τὸν ἀντιμετωπίσετε. Νὰ τὸν ἀντιμετωπίσετε μὲ κάθε τρόπο. Ν' ἀμυνθῆτε γιὰ λογαριασμὸ ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας...

Τὸ παιδὶ εἶναι παιχνίδι στὴ ζωή μας... Εἶναι τὸ εὐχάριστο σήμερα γιὰ μᾶς. Τὸ αὔριο δὲν τὸ φοβόμαστε. Πολλὲς φορὲς μάλιστα οὔτε τὸ σκεπτόμαστε κἄν. Ἀλλά, τὸ αὔριο εἶναι ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ μᾶς γεμίσῃ ἀνησυχίες. Σήμερα τὸ παιδὶ εἶναι κοντά μας. Στὸ σπίτι μας, στὸ δωμάτιό του. Δίπλα μας εἶναι. Τὸ προστατεύουμε... Αὔριο, ὅμως;... Αὔριο;... Ὅταν θὰ γίνῃ ἄνδρας; Ὅταν δὲν θὰ παίζῃ πιὰ ἀμέριμνο στὸ δωμάτιό του; Ὅταν δὲν θἄμαστε πιὰ ἐμεῖς δίπλα του; Ὅταν βρεθῇ μόνο του στὸ πέλαγος τῆς Βιοπάλης; Τότε, τί θὰ κάνῃ; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία.... Θὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ μάθαμε ἐμεῖς σήμερα. Ὅ,τι τὸ διδάξαμε κάποτε. Γι' αὐτὸ τὸ Αὔριο πρέπει ν' ἀγωνισθοῦμε. Γιατὶ αὐτὸ τὸ Αὔριο δὲν εἶναι μονάχα τὸ Μέλλον τοῦ παιδιοῦ μας. Εἶναι, κυρίως, τὸ Μέλλον τῆς Φυλῆς μας. Εἶναι ἡ προέκταση τῆς πανάρχαιης ἱστορικῆς γραμμῆς τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ Χρυσοὺς Αἰῶνες, ποὺ περνᾶ ἀπὸ Φιλοσοφικὰ Δόγματα καὶ πανέμορφους πολιτισμούς, ποὺ τέμνει τὴν ἀνθρωπότητα διάκαιρη, ποὺ κυλᾶ ἀνάμεσα σὲ Σαλαμῖνες καὶ Θερμοπύλες καὶ ποὺ πρέπει νὰ συνεχισθῇ. Νὰ συνεχίζεται ἀδιάκοπα, ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι. Αὐτὴ εἶναι ἡ δική μας ἀνησυχία. Καὶ αὐτὸ τὸ πρόβλημα τὸ θέτουμε ὠμὸ σὲ σᾶς. Καὶ διὰ μέσου ὑμῶν σὲ κάθε Ἕλληνα. Τὸ Παιδὶ εἶναι ἡ Ἑλλάς. Καὶ ἡ Ἑλλὰς μὲ τὸ χρυσὸ Παρελθὸν πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ ἕνα ὁλοφώτεινο Μέλλον. Καὶ θὰ ἔχῃ μονάχα ἂν τῆς παραδώσουμε ὡραίους κοινωνικοὺς ἀγωνιστάς, οἰκοδόμους ἑνὸς καινούργιου, ὡραιότερου κόσμου.

... Ὕστερα ἀπὸ μιὰ κοινωνικὴ θύελλα, μένει στὴν ἄκρη παραπονεμένο, ρημαγμένο, ἀπαισιόδοξο, μαραμένο, τὸ Παιδί. Ἡ ἀκαταστασία τῶν καιρῶν αὐτὸ ἀγγίζει πρῶτο. Αὐτὸ ἔχει γιὰ πρῶτο της θῦμα. Οἱ δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις παθῶν, κακίας, διαφθορᾶς, ἐγκλήματος, μπαίνου νστὸν ὀργανισμό του καὶ τὸ κάνουν νὰ νοσήσῃ... Νὰ νοσήσῃ σοβαρά...

Τὰ παιδιά... Τὰ παιδιά Μας... Τὰ χάνουμε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας. Μᾶς τὰ παίρνουν, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουμε. Μᾶς τὰ παίρνει ὁ κινηματογράφος, τὸ μυθιστόρημα, ἡ διαφθορά, ἡ ἀναρχία, τὸ μῖσος. Τὰ μεταβάλλουν σὲ ἐχθροὺς τῆς κοινωνίας. Τὰ μαραζώνουν. Τὰ στρέφουν ἐναντίον μας. Ἐκεῖ βρίσκεται ὁ μεγάλος κίνδυνος, ποὺ ἂν δὲν τὸν προσέξουμε ὅσο καὶ ὅπως πρέπει, καὶ ἂν δὲν τὸν ἐπισημάνουμε, θὰ φέρῃ καταστροφή. Ὅποιος δὲν ἀνησυχεῖ, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἔχει καταλάβει τὸν κίνδυνο... Κι' αὐτὸ εἶναι ὀλέθριο...

Ἴσως οἱ στατιστικὲς ποὺ θὰ μᾶς δώσουν οἱ ἁρμόδιοι, νὰ μὴν ἐμφανίζουν τὶς πραγματικὲς διαστάσεις τοῦ κακοῦ. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ἢ ὅτι ὁ κίνδυνος εἶναι μικρός. Σημαίνει ἁπλῶς ὅτι τὰ βεβαιωμένα ἀδικήματα τῶν

παιδιῶν γιὰ τὴν ὥρα εἶναι λίγα. Εἶναι λίγα γιατὶ δὲν ὁδηγοῦνται ὅ λ α στὸ δικαστήριο... Δὲν πρόκειται ὅμως γιὰ τὸ π ό σ α παιδιὰ ἐγκλημάτων. Πρόκειται κυρίως γιὰ τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ ἐφόδια ποὺ δίνουμε σήμερα στὰ παιδιά μας. Καὶ ἂν ὑπῆρχε περίπτωση νὰ εἴχαμε σήμερα μιὰ στατιστικὴ σ᾽ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν τομέα, στατιστικὴ τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ σχολείου, τοῦ δρόμου, στὴν ὁποίαν νὰ καταγράφαμε λεπτομερῶς ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ παιδιοῦ, θὰ καταλαμβανώμαστε ἀπὸ ἀπαισιοδοξία, τρόμο καὶ ἀνησυχία γιὰ τὸ μέλλον μας.

Στὰ 100 ἐγκλήματα ποὺ διαπράττονται στὴ χώρα μας, τὰ 2 ἢ τὰ 3 τὰ διαπράττουν ἀνήλικοι. Αὐτὸ βγαίνει ἀπὸ τὴν πρόχειρη στατιστική. Μά, ἡ στατιστικὴ δὲν μᾶς πληροφορεῖ πόσα παιδιὰ ἔχουν π ρ ο δ ι ά θ ε σ η γιὰ ὁποιοδήποτε ἔγκλημα, κι᾽ ἂν συναντηθοῦν μ᾽ ἀντίξοες περιστάσεις ἂν θὰ παρανομήσουν...

Ἀλλά, γιά σταθῆτε... Μήπως πᾶνε καλὰ ὅλα κι᾽ ἐμεῖς ἀδίκως ἀνησυχοῦμε;... Φοβερὴ μακαριότητα ποὺ κλείνει μέσα της αὐτὴ ἡ ἐρώτηση!... Δὲν βλέπετε τί γίνεται στὰ σπίτια; Δὲν βλέπετε τὴν ἀνταρσία ποὺ ξεσήκωσαν ἐναντίον θεσμῶν, ἀρχῶν, ἀξιῶν τὰ παιδιά μας; Δὲν βλέπετε τί γίνεται στὰ κέντρα, στὰ κλάμπ, στὰ σφαιριστήρια;... Μὲ τὸ νὰ κλείνουμε τὰ μάτια δὲν σημαίνει ὅτι χάνεται ὁ κίνδυνος. Ὁ κίνδυνος εἶναι ὑπαρκτός, τεράστιος... Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος. Κι᾽ οἱ πρῶτοι ποὺ πρέπει νὰ τόνε δοῦν εἶναι οἱ γ ο ν ε ῖ ς.

Φίλοι γονεῖς, σὲ σᾶς θ᾽ ἀποτανθοῦμε. Γιατὶ ἐσεῖς μέσα στὸ σπίτι σας εἶσθε καὶ Ἀστυφύλακες, καὶ Δάσκαλοι, καὶ Παπάδες. Μὴν κλείνετε τὰ μάτια στὸ σκοτάδι ποὺ περιτριγυρίζει τὸ παιδί σας. Θὰ σκοντάψετε. Ἀνοῖξτε τα διάπλατα καὶ δῆτε... Δῆτε καθαρὰ καὶ προσεκτικὰ τὶς παγίδες ποὺ εἶναι στημένες γύρω ἀπὸ τὰ παιδιά σας. Ἂν σᾶς τρομάζῃ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ παιδιοῦ σας, βοηθῆστε τὴν Ἀστυνομία στὸ δύσκολο ἔργο της, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένο σὲ Σᾶς καὶ τὴν εὐτυχία σας.

Τί σκέφτονται τὰ παιδιά μας; Τί ἀγαποῦν; Τί ὀνειρεύονται; Τί θαυμάζουν;

Θ᾽ ἀνοίξουμε ἐδῶ μιὰ παρένθεση. Μιὰ παρένθεση γεμάτη ἀνησυχίες, γιὰ τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τῆς ἐποχῆς μας... Τὸ σημερινὸ παιδὶ ξέρει καλὰ τοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου, τοὺς καλλιτέχνας τοῦ θεάτρου, τοὺς διάφορους τραγουδιστάς, τοὺς πρωταγωνιστὰς τῶν ποδοσφαιρικῶν γηπέδων... Αὐτὰ εἶναι τὰ εἴδωλά του... Ξέρει καλὰ τὴ ζωή τους, τὰ «χόμπυ» τους, τὶς ἀδυναμίες τους. Λατρεύει αὐτὰ τὰ πρόσωπα, μὲ φανατισμό, σὰ θεότητες. Μά, ἀγνοεῖ Ἐκείνους, ποὺ μὲ τὴ Σοφία τους, μὲ τὴν πνευματικὴ ἀκτινοβολία τους, μὲ τὴν αὐταπάρνησή τους, ἐπηρέασαν ἢ ἐπηρεάζουν τὶς τύχες τῆς Ἀνθρωπότητος... Τοὺς ἐφευρέτες, τοὺς διανοουμένους, τοὺς διδάκτορες, τοὺς πνευματικοὺς ἡγέτας, τοὺς Πρυτάνεις, τοὺς Καθηγητάς, τὶς μεγάλες φυσιογνωμίες, ποὺ ἐμόχθησαν γιὰ τὴν κοινωνία καὶ ἐκέρδισαν μιὰ τιμητικὴ θέση στὴν Παγκόσμια Ἱστορία... Τοὺς πνευματικοὺς αὐτοὺς ταγοὺς τῆς ἐποχῆς μας ἢ ἄλλων ἐποχῶν τοὺς ἀγνοεῖ ὁ νέος στὰ δικά μας τὰ χρόνια... Κι᾽ οὔτε ἐπιθυμεῖ νὰ τοὺς γνωρίσῃ... Θλιβερὴ διαπίστωση. Ἀπὸ αὐτὴν ἠμποροῦμε νὰ βαθμολογήσουμε τὴν πνευματικότητα τῶν σημερινῶν νέων μας. Τῶν νέων τῆς ἐποχῆς μας ποὺ ἔχουν θεοποιήσει τὸν Ἔλβις Πρίσλεϋ, τοὺς κατὰ τὰ ἄλλα συμπαθέστατους ἀκούρευτους Μπήτλς, τὴν Μπριτζὶτ Μπαρντώ, τὸν Τζέημς Μπόντ, τὸν κυνηγὸ τῆς Νάπολη Σίβορι, τὸν Βραζιλιάνο Πελέ, τὸν κυνηγὸ τῆς Ἵντερ Ματσόλα.

Καλοὶ καὶ ἅγιοι ὅλοι αὐτοί... Ὅλοι τοὺς ἐκτιμοῦμε γιὰ τὶς ἐπιδόσεις τους, καὶ ἐνδιαφερόμαστε πάντα νὰ μαθαίνουμε καλὰ νέα τους. Ὄχι ὅμως καὶ νὰ γίνουν Ὁδηγοὶ τῆς Νεότητος, Παράδειγμα πρὸς μίμηση, τυραννικὲς Θεότητες στὴ ζωή μας... Εἶναι νὰ μελαγχολήσῃ κανείς...

Γι᾽ αὐτὸ καὶ αὐτὴ ἡ ἔρευνά μας ἔχει δυὸ στόχους. Π ρ ῶ τ α - π ρ ῶ τ α νὰ μεταφέρῃ τὶς ἀπόψεις τῶν ἁρμοδίων, ὥστε νὰ βγοῦν χρήσιμα συμπεράσματα, καὶ ὕστερα νὰ κάνῃ γνωστοὺς — ἔστω καὶ ἀπὸ ἐγκυκλοπαιδικῆς πλευρᾶς — τοὺς Πνευματικοὺς Ἡγέτες μας, τῶν ὁποίων θὰ παραθέτῃ πάντοτε ἕνα βιογραφικὸ σημείωμα...

Καὶ τὸν πρῶτο κύκλο τῶν συνεντεύξεών μας ἀνοίγει σήμερα μιὰ διαλεκτὴ προσωπικότης τοῦ τόπου μας, ὁ Πρύτανις τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κύριος Λεωνίδας Φιλιππίδης.

Τὸν κ. Πρύτανι ἐπισκεφτήκαμε στὸ σπίτι του, ποὺ βρίσκεται στὴν ὁδὸν Θήρας. Μᾶς ὑποδέχτηκαν μὲ φιλόξενη ἐγκαρδιότητα... Καὶ καθὼς καθίσαμε στὸ εὐρύχωρο σαλονάκι νὰ περιμένουμε τὸν κ. Πρύτανι, ἐφέραμε στὴ θύμησή μας τὴν ἱστορία του... Μιὰ ἱστορία ἱδρῶτος καὶ ἀγώνων στὴν ὑπηρεσία τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ λαοῦ μας...

***

Ὁ κ. Λ. Φιλιππίδης γεννήθηκε στὴν Τῆνο, μέσα σ' ἕνα πνευματικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ περιβάλλον. Ὁ πατέρας του, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ἐπὶ πενῆντα χρόνια, εἶχε ἀναπτύξει στὴν Ἀθήνα ἐξαίρετη κοινωνικὴ καὶ φιλανθρωπικὴ δράση. Ἐκκλησιαστικὴ ἡ οἰκογένεια τοῦ πατέρα του. Ὁ παππούς του Λεωνίδας, ὑπῆρξε Καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς. Οἱ θεῖοι του Θεόφιλος Ἰωάννου καὶ Συνέσιος Φιλιππίδης ἦσαν ἐπίσκοποι καὶ ἐτίμησαν τὸ ἀξίωμά τους καὶ τὸν τόπο τους. Ὁ κ. Πρύτανις ἐπῆρε αὐστηρὴ χριστιανικὴ καὶ ἐθνικὴ ἀνατροφὴ καὶ γρήγορα μὲ τὴ μελετηρότητά του, διεκρίθη στὸ Ἐθνικὸ Λύκειο Ἀθηνῶν, ὅπου ἐφοίτησε, στὸ Πρότυπο Σχολεῖο τοῦ Μαρασλείου Διδασκαλείου, ὅπου συνεπλήρωσε τὶς ἐγκύκλιες σπουδές του, στὸ Δεύτερο Ἑλληνικὸ Σχολεῖο Ἀθηνῶν, καὶ τέλος — ἀριστεύοντας πάντοτε — στὴ Ριζάρειο Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή, στὴν ὁποίαν εἰσῆλθε πρῶτος ἐπιτυχὼν σὲ διαγωνισμὸ σὰν ὑπότροφος τῆς Ριζαρείου περιουσίας.

Ὕστερα ἀπὸ τετραετῆ σπουδὴ στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ σύγχρονο καταρτισμὸν σὲ μαθήματα τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ἴδιου Πανεπιστημίου, ἔλαβε τὸ Πτυχίον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, μὲ τὸν βαθμὸ «ἄριστα», καὶ ἐνῶ ἦταν πιὰ στρατευμένος ἕνα χρόνο πρίν. Ἤδη, ἀκόμα σὰν φοιτητής, εἶχε δημοσιεύσει παιδαγωγικὴ διατριβή, μὲ τὸν τίτλο: «Ἡ σύγχρονος ἐκπαίδευσις τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας. Ἐλλείψεις, καὶ τρόποι διορθώσεως αὐτῶν». Ἀπὸ τὸ ἔργο του αὐτὸ καταφαίνεται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Πρυτάνεως γιὰ τὴ βελτίωση τῆς ἐκπαιδεύσεως, ὥστε νὰ καταρτίζωνται Ἑλληνοπρεπεῖς χαρακτῆρες καὶ νὰ τονωθοῦν τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἔθνους.

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1934 ἐξελέγη παμψηφεὶ Ὑφηγητὴς τῆς Ἱστορίας τῶν Θρησκευμάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐξέδωσε πλεῖστες ὅσες ἐπιστημονικὲς θρησκειολογικὲς πραγματεῖες, συγγράμματα, βιβλία κλπ., ποὺ τὸν κατατάσσουν στοὺς πολυγραφώτερους συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς μας. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1939 διωρίσθη τακτικὸς Καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας τῶν Θρησκευμάτων. Ἔτυχε βασιλικῆς εὐαρεσκείας καὶ παρασήμου τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Φοίνικος. Ἀπὸ τότε συνεχίζει τὴν ἐπιστημονικὴ καὶ διδακτική του ἐργασία. Ἀπὸ τὸ Ἀκαδημαϊκὸ ἔτος 1947—1948, τοῦ ἀνετέθησαν καὶ τὰ μαθήματα τῆς Ἑρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τῆς Ἱστορίας τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων. Παράλληλα, κηρύσσει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ στὸν πανεπιστημιακὸ Ναὸ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου (Καπνικαρέας) καὶ σὲ ἄλλους ναοὺς τῆς πρωτευούσης καὶ

τῶν Κυκλάδων. Μετέβη μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση στὸ Κάϊρο ὅπου ἀνέπτυξε ἀξιόλογη ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ δράση, γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Χριστόφορος τοῦ ἀπένειμε τὸ παράσημο τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου. Ἐξελέγη Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κατὰ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1945—1946.

Τὸ 1955 ἐξελέγη ἐπίτιμος Καθηγητὴς τῶν Στρατιωτικῶν Σχολῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Βασιλικῆς Ἀεροπορίας καὶ Ἰκάρων. Τὸ 1960 ἐξελέγη ἐπίτιμος διδάκτωρ τῆς Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Φιλιππείου Πανεπιστημίου Δυτικῆς Γερμανίας (Marburg Lahn), ἀναγορευθεὶς κατὰ τὴν πρώτη πανηγυρικὴ συνεδρία τοῦ Συνεδρίου, ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν 500 σύνεδροι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Τὸ 1960 ἐξελέγη Καθηγητὴς τῆς Ἑρμηνείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στὸ Ἀνώτερο Ἐκκλησιαστικὸ Φροντιστήριο τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς.

Τὸ 1964 ἐξελέγη Ἀντιπρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν διὰ τὸ ἔτος 1964—65.

Τὸ 1965 ἐξελέγη ἀπὸ τὴ Γενικὴ Συνέλευση Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἔχει κατ' ἐπανάληψη τιμηθῆ μὲ διακρίσεις πολλῶν Κρατῶν. Ἔχει γράψει πάνω ἀπὸ 300 βιβλία καὶ συγγράμματα, καὶ ἔχει δημοσιεύσει ἑκατοντάδες ἄρθρα καὶ διατριβές...

Μιὰ διαλεκτὴ πνευματικὴ προσωπικότης, διεθνοῦς κύρους καὶ ἀκτινοβολίας...

***

Αὐτὰ ὅλα ἤρθαν στὴ θύμησή μας, καθὼς περιμέναμε τὸν κύριο Πρύτανι γιὰ νὰ ζητήσουμε τὴν βοήθειά του στὴν προσπάθεια αὐτὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριοι, παρακαλῶ;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτηση, σὲ μελωδικὸ τόνο διατυπωμένη, μᾶς ἔκανε νὰ σηκωθοῦμε μὲ σεβασμὸ καὶ νὰ σταθοῦμε πρὸς τὸ μέρος του. Εἴχαμε ἀπέναντί μας τὸν κύριο Πρύτανι, νὰ μᾶς χαμογελᾶ φιλοφρονέστατα.

— Καθῆστε, παρακαλῶ.

Καθήσαμε... Ὁ κύριος Πρύτανις ἐκτὸς ὑπηρεσίας. Στὸ δικό του οἰκογενειακὸ βασίλειο. Ἕνας ἐγκάρδιος συνομιλητής, καταδεκτικός, ἁπλός. Καί, μόλις ἀρχίσαμε τὴ συνομιλία μας, νοιώσαμε μέσα μας ἕνα ἀπέραντο θαυμασμὸ νὰ μᾶς συνέχῃ...

Ἀπὸ τὰ πρῶτα κιόλας λόγια του μᾶς εἶχε κατακτήσει... Σοφὲς οἱ συμβουλές του. Πρακτικὲς οἱ παραινέσεις του. Καί, μέσα στὰ λόγια του, καθρεφτιζόταν ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὑψηλοφροσύνη του, ἡ καλωσύνη του, ἡ ἀρχοντιά του, ἡ βαθύτατη πίστη του στὶς αἰώνιες ἠθικὲς ἀξίες τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ἡ λατρεία του πρὸς τὴ σπουδάζουσα νεότητα... Σὰν παιδιά του νοιώθει τοὺς φοιτητάς του ὁ κ. Πρύτανις. Σὰν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν καρδιά του. Καὶ πόσα ὄνειρα δὲν ἔχει κάμει γι' αὐτούς!

Τοῦ ἐξηγήσαμε τὸ λόγο τῆς ἐπισκέψεώς μας. Μᾶς κύτταξε μὲ ἐνθουσιασμό. Βρῆκε τὴν προσπάθειά μας σὰν μιὰ θαυμάσια πρωτοβουλία. Τὴν ἐπήνεσε μὲ τιμητικά, γιὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, λόγια. Καὶ τέθηκε πρόθυμα στὴ διάθεσή μας. Ἀπήντησε σὲ κάθε ἐρώτησή μας...

Μεταφέρουμε τὴ συνέντευξη αὐτὴ ὅπως ἀκριβῶς μετεδόθη ἀπὸ τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων...

— ΕΡΩΤ.: Κύριε Πρύτανι, τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων, σᾶς εὐχαριστεῖ θερμὰ γιὰ τὴν τιμητικὴ συμμετοχή σας στὸ σημερινὸ πρόγραμμα τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Τὸ πρόβλημα ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ, κύριε Πρύτανι, εἶναι τὸ παιδί, τὸ σημερινὸ παιδὶ ποὺ ἐμφανίζει μιὰν ἀνησυχητικὴ εἰκόνα.

Ὑπάρχει, ἄρα γε, κύριε Πρύτανι, λόγος ἀνησυχίας διὰ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας;

ΑΠΟΚ.: Ναί, διότι διεξάγεται συστηματικὴ διάβρωσις τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν νέων καὶ τῶν ἐθνικῶν θεσμῶν.

ΕΡΩΤ.: Τί ἔχετε νὰ μᾶς εἰπῆτε, εἰδικώτερον, διὰ τὰ σημερινὰ παιδιά;

ΑΠΟΚ.: Τὰ σημερινὰ παιδιὰ σπαταλοῦν πολύτιμον χρόνον ἐκ τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν μόρφωσίν των εἰς ἀσχολίας καὶ ἐκδηλώσεις, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην μόρφωσιν καὶ πεῖραν.

ΕΡΩΤ.: Ποῖα τὰ βαθύτερα αἴτια τοῦ φαινομένου τούτου;

ΑΠΟΚ.: Τὸ κύριον αἴτιον τοῦ φαινομένου τούτου εἶναι ἡ μὴ αὐστηρὰ διαπαιδαγώγησις ἐκ μέρους τῶν γονέων καὶ τοῦ σχολείου ἥτις, ἀφήνουσα ἀτιμώρητον τὴν ἀνυπακοήν, ἀπολήγει εἰς ἀπειθάρχητον ἀναρχίαν, εἰνουσαν νὰ καταλύσῃ πᾶσαν ἔννοιαν τάξεως καὶ νὰ σαρώσῃ θεσμοὺς καὶ παραδόσεις, ἤτοι τοὺς κυρίους βιολογικοὺς παράγοντας ἐπιβιώσεως τῆς φυλῆς.

ΕΡΩΤ.: Τί ἀκριβῶς, κύριε Πρύτανι, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐμπνέει μεγαλυτέραν ἀνησυχίαν;

ΑΠΟΚ.: Ἡ λόγω κακῆς διαπαιδαγωγήσεως ἀδυναμία τῶν παιδιῶν νὰ διακρίνουν τὸ ὀρθὸν ἀπὸ τοῦ σφαλεροῦ καὶ νὰ ἀμύνωνται κατὰ τοξικῶν ἰδεολογικῶν ἐπιδράσεων, ὀλεθρίων διὰ τὸ μέλλον των.

ΕΡΩΤ.: Τί θὰ εἴχατε, κύριε Πρύτανι, νὰ μᾶς πῆτε διὰ τὰ σημερινὰ μέσα ψυχαγωγίας τῶν παιδιῶν; Εἰδικώτερον δὲ διὰ τὸν κινηματογράφον, τὴν μουσικὴν καὶ τὸν ἀθλητισμόν;

ΑΠΟΚ.: Ὁ κινηματογράφος, ὁ ὁποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιῆται ὡς ἄριστον ἐποπτικὸν μέσον κοινωνικῆς ἀγωγῆς, ἀπέβη ὀλέθριον μέσον διαφθορᾶς καὶ διδασκαλίας σεξουαλικῶν ὀργίων καὶ γκανγκστερικῶν ἐγκλημάτων, ἀποβλέπων οὐχὶ εἰς τὸ νὰ ἐξευγενίζῃ, ἀλλὰ εἰς τὸ νὰ ἀρέσῃ, ἐκθρύπτων τὰ χυδαιότερα ἔνστικτα διὰ νὰ ἀρέσῃ.

Ἡ λαϊκὴ μουσικὴ ἐκφυλίζεται συνεχῶς πρὸς πρωτογόνους φωνασκίας καὶ θορυβώδεις ἤχους, συνοδευομένους ἀπὸ ἐρωτικὰ παραληρήματα, ἐξάπτοντα τὴν φαντασίαν καὶ φθείροντα τὰ ἤθη.

Ὁ ἀθλητισμὸς παρουσιάζει ἀνησυχητικὰς ἐκτροπὰς ἀσυγκρατήτου καὶ ἀπειθαρχήτου ἐνστικτώδους βαρβαρισμοῦ.

Περιβάλλοντα εὐγενοῦς ψυχαγωγίας τῶν νέων σπανίζουν.

ΕΡΩΤ.: Ὑπάρχει, κύριε Πρύτανι, ηὐξημένη παιδικὴ ἐγκληματικότης; Ποῦ ὀφείλεται;

ΑΠΟΚ.: Ὑπάρχει, εἰς διαρκῶς αὐξάνον ποσοστόν. Αὕτη ὀφείλεται εἰς τὰς ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων περιγραφὰς ἐγκλημάτων καὶ αἰσχροτήτων, εἰς τὸν ἐλεεινὸν κινηματογράφον, εἰς τὴν ἔλλειψιν προληπτικοῦ ἐλέγχου ἀναγνωσμάτων καὶ θεαμάτων, εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τῶν γονέων διὰ τὴν συνεχῆ καὶ αὐστηρὰν παρακολούθησιν τῶν τέκνων των, εἰς τὸ κακὸν σχολεῖον καὶ εἰς τὰς συγχρόνους τοξικὰς ἰδεολογικὰς ἐπιδράσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν εὑρίσκουν τοὺς νέους ἱκανοὺς πρὸς ἀντίδρασιν, ἤτοι εἰς παράγοντας περιβάλλοντος διὰ τὸ ὁποῖον δὲν εὐθύνονται τὰ παιδιά.

ΕΡΩΤ.: Πότε πρέπει ν' ἀπασχολῇ σοβαρῶς τὸ πρόβλημα: «Παιδί», τοὺς γονεῖς;

ΑΠΟΚ.: Σᾶς παραπέμπω εἰς τὴν διάλεξίν μου: «Τὸ παιδί μας καὶ ἡ εὐθύνη μας» (1962). Ἡ ἀπασχόλησις τῶν γονέων μὲ τὸ παιδὶ πρέπει ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ τὴν περίοδον τῆς κυήσεως καὶ νὰ συνεχίζεται ἀγρύπνως, μέχρις οὗ τὸ παιδὶ ἀνδρωθῇ.

ΕΡΩΤ.: Ποίαν ἐπίδρασιν ἠμπορεῖ, κύριε Πρύτανι, νὰ ἀσκήσῃ εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος τῶν παιδιῶν ἡ κληρονομικότης; Καὶ ποίαν τὸ περιβάλλον;

ΑΠΟΚ.: Βεβαρημένη κληρονομικότης εἶναι βεβαίως ἀρνητικὸς παράγων, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ἐξουδετεροῦται, ἀλλὰ μετουσιοῦται εἰς θετικόν, ὅταν ἐγκαίρως διαγνωσθῇ καὶ ἀφοσιωθοῦν οἱ γονεῖς εἰς τὸ παιδί, θεωροῦντες αὐτὸ ὡς πρῶτον κύριον ἔργον των. Ἐὰν δὲν κλαύσῃ τὸ παιδὶ διὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν γονέων του, θὰ κλαύσῃ ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ κλαύσουν καὶ οἱ γονεῖς μαζί του, διότι δὲν ὑπῆρξαν αὐστηροί. Κάτι περισσότερον ἀπὸ τὴν σύγχρονον παιδαγωγικὴν ἐγνώριζεν ὁ Λόγος του Θεοῦ, ὅταν διέτασσε:

«Τέκνα σοι ἐστί,
παίδευσον αὐτὰ
καὶ κάμψον ἐκ νεότητος τὸν τράχηλον αὐτῶν».

Ἐὰν δὲν τὸ κάμῃς, μὴ ἐκπλαγῇς μήτε νὰ παραξενευθῇς, ὅταν τὸ κακομαθημένο, ἀπειθάρχητο παιδί σου θὰ σὲ ἐκπαραθυρώνῃ διὰ νὰ κάμῃ πάρτυ στὸ σπίτι σου ποὺ θὰ ντροπιάζουν τὴν οἰκογένειά σου.

Καὶ τὸ κακὸν περιβάλλον ἀσκεῖ μεγάλην ἐπίδρασιν εἰς τὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐξουδετεροῦται, ἐὰν τὸ μάθῃς νὰ σέβεται τὸν ἑαυτόν του καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῶν πατέρων μας: Θρησκείαν, Πατρίδα, Οἰκογένειαν. Ἂν τοῦ ἐμφυσήσῃς πίστιν εἰς αὐτὸ τὸ τρίπτυχον εὐαγγέλιον τοῦ γένους μας θὰ γίνῃ βράχος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον θὰ σπάζουν τὰ κύματα τοῦ κακοῦ περιβάλλοντος.

ΕΡΩΤ.: Ποῖος ὁ ρόλος, ἐν προκειμένῳ, τῆς Θρησκείας;

ΑΠΟΚΡ.: Δὲν ὑπάρχει πρόβλημα τῆς ζωῆς μας, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Θρησκεία μας νὰ μὴ δίδῃ ἰδανικὴν ὁριστικὴν λύσιν. Τί ἄλλο νὰ ἔκαμνε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ νὰ ἐνανθρωπίσῃ διὰ νὰ μᾶς κάνῃ εὐτυχεῖς; Ἀπὸ ἡμᾶς ἐξαρτᾶται τὸ νὰ εἴμεθα σφιγκτοδεμένοι εἰς τὸ θέλημά Του. Τὰ ἀνθρώπινα εἶναι ἀσταθῆ. Τὸ μόνον σταθερὸν σημεῖον προσανατολισμοῦ τῆς ζωῆς εἶναι ὁ Θεὸς κι' ἂς λέγουν ὅ,τι θέλουν ὅσοι δὲν τὸ παραδέχονται. Θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ νὰ πληρώσουν τὴν ἀπιστίαν των. Μόνον μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν συμμαχίαν ἀντιμετωπίζεται τὸ κακόν. Ἐὰν ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν. «Ἄνευ ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν», εἶπεν ὁ Χριστός. Τὸ λυπηρὸν εἶναι μόνον, ὅτι τὰ παιδιά μας δὲν καταρτίζονται θρησκευτικῶς ὅπως πρέπει.

ΕΡΩΤ.: Ποία ἡ συμβολὴ ἐν προκειμένῳ τῶν διδασκάλων, τῶν παιδαγωγῶν καὶ τῶν ἐπιμελητῶν ἀνηλίκων;

ΑΠΟΚΡ.: Ἐὰν ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ βάλουν τὸν ἑαυτόν των εἰς τὴν θέσιν τοῦ παιδιοῦ, νὰ τὸ νοιώσουν καὶ νὰ τὸ ἀγαπήσουν πραγματικῶς καὶ ὄχι ἐπιφανειακῶς, τότε τὸ κερδίζουν καὶ ἠμποροῦν νὰ κάμουν θαύματα. Θαύματα κάμνει μόνον ἡ ἀγάπη εἰς τὴν ζωήν. Καὶ αὐτὴ εἶναι ποὺ λείπει σήμερον ἀπὸ τὴν Κοινωνίαν καὶ ἀπὸ τὸ παιδί.

«καλάμι ἔρημο εἶναι στὸν κάμπο
ποὺ πάει κι' ἔρχεται μὲ τὸν ἀέρα».

ΕΡΩΤ.: Εἶναι ἀξία λόγου, κύριε Πρύτανι, ἡ κίνησις διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀνηλίκων εἰς τὴν χώραν μας;

ΑΠΟΚΡ.: Ὄχι. Δὲν εἶναι συστηματικὴ οὔτε πλήρης οὔτε ἐπανορθωτική. Εἴμεθα εἰς ὅλα μας προχειρολόγοι καὶ περιπτωσιακοί. Τὰ παιδιά μας ἔχουν μείνει κατὰ μέγιστον ποσοστὸν ἀπροστάτευτα. Ὀρθώτατα ὑπεγράμμισεν ὁ Βασιλεύς μας εἰς πρόσφατον λόγον Του, ὅταν εἶπεν: «Ὅ,τι κι' ἂν κάμνωμεν διὰ τοὺς Νέους οὐδέποτε θὰ φθάσωμεν νὰ τοὺς προσφέρωμεν ὅ,τι τοὺς ὀφείλομεν».

ΕΡΩΤ.: Μὲ ποιὰ συμπεράσματα, κύριε Πρύτανι, θὰ ἠθέλατε νὰ κλείσουμε τὴν σημερινήν μας συζήτησιν;

ΑΠΟΚ.: Εἰς ἓν συμπέρασμα, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ Πανελλήνιος Συναγερμὸς συστηματικῆς προνοίας διὰ τὰ παιδιά μας.

Μόνον νὰ συλλογισθῇ κανείς, ὅτι αὐτὰ εἶναι ἡ αὐριανὴ Ἑλλάς, κατα-

λαμβάνεται ἀπὸ δέος διὰ τὸ τί θὰ εἶναι αὐτὴ ἡ αὐριανὴ Ἑλλάς, ἂν κανεὶς συμπεράνῃ ἀπὸ τὸ τί δὲν γίνεται σήμερον διὰ νὰ κερδηθῇ ἡ αὔριον.

—Κύριε Πρύτανι, τὸ Ἀρχηγεῖο Ἀστυνομίας Πόλεων, σᾶς εὐχαριστεῖ θερμὰ γιὰ τὴν πολύτιμη βοήθειά σας σ' αὐτὴν τὴν προσπάθειά του.

—Κι' ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ πολύ....

Ἡ συνέντευξις τελείωσε... Πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου Πρυτάνεως ἕνα σωρὸ προσκλήσεις γιὰ διαλέξεις, γιὰ ἐπισκέψεις, γιὰ συνεστιάσεις... Ἔξω στὸ διάδρομο καμμιὰ δεκαριὰ φοιτηταί... Μιὰ ἐπιτροπὴ ἑνὸς Συλλόγου πιὸ 'κεῖ... Ὅλοι ζητοῦν συμβουλή, κατεύθυνση, βοήθεια... Ὁ χρόνος εἶναι πολύτιμος γιὰ τὸν κ. Πρύτανι... Ὑποβάλαμε τὰ σέβη μας καὶ φύγαμε... Φεύγοντας, ὅμως, νοιώσαμε ὅτι μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ φιλόξενο γραφεῖο εἴχαμε ἀφήσει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν καρδιά μας... Καὶ καθὼς πήραμε τὸ δρόμο γιὰ τὸ γραφεῖο μας, ἀντήχησαν στ' αὐτιά μας τὰ λόγια τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου τῶν Ὑπαλλήλων τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κυρίου Ἀλέξη Πουλιανοῦ, ὁ ὁποῖος σ' ἕνα πρόσφατο, πρὸς τιμὴ τοῦ κυρίου πρυτάνεως γεῦμα, εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«.....

«... Ἀκούσαμε ἀπὸ τὰ χείλη Σου λόγια Μεγάλου Δασκάλου... Λόγια θεῖα... »Λόγια παραινετικά... Λόγια ποὺ ἀρχίζουν μὲ θέμα τὸν ἄνθρωπο καὶ καταλήγουν »πάλι στὸν ἄνθρωπο... Χρυσᾶ λόγια...

«Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν...».

»Λίγος εἶναι ὁ καιρὸς ποὺ Σὲ ἔχουμε κοντά μας... Μά, ποτέ μας δὲν νοιώσαμε »τόσα πολλά, σὲ τόσο λίγο διάστημα. Οἱ προθάλαμοι καὶ ἡ αἴθουσα τῆς Πρυτανείας »ἔγιναν γιὰ μᾶς ἡ πιὸ ζεστὴ γωνιὰ τοῦ Πανεπιστημίου... Μᾶς δέχεσθε ὁλημερὶς μὲ »τόση ψυχικὴ ζεστασιά. Τὴ χρυσοποίκιλτη Πρυτανική Σας τήβεννο, τὴν στρώνετε »τάπητα γιὰ νὰ περάσουν οἱ ταπεινοί... Ἔχετε ἀνεβάσει τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ὑπαλ»λήλου, τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου σὲ δυσθεώρητα ὕψη... Αὐτὸ τὸ θεῖο δῶρο ποὺ »μᾶς προσφέρετε δὲν ἀντισταθμίζεται μὲ ὅλα τὰ διαμαντικὰ τοῦ κόσμου... Αὐτὸ πο»τέ, μὰ ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξεχάσουμε...

»Στὸ πρόσωπό Σας κύριε Πρύτανι, δὲν γνωρίσαμε μονάχα τὸν μεγάλο ἐπιστή»μονα καὶ πολυγραφότατο συγγραφέα, ἀλλὰ τὸν κοινωνικὸ ἀναμορφωτή, τὸν ἀπαράμιλλο ἀναπλαστὴ τῶν ψυχῶν, »τὸν ὑπέροχο ἄνθρωπο... Πρὸ παντὸς τὸν Ἄνθρωπο...

»Ἂν ἤτανε δυνατὸν ὅλη αὐτὴ ἡ πλημμυρίδα τῶν ψυχικῶν μας ἐκτονώσεων, ὁ »κρουνὸς αὐτὸς τῶν αἰσθημάτων μας νὰ μεταστοιχειωθοῦν καὶ νὰ πάρουν τὴ μορφὴ »ἁρμονίας ἤχου, τότες θ' ἀκουότανε μέσα στὴν αἴθουσα αὐτή, σὰν ἀπόκοσμη μου»σική, ἡ θεία καὶ οὐράνια μελωδία:

»...Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζουσι καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλοῦν».

(Συνεχίζεται)

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Ὁ δράστης τῆς ληστείας αὐτῆς τοῦ ταχυδρομικοῦ δὲν βρέθηκε. Δὲν ξέρω φυσικὰ ἂν ὁ ληστὴς τοῦ Παπασημακοπούλου ἦταν ὁ ἴδιος ὁ φονηὰς τοῦ νεωκόρου καὶ τῆς γυναίκας του. Ἄλλο τὸ ἕνα ἀδίκημα καὶ ἄλλο τὸ ἄλλο. Τὸ μόνον κοινὸν σημεῖον τῶν δύο αὐτῶν κακουργημάτων ἦταν τὸ κτύπημα μὲ τὸ μαχαίρι πίσω στὸν αὐχένα καὶ στὰ τρία θύματα. Ἀλλὰ ὑπῆρχαν ἕνα σωρὸ ἄλλαι διαφοραί. Ἡ χρησιμοποίησις ξιφολόγχης στὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀμαρουσίου μετὰ τὸ τραπεζομάχαιρο ποὺ ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὴν ληστείαν τῆς Κηφισιᾶς μπορεῖ νὰ δικαιολογηθῇ ὅτι μετὰ τὴν ἀποτυχίαν του μὲ τὸ τραπεζομάχαιρο εἰς τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ταχυδρομικοῦ ὑπαλλήλου, μετεχειρίσθη τὸ καλὰ ἀκονισμένο μαχαίρι ἢ μᾶλλον τὴν ἀκονισμένην ξιφολόγχην. Εἰς τὰς διαφορὰς πρέπει νὰ τονίσῃ κανεὶς τὸ ὅτι οὐσιωδῶς ἄλλη ὑπῆρξεν ἡ μὲ λάσσο ληστρικὴ ἐπίθεσις τῆς Κηφισιᾶς καὶ τελείως διαφορετικὸ τὸ ἔγκλημα τοῦ Μαρουσιοῦ. Ἡ πρώτη ἐμύριζε πάρα πολὺ νεαρὸ ἀναγνώστη γκαγκστερικῶν καὶ καουμπόϊκων μυθιστορημάτων καὶ θεατὴν ἀναλόγου περιεχομένου φίλμς, ἐνῶ τὸ διπλοῦν κακούργημα τοῦ Ἀμαρουσίου ἐπρόδιδε ἀρίστην ὀργάνωσιν καὶ προμελέτην. Δρᾶσται ἀσφαλῶς πλείονες τῶν δύο ἐγνώριζαν ὅτι ὁ Νῖκος Καραγιαννόπουλος ἦτο πάνοπλος, ὅτι πάντοτε ἐφοβεῖτο ἐπίθεσιν καὶ ἐλάμβανε τὰ μέτρα του καὶ κατήρτισαν τὸ σχέδιόν των κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ ἐπιτεθοῦν αἰφνιδιαστικῶς καὶ νὰ μὴν ἀποτύχουν. Εἰς τὸ κακούργημα τοῦ Ἀμαρουσίου, ὅταν οἱ δρᾶσται εἰσῆλθον, ἐπετέθησαν πρῶτα κατὰ τοῦ Καραγιαννοπούλου καὶ ἐντὸς δευτερολέπτων, ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, καὶ ἐνῶ ἡ γυναίκα του εἶχε μείνει ἄναυδος ἀπὸ τὴν αἰφνιδίαν δολοφονικὴν προσβολὴν καὶ δὲν κατώρθωσε οὔτε μίαν κραυγὴν νὰ ἐκβάλῃ διὰ νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν, τὸν ἐξήπλωσαν νεκρὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, διὰ νὰ σκοτώσουν ἐν συνεχείᾳ ἐπάνω εἰς τὸν καναπὲ καὶ τὴν σύζυγον. Ὅλη ἡ φονικὴ σκηνὴ μὲ τὴν ὀραχεῖαν πάλην, τὴν ἀπόπειραν στραγγαλισμοῦ, τὸ κτύπημα εἰς τὸν αὐχένα τοῦ Καραγιαννοπούλου καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν δολοφονίαν τῆς συζύγου του, εἶναι ζήτημα ἂν διήρκεσεν ἕνα ἢ δύο λεπτά. Τὸ σπάσιμον τῶν μπαούλων καὶ ὁ διασκορπισμὸς τοῦ περιεχομένου των ἄλλα τρία ἢ τέσσερα λεπτὰ καὶ οἱ δολοφόνοι ἔφυγαν, ἀφήσαντες μισοανοιγμένη τὴν πόρταν τῆς εἰσόδου.

Πιστεύω ἀκόμη ὅτι ὁ ἄγνωστος γκάγκστερ τῆς Κηφισιᾶς ἦταν τελείως ἄσχετος μὲ τὸν δολοφόνον τοῦ νεωκόρου καὶ τῆς γυναίκας του, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ εἶναι δύο ἢ καὶ τρεῖς καὶ διότι ὁ ληστὴς τῆς ὑπαίθρου ἢ ὁ ἅρπαξ γυναικείων τσαντῶν σπανίως θὰ ἐπιχειρήσῃ μίαν ληστείαν ἢ κλοπὴν καὶ πολὺ περισσότερον ἔγκλημα εἰς κατωκημένον χῶρον, διότι φοβεῖται καὶ διότι τὸ μὲν ἀπὸ τὸ δὲ ἔγκλημα ἀπαιτοῦν ἄλλας εἰδικότητας διὰ τὸν δράστην.

Ἄλλο τώρα τὸ ζήτημα ἂν ἀφοῦ διεπράχθη ἡ ληστεία τῆς Κηφισιᾶς καὶ μάλιστα ἡ ληστεία μὲ σοβαρὸν τραυματισμὸν τοῦ θύματος Παπασημακοπούλου, δεκάδα πληγμάτων μὲ τραπεζομάχαιρον εἰς τὸν αὐχένα, ἡ ἀστυνομεύουσα τότε Χωροφυλακὴ Κηφισιᾶς ἔκαμε ἢ ὄχι καλὰ νὰ τὴν ἀποκρύψῃ ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους. Ὡς λόγος ἀποκρύψεως εἰς τοιαύτας περιπτώσεις προεβάλλετο τὸ ὅτι ἡ «ὑπόθεσις θὰ χαλάσῃ ἂν γραφῇ λέξις», γιατὶ ὁ δράστης θὰ καταλάβῃ ὅτι καταζητεῖται!! Μὰ τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ εἶναι αὐτόχρημα κωμικόν. Καὶ αὐτὸ διότι ὁ δράστης τῆς ληστείας θὰ εἶναι ἀφελὴς ἂν πιστεύῃ ὅτι ὁ ληστευθεὶς δὲν θὰ σπεύσῃ νὰ καταγγείλῃ τὴν εἰς βάρος του ληστείαν καὶ νὰ κινητοποιήσῃ τὰς ἀρχὰς πρὸς ἀναζήτησίν του. Μὲ τὴν ἀνακοί-

νωσιν καὶ τὴν δημοσιεύσιν τῆς εἰδήσεως ἐπιτυγχάνονται δύο καλά. Πρῶτον ὅτι μπορεῖ νὰ βρεθῇ μάρτυς, ὁ ὁποῖος ἅμα διαβάσῃ τὴν εἴδησιν τῆς ληστείας εἰς τὴν ἐφημερίδα, νὰ ὑποθέσῃ ἀμέσως ὅτι δράστης μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ σύνοικος ἢ ὁ γείτονάς του, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε χαράματα π.χ. εἰς τὸ σπίτι του καὶ ἔφερε ἐλαφρὰ τραύματα καὶ νὰ τὸν «καρφώσῃ» εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐπίσης ἠμπορεῖ νὰ διαβάσῃ τὴν εἴδησιν ἕνας ὁδηγὸς λεωφορείου ἢ ταξί, ὁ ὁποῖος μετέφερε τὴν νύκτα τὸν δράστην εἰς τὸν τόπον τῆς ληστείας ἢ ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸ σπίτι του καὶ νὰ παρουσιασθῇ αὐθορμήτως νὰ δώσῃ πληροφορίας. Διαφορετικὰ ὁ ἄνθρωπος ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζει ὅτι διεπράχθη ληστεία, γιατὶ θὰ θεωρήσῃ ὕποπτον ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μετέφερε τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ Κεφαλάρι τῆς Κηφισιᾶς;

Εὐτυχῶς αὐτὰ δὲν κινδυνεύουν νὰ συμβοῦν μὲ τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, ἡ ὁποία, ἐκτὸς ποὺ σπεύδει νὰ ἐνημερώσῃ ἀμέσως ἐπὶ τῶν σοβαρῶν ἀδικημάτων τοὺς ἀστυνομικοὺς ρεπόρτερς, δίδει καθ' ἑκάστην εἰς αὐτοὺς ἀντίγραφον τοῦ ἐπισήμου δελτίου συμβάντων καὶ δὲν ἀποκρύπτει τίποτε ἀπὸ τὸν Τύπον, ἐκτὸς ἀπὸ ὀνοματεπώνυμα γυναικῶν ποὺ ἀποπειρῶνται, δι' ἐντυπωσιακοὺς καὶ μόνον λόγους, νὰ αὐτοκτονήσουν μὲ ὀλίγα κουφέτα κινίνης, ἢ μὲ ἀσπιρίνας καὶ δίδει μόνον τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν διὰ νὰ μὴ τοὺς στιγματίσῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἐὰν φυσικὰ ἀναμορφωθοῦν εἰς τὸ σχετικὸν ἄσυλον, πρᾶγμα ποὺ δυστυχῶς σπανίως συμβαίνει.

Ἡ δημοσίευσις τῆς εἰδήσεως τῆς ληστείας ἢ μιᾶς ἁρπαγῆς τσάντας παρέχει ἀκόμα τὸ πλεονέκτημα εἰς τοὺς κατοίκους μιᾶς συνοικίας ἢ προαστίου νὰ μάθουν ὅτι κυκλοφορεῖ ἕνας ἐπικίνδυνος κακοποιὸς καὶ νὰ λάβουν σοβαρὰ μέτρα προστασίας των καὶ νὰ συντρέξουν τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχὰς ἢ ἕνα ὑποψήφιον θῦμα εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ δράστου.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀμαρουσίου καὶ ἂς ἀνακεφαλαιώσωμεν τὰ δεδομένα. Δρᾶσται περισσότεροι τοῦ ἑνός, δύο ἢ καὶ τρεῖς, νύκτα ἡ ὥρα 11 μὲ 11,30 τῆς παραμονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἐνῶ ὁ Καραγιαννόπουλος καὶ ἡ γυναίκα του δὲν εἶχαν ἀκόμα κοιμηθῇ, μπαίνουν εἰς τὸ σπίτι του. Καὶ προβάλλει τὸ ἐρώτημα· Πῶς μπῆκαν μέσα; Μὲ σπάσιμο τῆς πόρτας; Ἀποκλείεται γιατὶ ἡ πόρτα βρέθηκε γερή. Μὲ ἀντικλείδι; Ἐπίσης ἀδύνατον γιατὶ ὁ νεωκόρος, ὅπως καὶ στὴν πρώτη περίπτωσι, ἀκούγοντας κάποιον ἄγνωστον νὰ βάζῃ τὸ κλειδὶ εἰς τὴν ἐξώπορτα τοῦ μοναχικοῦ του δωματίου καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἀνοίξῃ, θὰ ἅρπαζε τὸ πιστόλι του ἢ θὰ ξεκρεμοῦσε τὰ εἰς τὸν τοῖχον κρεμασμένα καὶ πάντα γεμάτα δίκαννά του καὶ θὰ τὸν ἄρχιζε στὶς πιστολιὲς καὶ στὶς ντουφεκιές. Γιὰ μένα, μὲ τὴν κάποια πεῖρα μου ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα τόσων δεκαετηρίδων ποὺ τὰ ἔζησα τόσο κοντά, εἴτε ὅλοι οἱ δρᾶσται, εἴτε ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ἔπρεπε νὰ εἶναι γνωστὸς εἰς τὸν νεωκόρο καὶ νὰ μὴ τοῦ προκαλῇ ὑπόνοιες γιὰ νὰ ἀποφασίσῃ αὐτὸς νὰ τοὺς ἀνοίξῃ, αὐτὸς ποὺ φοβότανε καὶ τὸν ἴσκιο του ἀκόμα καὶ ποὺ ἔρριχνε πιστολιὲς εἰς τὸν ἀέρα καὶ σὲ κάθε διαβάτη ἀκόμα ποῦ περνοῦσε τὴ νύχτα μὲ τὴν τύχη καὶ ἦταν ὑποψήφιος κλέφτης τῆς ἐκκλησίας. Οἱ δρᾶσται λοιπὸν ἔπρεπε νὰ εἶναι γνωστοὶ τοῦ ζεύγους καὶ μόλις τοὺς ἄνοιξαν μπῆκαν μὲ τὸ καλὸ καὶ αἰφνιδιαστικὰ ἐπετέθησαν. Ἐλαχίστη πάλη μὲ τὸν Καραγιαννόπουλο ποὺ πῆγαν νὰ τὸν στραγγαλίσουν ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ, κτύπημα δυνατὸ στὸν αὐχένα μὲ τὸ μαχαίρι ποὺ τὸν ἄφησε στὸν τόπο συντρίβοντας τὴ σπονδυλική του στήλη στοὺς δύο ἀπὸ τοὺς αὐχενικοὺς σπονδύλους. Δολοφονία τῆς ἄναυδης κλησσάρισας μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Γιατί διεπράχθη τὸ ἔγκλημα ἀπὸ γνωστοὺς εἰς τὰ θύματα δράστας; Νά τὸ μεγάλο μυστήριο γιὰ μένα. Ἂν μποροῦσε νὰ λυθῇ τὸ μυστήριο αὐτό, θὰ εἶχε γίνει καὶ ἕνα τεράστιο βῆμα γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν δολοφόνων. Σταμάτησαν καὶ ἡ ἀνάκρισις καὶ ἡ Χωροφυλακὴ στὸ σπάσιμο τῶν μπαούλων καὶ στὸ σκόρπισμα τοῦ περιεχομένου τους καὶ ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμά τους. Δρᾶσται κοινοὶ κακοποιοὶ καὶ ἐλατήριο ἡ ληστεία. Μὰ τί μποροῦσαν νὰ βροῦν οἱ ληστὲς ἀπὸ τὸ φτωχὸ τὸ νεωκόρο

καὶ τὴν πάμπτωχη γυναίκα του, ὥστε νὰ σκοτώσουν δύο ἀνθρώπους καὶ μάλιστα μὲ κίνδυνο νὰ τοὺς ξεφύγη ὁ Καραγιαννόπουλος καὶ νὰ τοὺς ξεκάνη ἐκεῖνος μὲ τὸ περίστροφο καὶ μὲ τὰ δίκαννά του; Νὰ πιστέψη κανεὶς ὅτι εἶχαν κρυφὸ μεγάλο θησαυρό, ἀρχαῖα χρυσᾶ νομίσματα καὶ ἄλλες ἀρλοῦμπες ποὺ βγῆκαν μετὰ τὸ ἔγκλημα ὑπὸ μορφὴν διαδόσεων καὶ τερατολογιῶν; Ἀστεῖο πρᾶγμα. Θὰ εἶχε θησαυρὸ ὁ Καραγιαννόπουλος, ὁ ἔξυπνος ἐκεῖνος Κωνσταντινουπολίτης καὶ δὲν θὰ τὸν ἀξιοποιοῦσε γιὰ νὰ κάνη μιὰ δική του δουλειὰ νὰ θησαυρίση, ἀλλὰ θὰ ζητοῦσε τὴ θέσι τοῦ νεωκόρου τῆς Νεραντζιώτισσας μὲ τὶς 400 δραχμὲς καὶ θὰ ἔκανε καὶ μεροκάματα καὶ θὰ ἔδινε καφέδες καὶ λουκούμια καὶ θὰ ἔβγαζε καὶ δίσκο ἐπαιτείας εἰς τὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ κουτσοζήση αὐτὸς καὶ ἡ γυναίκα του, τρώγοντας χόρτα βραστὰ μὲ λίγο λαδάκι καὶ κανένα αὐγὸ ἀπὸ τὶς δύο κοτοῦλες τους, ποὺ τὶς εἶχαν μέσα στὴ μοναδικὴ κάμαρα καὶ τὶς ἔδεναν στὶς καρέκλες γιὰ νὰ μὴ τοὺς φύγουν καὶ τὶς κλέψουν οἱ κλεφτοκοττάδες; Ὄχι, δὲν ἐπήγαιναν γιὰ χρήματα οἱ δρᾶσται, γιατὶ μὲ τὴν ἀξία ποὺ εἶχε τὸ νόμισμα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν θὰ περιφρονοῦσαν οὔτε τὰ χρήματα ποὺ ἦταν στὴν τσάντα τῆς κυρὰ Μαρίας, οὔτε τὰ λεφτὰ ποὺ εἶχε ὁ ἄντρας της ἀπάνω του ἢ μέσα στὸ κουτὶ καὶ θὰ ἔπαιρναν ἀμέσως καὶ τὰ κλειδιὰ τῆς ἐκκλησιᾶς, θὰ τὴν ἄνοιγαν καὶ θὰ ἔπαιρναν καὶ ἀφιερώματα ἀξίας δύο - τριῶν χιλιάδων δραχμῶν. Ἢ ζητοῦσαν κάτι ἄλλο ὅταν ἔσπαζαν τὰ μπαοῦλα καὶ τὸ βρῆκαν, ἢ τὰ ἔσπασαν γιὰ νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωσι τῆς ληστείας. Ἀλλὰ τότε, γιατί περιεφρόνησαν τὰ λίγα ὑπόλοιπα τῆς προκαταβολῆς τοῦ μισθοῦ τοῦ νεωκόρου καὶ τὶς οἰκονομίες τῆς γυναικός του; Πάλι φαῦλος κύκλος δηλαδή.

Νὰ εἶχαν τίποτε ἐχθροὺς καὶ αὐτοὶ νὰ εἶχαν τόσο θανάσιμο μῖσος ἐναντίον τους, ὥστε νὰ κάνουν ἕνα τόσο φοβερὸ ἔγκλημα γιὰ νὰ τοὺς ἐξοντώσουν; Δὲν βγῆκε τίποτε ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι γιὰ ἐχθρούς, ἀλλὰ πάλι, ἂν δεχθῆ κανεὶς αὐτὴ τὴν ἐκδοχή, πρέπει νὰ δώση ἀπάντησι καὶ στὸ πῶς ἔπεισαν τὸν Καραγιαννόπουλο νὰ τοὺς ἀνοίξη τὴν κλειδωμένη πόρτα γιὰ νὰ τοὺς σκοτώσουν; Ἡ αὐτὴ ἀπάντησις θὰ δοθῆ καὶ ἂν ὑποθέση κανεὶς ὅτι δρᾶσται ἦσαν οἱ δύο Ἀρμένηδες, ποὺ τοὺς εἶχε πυροβολήσει τὴν περασμένη νύχτα μὲ τὴ φοβία του γιὰ τοὺς κακοποιούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τελικὰ δὲν γλύτωσε. Ἄλλως τε σὲ ἐχθρὸ ἀνοίγει κανείς; Ἢ, δὲν λαμβάνει τοὐλάχιστον στοιχειώδη μέτρα ὅταν εἶναι πάνοπλος;

Ὅποιο δρόμο πάρη κανείς, καταλήγει σὲ ἀδιέξοδο καὶ γι' αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἡ ἀνάκρισις ἀποτελματώθηκε καὶ τελικὰ ἔσβησε...

Καὶ ξαφνικά, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς πάνω - κάτω μῆνες, ἀνάστατοι οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται τῶν ἐφημερίδων ἀπὸ τὴν διάδοσι ὅτι εἶχε βρεθῆ καὶ συλληφθῆ ὁ δράστης τοῦ διπλοῦ ἐγκλήματος τῆς Νεραντζιώτισσας καὶ ὅτι τὸ κρατούσανε μυστικό, γιατὶ δὲν εἶχε ἀκόμα ὁμολογήσει. Ἡ ὁμολογία του ὅμως ἦταν περιττή, γιατὶ ὁ «κακοῦργος» εἶχε ὁμολογήσει τὸ ἔγκλημά του σὲ ἄλλους ἕνα σωρὸ μάρτυρες. Καὶ οἱ διαδόσεις αὐτές, τοὐλάχιστον ὅτι εἶχε συλληφθῆ καὶ κρατηθῆ κάποιος γιὰ τὸ ἔγκλημα, φαινόντουσαν σωστές, γιατὶ ἡ Χωροφυλακὴ προαστίων εἶχε λάβει ἕνα σωρὸ ἀπομονωτικὰ μέτρα ἐναντίον μας. Τηροῦσε «σιγὴν ἀσφαλείας»... γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι. Ὑποψιασθήκαμε ἀκριβῶς ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐναντίον μας σπασμωδικὰ μέτρα καὶ τελικά, ὕστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ κόπους καὶ μόχθους, μάθαμε ὅτι ἡ Χωροφυλακὴ Ἀμαρουσίου εἶχε βρῆ νέα στοιχεῖα γιὰ τὸ ἔγκλημα τῆς Νεραντζιώτισσας καὶ ὅτι θεωροῦσε βέβαιο ὅτι δολοφόνος τοῦ κλησάρη καὶ τῆς κλησάρισσας ἦταν κάποιος νέος, ἕνας Γιάννης Γρίβας, ποὺ εἶχε συλληφθῆ καὶ προφυλακισθῆ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς Ἰουνίου τοῦ 1930 γιὰ ἄλλα σοβαρὰ ἐγκλήματα.

Αὐτὸς ὁ Γρίβας εἶχε συλληφθῆ στὴν Ἑκάλη, κατηγορούμενος γιὰ τὴ δολοφονία ἑνὸς χωροφύλακα ποὺ συνέβηκε στὶς 8 Ὀκτωβρίου 1929 στὸ δάσος τῆς Κινέττας, πέντε μῆνες δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ τὸν διπλὸ φόνο τοῦ Ἀμαρουσίου. Ὁ Γρίβας τότε

ἦταν ἰδιώτης - φύλακας ἑνὸς κτήματος ποὺ κάθε βράδυ ἄγνωστοι ἔκαναν ἐπιδρομὲς καὶ ἔκλεβαν ἕνα σωρὸ φροῦτα, τὰ ὁποῖα ἐπουλοῦσαν. Ὁ νοικοκύρης εἶδε καὶ ἀπόειδε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ βάλῃ φύλακα νὰ τοῦ φυλάῃ τὰ δένδρα τὴ νύκτα καὶ πράγματι ἀνέθεσε τὴ φύλαξι τοῦ ὀπωρώνα του στὸ Γρίβα καὶ αὐτὸς ἔκανε τόσο καλὰ τὴ δουλειά του, ὥστε ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα βράδυα ἔπιασε στὰ πρᾶσσα κάποιο χωρικὸ Μῆτσο νὰ κλέβῃ. Πῆγε νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ αὐτὸς τοῦ ἔφερε ἀντίστασι, ὁ δὲ Γρίβας τὸν πυροβόλησε μὲ τὸ περίστροφό του καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο.

Ὁ φύλακας - φονιὰς ἐπερίμενε ὅτι θὰ τοῦ ἔδιναν καὶ εὔσημο γιὰ τὸ φονικὸ ποὺ εἶχε κάνει στὸν κλέφτη ἐκεῖνο καὶ ὅταν εἶδε ἕνα χωροφύλακα τοῦ ἐκεῖ σταθμοῦ, Χρονόπουλο ἐπονομαζόμενο, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ὅτι ἐρχότανε νὰ τὸν πιάσῃ γιὰ τὸ φόνο τοῦ κλέφτη, τοῦ φώναξε νὰ κάνῃ πέρα καὶ ἐπειδὴ τὸ ὄργανο τῆς τάξεως θέλησε νὰ κάνῃ τὸ καθῆκον του, ὁ φονιὰς τοῦ κλέφτη δὲν ἔχασε καιρό, ἀλλὰ ἔβγαλε στὰ γρήγορα τὸ πιστόλι του καὶ τὸ ἄδειασε πάνω στὸ χωροφύλακα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ αὐτόν. Καὶ ὕστερα χάθηκε, ἐνῶ τὰ διάφορα ἀποσπάσματα ὅλης τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας εἶχαν πάρει τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνὰ καὶ τὸν κυνηγοῦσαν πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐξελιχθῇ σὲ ληστή.

Καὶ νὰ ποῦμε καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκηο αὐτὲς οἱ ὑποψίες γιὰ τὴ μελλοντικὴ ἐξέλιξι τοῦ Γρίβα δὲν ἦταν καθόλου χωρὶς βάσῃ, γιατὶ ἀπὸ τὴν προανάκρισι ποὺ εἶχε γίνει τότε, γιὰ τὰ δύο φονικὰ τῆς Κινέττας, εἶχεν ἐξακριβωθῇ ὅτι ὁ Γρίβας αὐτὸς κατὰ τὰ 1928 εἶχε κάνει ἕναν ἄλλο ἀκόμη φόνο στὴ Θήβα καὶ ἐξ ἄλλου ἐθεωρεῖτο ὅτι ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ἀποπειραθῇ νὰ κάνῃ ληστεία στοὺς ἐπιβάτες ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ τὸ Λουτράκι στὴν Ἀθήνα μὲ παῖκτες ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὸ καζίνο, ποὺ λειτουργοῦσε τὰ χρόνια ἐκεῖνα στὴ λουτρόπολι. Εἶχε ρίξει τότε πέντε πιστολιὲς στὸ αὐτοκίνητο, ἀλλὰ ὁ σωφέρ του, ἀντὶ νὰ φοβηθῇ καὶ νὰ σταματήσῃ, ἀνέπτυξε ὅση ταχύτητα μεγαλύτερη μποροῦσε καὶ κατώρθωσε ἔτσι νὰ διαφύγῃ.

Ὁ Γρίβας αὐτὸς εἶχε ἀναζητηθῇ λοιπὸν ἐπίμονα ἀπὸ τὴ Χωροφυλακὴ καὶ στὸ Λιόπεσι ἀκόμα, τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ βρίσκεται, ὅταν ἕνα πρωϊνὸ ὁ ὑπενωμοτάρχης Γ. Μιχαλόπουλος, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὴν Ἐκάλη καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν σταθμάρχης στὴν Κινέττα, τὴν ἐποχὴ τοῦ φόνου τοῦ χωροφύλακα Χρονοπούλου, τὸν ὁποῖον εἶχε ὑπὸ τὰς διαταγάς του, βλέπει ξαφνικὰ ἕνα πρωϊνὸ νὰ περιφέρεται στὸ δάσος τῆς Ἐκάλης ὁ Γρίβας. Ὁ ὑπενωμοτάρχης κατὰ σύμπτωσιν ἦταν ἄοπλος καὶ μὲ τὸ δίκηο του φοβήθηκε τὸν ὡς τότε ἀποδεδειγμένο τρεῖς φορὲς φονηὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ στὸ ὕπαιθρο ἄοπλος. Προσποιήθηκε λοιπὸν ὅτι δὲν τὸν ἀνεγνώρισε καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη τὸν παρεκάλεσε:

—Βλέπω καλόπαιδο ὅτι ἔχεις πάρει τὸ δρόμο ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν Ἐκάλη στὸ Διόνυσο. Μήπως τραβᾶς κατὰ ἐκεῖ;

—Κατὰ κεῖ, πάω, ἀπήντησε ἀνύποπτος ὁ Γρίβας.

—Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ ἔλθῃς μιὰ στιγμὴ στὴν κάμαρά μου νὰ σοῦ δώσω ἕνα γραμματάκι νὰ τὸ πᾶς ἐκεῖ στὸν μπακάλη;

—Εὐχαρίστως.

Ὁ Γρίβας ἀκολούθησε τὸν ὑπενωμοτάρχη καὶ αὐτὸς μόλις μπῆκε στὴν κάμαρά του ὥρμησε, ἅρπαξε τὸ περίστροφό του καὶ προτείνοντάς το κατὰ τοῦ Γρίβα, τοῦ εἶπε:

—Γρίβα τὴν ἔπαθες. Σὲ γνώρισα. Μὴ σαλέψῃς γιατὶ στὴν ἄναψα. Στάσου νὰ σὲ δέσω.

Ὁ ὑπενωμοτάρχης Μιχαλόπουλος τοῦ πέρασε ἀμέσως τὶς χειροπέδες καὶ τὸν ὁδήγησε εἰς τὸν τότε σταθμάρχη Ἐκάλης ἀνθυπασπιστὴ Παπαϊωάννου εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Γρίβας, ὄχι μόνο ἠρνήθη τὴν ἐνοχή του, ἀλλὰ καὶ ἐπέμεινε ὅτι θὰ καταγγείλῃ καὶ τὸν ὑπενωμοτάρχη καὶ αὐτὸν τὸν ἀνθυπασπιστὴ γιὰ παράνομο σύλληψι καὶ κα-

τακράτησι καὶ αὐτὸ γιατὶ δὲν εἶχαν στὰ χέρια τους ἔνταλμα συλλήψεως νὰ τοῦ τὸ κοινοποιήσουν τὴ στιγμὴ τῆς συλλήψεως, ὅπως ὁρίζει τὸ Σύνταγμα, ποὺ τὸ ἤξερε, καθὼς φαίνεται ἀπ᾽ ἔξω καὶ ἀνακατωτὰ ὁ ἐπικίνδυνος αὐτὸς κακοποιός. Ὁ ἀνθυπασπιστὴς φοβήθηκε καὶ τὸν ἄφησε ἐλεύθερο ἀμέσως, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῆ. Μὰ ὁ ἀνθυπασπιστής, ποὺ τὸ φύσαγε καὶ δὲν κρύωνε, κατέβηκε ἀμέσως εἰς τὴν Ἀθήνα, πῆρε ἀντίγραφα κανονικὰ τῶν εἰς βάρος τοῦ Γρίβα ἐνταλμάτων καὶ τῶν παραπεμπτικῶν ἐνταλμάτων γιὰ τοὺς φόνους τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Κινέττας καὶ γιὰ τὴν ἀπόπειραν ληστείας τῶν ἐπιβατῶν τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Καζίνου Λουτρακίου. Ἔσχισε γῆ καὶ οὐρανὸ ἀμέσως, τὸν ξαναβρῆκε καὶ τὸν ξανασυνέλαβε, νομίμως πιὰ αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ ἀκόμη διεπίστωσε ὅτι ὁ Γρίβας, ἴσως γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν καιρό του, ὅταν τριγύριζε τὰ δάση τῆς ἀραιοκατοικημένης τότε Ἐκάλης, διέρρηξε τὸ ἐκεῖ ναΐδριο καὶ ἔκλεψε τὸ κιβώτιον τῶν εἰσφορῶν.

Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ κλοπὴ τοῦ ναΐδριου τῆς Ἐκάλης, ἔφερε στὸ νοῦ τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ Παπαϊωάννου τὸ διπλὸ ἔγκλημα τοῦ ζεύγους τῶν νεωκόρων τῆς Νεραντζιώτισσας τοῦ Ἀμαρουσίου, τὸ ὁποῖον περέμενε σκοτεινό. «Θέλεις αὐτὸ τὸ μοῦτρο νὰ τὸ εἶχε σκαρώσει».

Ὁ Γρίβας ἐξητάσθη ἀπὸ τὸν ἀνθυπασπιστὴ καὶ ἀρνήθηκε κατηγορηματικά. Ἀλλὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν πιστέψῃ; Ὕστερα δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ πιστέψῃ καὶ ὅ,τι ἔλεγε ὁ Γρίβας, γιατὶ αὐτός, ὅπως διαπιστώθηκε εὐθὺς μετὰ τὴν δεύτερη σύλληψί του, ἀπὸ μικρὸς ἦταν ἠλαττωμένης διανοητικῆς ἀναπτύξεως γιατὶ παιδάκι εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ μηνιγγίτιδα.

Ἐν πάσει περιπτώσει ὁ Γρίβας ἀπεστάλη ἀμέσως εἰς τὴν Εἰσαγγελία καὶ παρεπέμφθη εἰς τὸν ἀνακριτὴ Ζάννο ποὺ ἔκανε καὶ τὴν προανάκριση γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀμαρουσίου. Στὴν ἀπολογία του ἠρνήθη τὴν ἐνοχή του γιὰ τὸν φόνο τῶν Θηβῶν καὶ ὁμολόγησε μόνον τὸ διπλὸ φονικὸ τῆς Κινέττας, ἰσχυρισθεὶς ὅτι τὸν κλέφτη τῶν φρούτων τὸν ἐσκότωσε εὑρεθεὶς σὲ πλήρη ἄμυνα καὶ ὅτι ἀναγκάσθηκε νὰ πυροβολήσῃ καὶ τὸ χωροφύλακα πάλι γιατὶ βρέθηκε σὲ ἄμυνα. Μὰ ἕνας ἄνθρωπος μὲ τέτοιο παρελθὸν ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ θεωρηθῆ ὕποπτος καὶ γιὰ τὸ φόνο τοῦ κλησάρη καὶ τῆς κλησάρισσας καὶ ὁ ἀνακριτὴς Ζάννος ἀνέθεσε στὸν τότε σταθμάρχη Χωροφυλακῆς Ἀμαρουσίου Χερουβειμίδη νὰ φροντίσῃ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὁ Γρίβας ἐπροφυλακίσθη εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Π. Στρατῶνος γιὰ τὰ παληὰ φονικὰ τῆς Κινέττας.

Αὐτὰ εἶναι ὅσα κατωρθώσαμε νὰ μάθωμε οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται καὶ ἀφοῦ τὰ ἐδημοσιεύσαμε ὄχι πιὰ ὡς διαλεύκανσι τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλ᾽ ὡς νεώτερα στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἐλέγχει ἡ ἀνάκρισις, μήπως ἐξ αὐτῶν προκύψῃ ἡ διαπίστωσις τῆς ἐνοχῆς τοῦ αἱμοβόρου θηρίου ὡς δράστου καὶ τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Ἀμαρουσίου.

Ὁ ἀνθυπασπιστὴς Χερουβειμίδης ἔκανε τότε μιὰ ἀντιδικονομικὴ παράβασι, ποὺ παρὰ λίγο νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ θέσι του, γιατὶ φορώντας τὰ πολιτικά του πῆγε στὴ φυλακὴ τοῦ Π. Στρατῶνος καὶ παρουσιάσθηκε στὸ Γρίβα σὰν δικηγόρος καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισί του. Τότε ἔφερε τὴ συζήτησι ἐπάνω στὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀμαρουσίου καὶ ἀφοῦ τὸν διεβεβαίωσε, ψέματα, ὅτι ἡ ἀνάκρισις εἶχε συγκεντρώσει συνταρακτικὰ στοιχεῖα, ἀποδεικνύοντα τάχα τὴν ἐνοχή του, τὸν προέτρεψε νὰ ὁμολογήσῃ.

Ὁ Γρίβας, ὁ ὁποῖος παρ᾽ ὅλη τὴ μηνιγγίτιδα, ποὺ εἶχε πάθει μικρός, δὲν ἦταν τόσο χαζός, καθὼς ἐνόμιζαν μερικοί, δὲν ἐπάτησε τὴν πεπονόφλουδα καὶ ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ στὸν δῆθεν δικηγόρο καὶ στὴν πραγματικότητα ἀνθυπασπιστὴ κάθε ἀνάμιξι στὸ κακούργημα τῆς Νεραντζιώτισσας. Ὁ ἀνθυπασπιστὴς ὅμως πῆρε μιὰ φωτογραφία τοῦ Γρίβα καὶ ἀφοῦ γύρισε στὸ Μαρούσι, τὴν ἔδειξε σὲ διάφορους κατοίκους ποὺ καθόντουσαν γύρω στὴ Νεραντζιώτισσα καὶ αὐτοὶ κατέθεσαν ὅτι ὁ Γρίβας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου καὶ γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ ὕστερα καὶ πρὸ τῆς συλλή-

ψεώς του, ἐπερνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ παληὸ βυγαντινὸ ἐκκλησάκι γιὰ νὰ πάη συντομώτερα κάθε πρωῒ στὴ Μαγγουφάνα, τὴ σημερινὴ «Πεύκη», ὅπου δούλευε σὲ κάποιο κτῆμα. Ἀλλὰ τίποτε ἄλλο πιὸ συγκεκριμένο δὲν ἔβγαινε ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Ὁ ἀνθυπασπιστὴς ὅμως εἶχε σχηματίσει ἀκράδαντο πεποίθησι ὅτι ὁ Γρίβας ἦταν ὁ καταζητούμενος, ἄγνωστος ἕως τότε δράστης τοῦ διπλοῦ ἐγκλήματος καὶ γι' αὐτὸ πῆρε τὸν τότε διοικητὴν Χωροφυλακῆς Ἀττικοβοιωτίας, ἀντισυνταγματάρχην Ἀναγνωστόπουλον καὶ αὐτὸν μὲ πολιτικὰ καὶ μετέβησαν μαζὶ εἰς τὸν Π. Στρατῶνα, ὅπου εἶδαν καὶ πάλιν τὸν Γρίβαν. Ἐκεῖ ὁ Χερουβειμίδης παρουσίασε εἰς τὸν προφυλακισθέντα δι' ἄλλους φόνους δολοφόνον Ι. Γρίβαν τὸν Ἀναγνωστόπουλον ὡς προϊστάμενον τοῦ δικηγορικοῦ γραφείου, ὅπου εἰργάζετο καὶ αὐτὸς καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ὁ Ἀναγνωστόπουλος θὰ ἀνελάμβανε τὴν ὑπεράσπισίν του, ἂν τοὺς ὡμολογοῦσε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Γρίβας τοὺς ἐπίστευσε πλέον καὶ τοὺς εἶπε ὅτι μιὰ νύκτα, στὰ τέλη τοῦ Φεβρουαρίου ἢ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου, ἐνῶ ἐπερνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴ Νεραντζιώτισσα, ὁ νεωκόρος τὸν ἐθεώρησε ὕποπτο γιὰ κλέφτη καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ τουφεκιὰ στὸν ἀέρα καὶ τοῦ φώναξε, κατὰ τὴ συνήθεια τοῦ μακαρίτη, ὅτι ἂν ξαναπεράση νύκτα ἔξω ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι γιὰ νὰ τὸ κλέψη, θὰ τὸν σκοτώση. Αὐτὸς τοῦ εἶπε ὅτι δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ τὸν ἐμποδίζη ἀπὸ ποὺ θὰ περνάη καὶ ἀπὸ ποῦ δὲν θὰ περνάη. Τότε καὶ ὁ Γρίβας τὴν ἄλλη μέρα ἐπιδεικτικῶς ἐπῆρε τὸ κορίτσι του καὶ ἐπέρασε νύκτα ἔξω ἀπὸ τὴ Νεραντζιώτισσα. Ὁ νεωκόρος καὶ ἡ γυναίκα του τοὺς ἔβρισαν χωρὶς νὰ τοὺς πυροβολήσουν καὶ αὐτὸς μὲ τὴ φίλη του τοὺς ἀνταποδώσανε τὶς βρυσιές. Τότε καὶ αὐτοὶ τοὺς εἶπαν νὰ μὴν ξαναπεράσουν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Ὁ Γρίβας τὸ μόνον ποὺ ὡμολόγησε εἶναι ὅτι δύο φορὲς ἐσκέφθη νὰ διαρρήξη τὸ ἐκκλησάκι τῆς Νεραντζιώτισσας καὶ νὰ κλέψη τὰ χρήματα ποὺ θὰ εὕρισκε εἰς τὸ παγγάρι, ἀλλὰ ὅταν εἶδε τί κέρδερος ἦταν ὁ κλησάρης δὲν προέβη σὲ καμμιὰ ἀπόπειρα «γιὰ νὰ μὴν ἔχη μπλεξίματα». Γιὰ τὸ ἔγκλημα ἀρνήθηκε ἀπόλυτα τὴν ἐνοχή του.

Ὁ ἀνθυπασπιστὴς Χερουβειμίδης, ὡς ἐνεργήσας προανάκρισιν γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀμαρουσίου, δὲν ἐξητάσθη ἀπὸ τὸν ἀνακριτή. Ἐξητάσθη ὅμως ὡς μάρτυρας ὁ διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς Ἀττικοβοιωτίας, ἀντισυνταγματάρχης Ἀναγνωστόπουλος, καταθέσας τὰ διαμειφθέντα.

Ἐν πάσει περιπτώσει ὁ ἀνακριτὴς ἀπήγγειλε κατηγορίαν κατὰ τοῦ Γιάννη Γρίβα γιὰ ἐνοχή του στὸ διπλὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀμαρουσίου, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἀρνήθηκε πάντα ἔντονα, ὁμολογῶν μόνον ὅτι ὁ κλησάρης τὸν εἶχε πυροβολήσει ἀνεπιτυχῶς, ὅταν ἐπέρασε ἀπὸ τὴ Νεραντζιώτισσα, γιὰ νὰ κατατοπισθῆ καὶ νὰ ἐπιχειρήση νὰ τὴν κλέψη. Γιὰ τὴν ἐνοχή του γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀμαρουσίου ἐκρίθη ἀπολυτέος καὶ γιὰ ἕνα κοινὸ μυαλὸ ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς διαπράξεως τοῦ διπλοῦ φονικοῦ καταλάβαινε ὅτι αὐτὸ ἦταν κακούργημα δύο τουλάχιστον ἀνθρώπων.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, μετὰ τὴν ἐκδοχὴ τοῦ Γιάννη Γρίβα ποὺ δὲν ἦταν ὁ δράστης τοῦ διπλοῦ φονικοῦ, νέες λαχτάρες πάλι καὶ νέα μέτρα καὶ «σιγὴ ἀσφαλείας» περὶ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο κακούργημα. Εἶχαν πιάσει καὶ πάλι κάποιον ὡς ὕποπτο δράστη τοῦ ἐγκλήματος τῆς Νεραντζιώτισσας. Τρόμαξα καὶ πάλι νὰ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ κρατουμένου καὶ ἅμα τὸ ἔμαθα... ἔσκασα στὰ γέλια. Εἶχε συλληφθῆ παληὸς γνώριμος ἀπὸ παληότερα μυστηριώδη ἐγκλήματα, ἕνας τύπος τότε, ὁ περίφημος νταὴς Καβαλάρης, κοινὸς κλέπτης, μικροεκβιαστὴς καὶ κατ' ἐπάγγελμα τρομοκράτης καὶ ἐραστὴς τῶν διαφόρων γυναικῶν ποὺ ὑπηρετοῦσαν, εἴτε ὡς γκαρσόνες, εἴτε ὡς ἀηδοί... εἰς τὰ διάφορα καφὲ-μπὰρ καὶ καφὲ-ἀμὰν τῶν Τζιτζιφιῶν καὶ ὁ ὁποῖος, γιὰ νὰ δημιουργήση φήμην φονηᾶ καὶ τρομοκράτη εἰς τὸ περιβάλλον του, ἐκαυχᾶτο καὶ ἔλεγε ὅτι ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ σωφὲρ εἰς τὸ Μοσχᾶτο, πρᾶγμα ἀπολύτως ψευδές, γιατὶ ἤθελε νὰ τὸν τρέμουν ὅλοι καὶ ὅλες καὶ νὰ τοῦ δίνουν τὸ παρα-

δάκι τους. Ἦταν ἕνας θρασύδειλος τύπος καὶ ὅταν μὲ τὰ κουτσομπολικὰ αὐτὰ καὶ μόνον συνελαμβάνετο, ὡμολογοῦσε μὲ κλάματα τὴν ἀλήθεια. Ὅτι δηλαδὴ ἦταν ἀθῶος, ὅτι αὐτὲς ἦταν σαχλαμάρες ποὺ τὶς εἶπε στ' ἀστεῖα. Τελικὰ παρακαλοῦσε νὰ τὸν λυπηθοῦν καὶ νὰ τὸν σώσουν. Ἦταν ψευτονταής, ὁ ὁποῖος ἔτρεμε κυριολεκτικὰ κάθε ἀστυνομικὸ καὶ ὁ ὁποῖος ἀφέθη ἐλεύθερος καὶ γιὰ τὸ φόνο τῆς Νεραντζιώτισσας. Γιατὶ εἶχε ἀκλόνητο ἄλλοθι.

Ὁ Καβαλάρης θύμιζε πολὺ ἕναν ἄλλο τύπο τῆς Παληᾶς Ἀθήνας τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος μας, τὸν ἱστορικὸ Ἀνδρέα ἀπὸ τὸ Βόλο, μὲ τὸν ὁποῖον γλεντοῦσαν διάφορες παρέες νέων τῆς ἐποχῆς ποὺ τὸν καλοῦσαν στὸ τραπέζι τους στὸ τότε ἀριστοκρατικὸ ρεστωρὰν τὸ «Πανελλήνιον», ἀπέναντι στὸ σημερινὸ «Πάνθεον» ἐπὶ τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου καὶ Ἐμ. Μπενάκη, ποὺ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον λεγόταν Προαστείου. Ὁ Ἀνδρέας ἔλεγε διαφόρους φανφαρονισμοὺς καὶ λεονταρισμοὺς καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὸ κόκκινο ζουνάρι του, ἕνα περίστροφο, μὲ τὴν κάνη του ἔπιανε τὴν ἁλατιέρα ἢ πιπεριέρα λίγο ἁλάτι καὶ πιπέρι καὶ τὸ ἔρριχνε ἐπιδεικτικὰ στὸ πιάτο του. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὴν παρέα τῶν νέων ποὺ τὸν εἶχε καλέσει στὸ τραπέζι της ἔπεφτε ἡ καρπαζιὰ καὶ ἡ κατραπακιὰ σύννεφο, ἐνῶ αὐτὸς ζαρωμένος ἔσπευδε νὰ βάλη τὸ περίστροφό του καὶ πάλι στὸ ζουνάρι του. Ἀπὸ τὸ ζουνάρι του ἄφινε πάντα τὴ μία ἄκρη νὰ κρέμεται γιὰ νὰ λέη ὁ κόσμος ὅτι ἔχει ...ἀμολύση τὸ ζουνάρι του γιὰ καυγά. Γιὰ ὅλα αὐτά του τὰ καμώματα καὶ γιὰ τὴν παροιμιώδη δειλία του, ὁ καπετὰν Ἀνδρέας ἀπὸ τὸ Βόλο εἶχε ἐπονομασθῆ μὲ τὸ παρατσούκλι «ὁ Ἀνδρέας ὁ Κ.....ς», ἀπὸ τὸ γνωστὸν δοχεῖον τῆς νυκτός.

Τὸν Καβαλάρη θὰ τὸν βροῦμε καὶ δράστη ἄλλων ἐγκλημάτων ποὺ δὲν τὰ διέπραξε. Ἀλλὰ καὶ στὸ ἔγκλημα τῆς Νεραντζιώτισσας, δύο μέρες ἀφ' ὅτου, ὁμοφωνούντων Εἰσαγγελέως καὶ Ἀνακριτοῦ, ἀφέθη προσωρινῶς ἐλεύθερος γιὰ τὸ φόνο τοῦ νεωκόρου καὶ τῆς γυναικός του στὴ Νεραντζιώτισσα, τὸν συνήντησα μέσα σ' ἕνα ἠλεκτροκίνητο τράμ. Μὴ φανταζόμενος ὅτι καθόμουνα ἐντελῶς στὸ πίσω του κάθισμα τὸν ἄκουσα νὰ λέη στὴν παρέα του.

—Ρὲ τί φανταζόσαστε γιὰ μένα. Τὸν ξέρετε καλὰ τὸν Καβαλάρη. Τοὺς πῆγε ζουμὶ ὅλους καὶ ἀνακριτὴ καὶ Χωροφυλακή. Καὶ ἔτσι μ' ἀφήσανε ἀμέσως ἐλεύθερο. Μὰ κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα: «Βρὲ σεῖς ξέρετε μὲ ποιὸν ἔχετε νὰ κάνετε; Μὲ τὸν Γιώργη τὸν Καβαλάρη ποὺ δὲν φοβᾶται κανένα». Καὶ αὐτοὶ τί νὰ κάνουν πιά; Μὲ ἄφησαν ἐλεύθερο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισα νὰ ξεροβήχω δυνατά, ἐπίτηδες. Γύρισε καὶ μόλις μὲ εἶδε ἐθεώρησε σκόπιμο νὰ πηδήση ἀπὸ τὸ τράμ καὶ νὰ ἐξαφανισθῆ. Γιατὶ ἀπὸ τὸ ρεπορτάζ ἤξερα καλὰ ποιὸς ἦταν ὁ Καβαλάρης.

Τὸ ἔγκλημα τῆς Νεραντζιώτισσας παρέμεινε καὶ παραμένει ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα μυστήρια καὶ ἡ δικογραφία του θὰ βρίσκεται σήμερα στὸ ἀρχεῖο.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

Μὲ τὴ μελέτη πλουτίζουμε τὶς γνώσεις μας καὶ ἔτσι ἐπιτελοῦμε ἀποτελεσματικώτερα τὰ καθήκοντά μας ὡς ἀστυνομικοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι.

ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ - ΛΙΘΟΒΟΛΗΤΗΣ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ περιοδικοῦ «Kriminalistik» ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Στὴν Ὄλτεν τῆς Ἑλβετίας, ἡ ὁποία εἶναι σιδηροδρομικὸς κόμβος, ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1962, ἄρχισε νὰ ἀσκῆ τὸ «ἐπάγγελμά» του ἕνας ἰδιάζων τύπος διαρρήκτου. Ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως, καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ κάτοικοι τῶν γύρω χωριῶν, εἶχαν ἀναστατωθῆ ἀπὸ τὴ δράση του. Παρ' ὅλες τὶς καταβληθεῖσες προσπάθειες, ἡ Ἀστυνομία ἐπὶ 10 μῆνες δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὸν ἀνακαλύψη. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς φάνηκε ὅτι εἶχε νὰ κάνη μὲ πολὺ ἔξυπνο ἄνθρωπο. Τελικά, κατορθώθηκε ἡ σύλληψίς του, ἐνῷ προσπαθοῦσε νὰ διαφύγη μετὰ τὴν 34η διάρρηξή του! (25 στὴν Ὄλτεν καὶ τὰ περίχωρά της, 5 στὴ Ζυρίχη καὶ τὰ περίχωρά της, 2 στὴν S καὶ 2 στὴ Λουκέρνη). Τὸ σύνολο τῆς λείας του, μαζὶ μὲ τὶς ζημιὲς ποὺ προκάλεσε, ὑπολογίσθηκε σὲ 30.000 ἑλβετικὰ φράγκα.

Κάθε ἀστυνομικὸς γνωρίζει πόσο δύσκολη εἶναι ἡ ἐργασία ὅταν ἔχη νὰ κάνη μὲ τέτοιου εἴδους ἐγκληματίας. Ἰδίως, ὅταν ἡ ἐξακρίβωσις καὶ ἀνακάλυψις ἑνὸς δράστου καθυστερῆ κάπως, ἡ Ἀστυνομία βρίσκεται πρὸ ἀδιεξόδου, μὴ γνωρίζοντας ποιά μέθοδο ἀναζητήσεων νὰ ἀκολουθήση καὶ ποιόν τρόπο δράσεως, ὡς ὀρθότερον, νὰ ἐφαρμόση.

Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ σημειωθῆ ἡ ἰδιαιτέρα μέθοδος δράσεως τοῦ διαρρήκτου. Στὴν προκειμένη περίπτωση ὁ δράστης - διαρρήκτης διακρίνοταν πάντοτε ἀπὸ ἕνα ἰδιαίτερο modus operandi, ὅσον ἀφορᾶ τὶς διαρρήξεις ποὺ κατελογίζοντο εἰς τὸ ἐνεργητικόν του. Σὲ κάθε διάρρηξη, πρὶν νὰ σκαρφαλώση, πετοῦσε μιὰ πέτρα, μεγέθους μιᾶς γροθιᾶς, πρὸς ἕνα παράθυρο. Ἀπὸ τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ γνώρισμα ἡ Ἀστυνομία τοῦ Ὄλτεν τὸν ἀπεκάλεσε «Λιθοβολητὴ - Διαρρήκτη».

Ὁ διαρρήκτης αὐτὸς πετοῦσε τὴ μοιραία πέτρα, κατὰ προτίμηση, στὸ τζάμι μιᾶς μπαλκονόπορτας ἢ σὲ ἄλλο ἐσωτερικὸ παράθυρο τοῦ παρτέρ. Μερικὲς φορὲς οἱ κάτοικοι τοῦ σπιτιοῦ ἄφηναν, ἰδίως τὸ καλοκαίρι, ἕνα παράθυρο ἀνοικτό, γιὰ ἀερισμό. Ἔτσι ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία στὸ δράστη νὰ εἰσχωρήση στὸ σπίτι ἀπ' ἐκεῖ. Στὴν περίπτωση αὐτὴ ἄλλαζε τὴ μέθοδό του, δηλαδὴ δὲν πετοῦσε πέτρα. Τὸ γιατὶ εἶναι εὐνόητο. Ἀπὸ ἀπόσταση ἢ πίσω ἀπὸ τὶς γρίλλιες, παρακολουθοῦσε, ἐὰν ἀπὸ τὸ σπάσιμο τοῦ τζαμιοῦ εἶχε πάρει κάποιος εἴδηση. Παρέμενε ἐντελῶς ἀκίνητος μέχρις ὅτου διαπιστώση μὲ βεβαιότητα, ὅτι δὲν βρισκόταν κανεὶς μέσα στὸ σπίτι. Τότε, μὲ τὴν ἡσυχία του ἐπεδίδετο εἰς τὸ ἔργο του. Τὴν πέτρα δὲν τὴν κουβαλοῦσε ἀπὸ μακρυά, ἀλλὰ τὴν εὕρισκε ἐκεῖ κάπου κοντὰ στὸ σπίτι ποὺ ἔκανε τὴ διάρρηξη. Καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ δώση ὑπόνοιες. Προτιμοῦσε τὰ μοναχικὰ σπίτια, τὶς ἐπαύλεις ἢ γωνιακὲς μονοκατοικίες στὰ ἀπώτερα σημεῖα τῆς πόλεως καὶ τὰ κοντινὰ χωριά.

Οἱ διαρρήξεις διεπράττοντο πάντοτε τὸ βράδυ, ἀπὸ 8ης μέχρι 11ης ὥρας. Ὁ δράστης ἀφαιροῦσε μόνο χρήματα. Σὲ μιὰ περίπτωση βρέθηκαν, μετὰ τὴν διάρρηξη, κοσμήματα καὶ τιμαλφῆ, ἀξίας 20.000 φράγκων, ἀπείραχτα. Ὁ ἄνθρωπος ἀσφαλῶς δὲν τὰ πῆρε, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀναγνωρισθῆ ὅταν θὰ πήγαινε νὰ τὰ πουλήση.

Δακτυλικὰ ἀποτυπώματα δὲν εἶχαν βρεθῆ σὲ καμμιὰ περίπτωση. Μιὰ φορὰ βρέθηκε πάνω σὲ ἕνα ἔπιπλο τὸ ἀποτύπωμα πλεκτοῦ. Ἀργότερα ἀποδείχθηκε ὅτι τοῦτο ἀνῆκε σὲ μιὰ κάλτσα τοῦ δράστου. Ὁ ἄνθρωπος ἦταν τόσο προσεκτικός, ὥστε δὲν εἶχε ποτὲ μαζί του γάντια. Δὲν ἤθελε νὰ ἐνοχοποιηθῆ σὲ ἐνδεχόμενο ἀστυνομικὸ ἔλεγχο. Γι' αὐτό, πρὶν μπῆ στὸ σπίτι, ἔβγαζε τὶς κάλτσες του καὶ τὶς φοροῦσε σὰν γάντια στὰ χέρια του, γιὰ νὰ μὴν ἀφήση δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Ἔτσι, κατὰ τὸν χρόνο τῆς διαρρήξεως, φοροῦσε τὰ παπούτσια του χωρὶς κάλτσες.

Μέχρι τὴν 14η διάρρηξή του, ἡ Ἀστυνομία τοῦ Ὄλτεν εἶχε διαπιστώσει τὸ χρῶμα τῶν ἐνδυμάτων του ἀπὸ ἴνες ποὺ εἶχαν ἀνευρεθῆ στὸν τόπο τῆς διαρρήξεως. Προέκυπτε ὅμως ὅτι ὁ δράστης δὲν φοροῦσε πάντοτε τὰ ἴδια ἐνδύματα. Κατὰ τὴν 15η καὶ 17η διάρρηξη ἀνευρέθηκαν ἴχνη πελμάτων. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ λεία δερμάτινη σόλα μὲ ἐλαστικὸ στὶς ἄκρες.

Κατὰ τὴν 28η διάρρηξη ὁ δράστης πάτησε πάνω σὲ μιὰ βελούδινη πολυθρόνα, ὅπου ἄφησε τὸ ἀποτύπωμα τῶν ὑποδημάτων του, τὸ ὁποῖο μετρήθηκε μὲ ἀκρίβεια καὶ φωτογραφήθηκε. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπρόκειτο γιὰ λεία δερμάτινη σόλα, χωρὶς ἐλαστικὸ στὶς ἄκρες. Ὁ δράστης λοιπὸν δὲν φοροῦσε πάντοτε τὰ ἴδια παπούτσια στὴ «δουλειά» του.

Ἔκανε τὶς διαρρήξεις του συνήθως Παρασκευή, Σάββατο καὶ Κυριακὴ βράδυ. Ἐπίσης καὶ τὶς ἄλλες μέρες τῆς ἑβδομάδος ἔκλεβε, μὲ ἐξαίρεση μόνο τὴ Δευτέρα. Τί ἐπάγγελμα λοιπὸν νὰ ἐξασκοῦσε ὁ δράστης, ὥστε τὰ βράδυα τῆς Δευτέρας νὰ μὴν εἶναι ἐλεύθερος;

Περὶ τὰ τέλη Μαρτίου - ἀρχὰς Ἀπριλίου, μέσα σὲ ὀκτὼ μέρες, ἐσημειώθηκαν 9 διαρρήξεις. Οἱ 7 διαπράχθηκαν μὲ τὴν γνωστὴ μέθοδο τοῦ λιθοβολισμοῦ, οἱ 2 μὲ διαφορετικὸ τρόπο, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι πρόκειται γιὰ δουλειὰ ἄλλου διαρρήκτου. Ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ συνῆλθαν σὲ σύσκεψη οἱ ὑπηρεσίες διώξεως τοῦ ἐγκλήματος τῶν διαφόρων καντονίων. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς καντονιακῆς ἀστυνομίας τῆς Βέρνης, ἀνέφερε, ὅτι ὁ παλιός, γνωστὸς διαρρήκτης Πάουλ Σ. ἦταν ὁ δράστης ὡρισμένων διαρρήξεων στὴ Γιούρα τῆς Βέρνης. Αὐτὸ ἀποδείχθηκε ἀπὸ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ποὺ ἄφησε. Στὸν Σ. ἀπεδίδοντο καὶ ἄλλες διαρρήξεις στὴ Γιούρα καὶ στὴ Βασιλεία. Ἡ ἀστυνομία τῆς Ὄλτεν ἄρχιζε νὰ ἐλπίζη ὅτι καὶ ὁ δικός της «Λιθοβολητὴς - Διαρρήκτης» θὰ ἦταν ὁ Σ, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ παρελθὸν εἶχε χρησιμοποιήσει τὴ μέθοδο αὐτή. Κατόπιν ἐκδόσεως ἐντάλματος συλλήψεως, συνελήφθη ὁ Σ. στὴ Γιούρα καὶ ἀνακρινόμενος ὡμολόγησε δύο διαρρήξεις στὴν Ὄλτεν, ποὺ ἦταν οἱ δύο διαπραχθεῖσες μὲ διαφορετικὸ τρόπο ἀπὸ τὶς ἐννέα. Γιὰ τὶς ἑπτὰ διαρρήξεις μὲ λιθοβολισμό, εἶχε τὸ ἄλλοθί του. Ἔτσι ἡ ἀστυνομία τῆς Ὄλτεν ἔπρεπε νὰ συνεχίση τὶς ἀναζητήσεις της.

Ὁ ἀναζητούμενος δὲν ἦταν μόνο ἄριστος διαρρήκτης. Ἤξερε τὸν τρόπο ἐπίσης νὰ θέτη τὰ σκυλιὰ ἐκτὸς μάχης. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες του διαρρήξεις, τὸ θῦμα, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διώρου ἀπουσίας του, εἶχε ἀφήσει μέσα στὸ δωμάτιό του τὸ μεγαλόσωμο καὶ ἄγριο σκυλί του. Τὸ δωμάτιο ὅμως διαρρήχθηκε καὶ ἐκλάπησαν τὰ χρήματα. Τὸ ἄγριο σκυλὶ βρέθηκε κλεισμένο σὲ ἄλλο δωμάτιο. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς γείτονες δὲν εἶχε ἀκούσει τὸ σκυλὶ νὰ γαυγίζη. Τὸ θῦμα ὑπέθεσε ὅτι ὁ δράστης ἦταν γνωστὸ καὶ ἔμπιστο πρόσωπο. Σὲ ἕναν ξένο τὸ σκυλὶ θὰ ἐπετίθετο καὶ θὰ τὸν ξέσκιζε. Ἐξετάσθηκαν ὅλοι οἱ θεωρηθέντες ὕποπτοι, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα ἀπέβησαν ἀρνητικά. Ἀργότερα ὁ δράστης περιέγραψε στὴν Ἀστυνομία τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ὡδήγησε τὸ σκυλὶ στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Μερικὰ γαυγίσματα καὶ ἡ μονομαχία εἶχε λήξει. Ὁ δράστης βρισκόταν μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἔπαιρνε μὲ τὴν ἡσυχία του τὰ χρήματα. Τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸ σκυλὶ ἔφερε πολλοὺς μάταιους πονοκεφάλους στὴν Ἀστυνομία.

Κοντὰ στὸν ἄλλο φόρτο ἐργασίας, ἔπρεπε τώρα οἱ πληττόμενες ἀκραῖες περιοχὲς νὰ παρακολουθοῦνται. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ ὀκτὼ βράδυα, λόγῳ ἐλλείψεως ὑπαλλήλων, ἡ παρακολούθησις ἀνεστάλη. Κατὰ τὸν χρόνο τοῦτο καὶ τὶς δυὸ ἑπόμενες ἑβδομάδες δὲν διαπράχθηκε καμμιὰ διάρρηξις.

Στὶς ἀρχὲς Μαΐου ἐν τούτοις, ἕνα βράδυ στὶς 11 ἡ ὥρα, ἀναφέρθηκε μιὰ διάρρηξις. Στὸ χωριὸ W. ἔξω ἀπὸ τὴν Ὄλτεν, οἱ κάτοικοι ἑνὸς σπιτιοῦ εἶχαν βγῆ ἔξω ἀπὸ τὶς 8 μέχρι τὶς 11 τὸ βράδυ. Ὅταν ἐπέστρεψαν, βρῆκαν μιὰ μεγάλη πέτρα στὸ διάδρομο, ἐνῷ 3.000 φράγκα ἀπὸ τὸ ντουλάπι τους εἶχαν κάνει φτερά. Χρησιμο-

ποιήθηκε ἀμέσως ἕνα σκυλί, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Μετὰ τὴν διάρρηξη αὐτὴ ἐπανελήφθησαν καὶ πάλι οἱ νυκτερινὲς παρακολουθήσεις τῆς ἀστυνομίας. Καὶ πάλι ὅμως, σὰν νὰ εἶχε λάβει ἐντολὴ ὁ διαρρήκτης, σταμάτησε. Καὶ μόνο ὕστερα ἀπὸ δύο μῆνες ὁ «διαρρήκτης - λιθοβολητὴς» ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή του καὶ πάλι στὸ χωριὸ W. Αὐτὴ τὴ φορὰ βρῆκε μόνο 500 φράγκα νὰ κλέψῃ. Ἔτσι, διέπραξε τὴν ἑπόμενη διάρρηξή του ἀκριβῶς ὕστερα ἀπὸ δύο ἑβδομάδες.

Τώρα ἔβγαινε τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ διέρρευσε μεταξὺ τῶν δύο διαρρήξεων, ὅτι μὲ 3.000 φράγκα ὁ διαρρήκτης πέρασε δύο μῆνες, ἐνῶ μὲ 500 φράγκα δύο ἑβδομάδες. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ἐχρειάζετο ἕνα μηνιαῖο εἰσόδημα γύρω στὰ 1.000 φράγκα.

Ἔτσι συνέχισε τὴ δράση του. Πολλὲς φορὲς ἐπανελάμβανε τὴ διάρρηξή του μετὰ 8 ἡμέρες, σπανιώτατα δὲ ὕστερα ἀπὸ 6 ἑβδομάδες. Πάντοτε ἡ καταγγελία τῶν διαρρήξεων ἔφθανε στὴν ἀστυνομία γύρω στὶς 11 ἡ ὥρα καὶ συχνὰ τὰ θύματα ἦσαν δύο ἢ τρία ταυτοχρόνως καὶ μάλιστα βρίσκονταν σὲ ἀπόσταση ἀρκετῶν χιλιομέτρων μεταξύ τους, πρᾶγμα ποὺ δυσχέραινε τὴν ἀστυνομικὴ παρακολούθηση. Ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ κάθε καταγγελλομένη διάρρηξη, ἐστέλλοντο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι γιὰ ἔλεγχο στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, σὲ γέφυρες καὶ ἄλλα σημεῖα ὁδικῆς κυκλοφορίας. Ἀργότερα ἀντιλήφθηκαν οἱ ἀστυνομικοὶ γιατὶ δὲν εἶχαν ἐπιτυχία. Ὁ δράστης, ἁπλούστατα, μετὰ τὴν διάρρηξη, δὲν παρέμενε οὔτε λεπτὸ στὴν περιοχή. Ἔπαιρνε πάντοτε στὶς 10 ἡ ὥρα ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς Ὄλτεν τὸ τραῖνο. Οἱ καταγγελίες τῶν διαρρήξεων ἔφθαναν στὴν ἀστυνομία τὸ ἐνωρίτερο μέχρι τὶς 11 ἡ ὥρα. Κατὰ τὸν χρόνο αὐτόν, ὁ διαρρήκτης καθόταν ἥσυχος σ' ἕνα ἑστιατόριο τῆς Τσόφιγκεν, ὅπου ἐργαζόταν ἡ μνηστή του ὡς σερβιτόρος.

Ἡ ἀστυνομία συνέταξε ἕνα κατάλογο ὑπόπτων ἀτόμων καὶ ἀμέσως μετὰ κάθε καταγγελία ἐλέγχετο τὸ ἄλλοθι τῶν ἀτόμων αὐτῶν. Πάλι καμμιὰ πρόοδος δὲν ἐσημειώθη. Ἐξητάζοντο ἐπίσης καὶ ὅσοι ἄλλοι διαρρῆκτες συνελαμβάνοντο σὲ ὅλη τὴν Ἑλβετία. Πάντοτε ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀρνητικό. Ὁ διαρρήκτης ἀπὸ τὸ Τσόφιγκεν δὲν βρισκόταν πουθενὰ ἀνάμεσα στοὺς ὑπόπτους.

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1962, μετὰ τὴν διάπραξη δύο διαρρήξεων ἕνα βράδυ, ἡ Ἀστυνομία τῆς Ὄλτεν ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ νέα μέτρα. Οἱ κάτοικοι τῶν ἀκραίων συνοικιῶν ἦταν ἀνάστατοι καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ ἀφήσουν τὰ σπίτια τους μοναχά. Τὸ θέμα συζητήθηκε ἐν ἐκτάσει καὶ στὰ κοινοτικὰ συμβούλια τῶν γύρω χωριῶν.

Ἀποφασίσθηκε λοιπὸν νὰ στηθῇ παγίδα μέσα στὴν περιοχὴ ὅπου συνήθως ἔδρα ὁ διαρρήκτης. Βάσει τῶν κλοπιμαίων, ἡ ἀστυνομία μποροῦσε νὰ ὑπολογίσῃ τὸν χρόνο τῆς μελλοντικῆς διαρρήξεως. Μέσα στὴν πληττομένη περιοχὴ ξεχωρίσθηκαν 200 ἀπομονωμένα σπίτια, ποὺ χωρίσθηκαν σὲ 10 τμήματα, ἀνὰ 20 σπίτια. Ἡ ἀστυνομία ὑπέδειξε καὶ συνέστησε στὰ 19 ἀπὸ τὰ 20 σπίτια νὰ βρίσκωνται οἱ κάτοικοι μέσα καὶ νὰ εἶναι τὸ φῶς ἀναμμένο ἀπὸ τὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα τὸ βράδυ. Ἀσφαλῶς στὰ 19 αὐτὰ σπίτια δὲν θὰ διεπράττετο διάρρηξις. Τὸ 20ὸ σπίτι ἦταν ἐπιμελῶς διαλεγμένο, μέσα στὸ ὁποῖο ἦταν ἐγκατεστημένοι ἀστυνομικοὶ ἀπὸ τὶς 6.30' ἡ ὥρα. Ἔτσι ἡ ἀστυνομία εἶχε καταλάβει 10 σπίτια στὶς διάφορες ἀκραῖες περιοχές, θέλοντας ἔτσι νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν διαρρήκτη - λιθοβολητὴ νὰ διαλέξῃ ἕνα ἀπὸ τὰ 10 αὐτὰ σπίτια, ὅπου θὰ τοῦ ἐγίνετο ἀνάλογος ὑποδοχή. Πρὸς μεγάλη θλίψη τῶν ἀστυνομικῶν, τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πάλι ἀρνητικό. Κατὰ σύμπτωση, ὁ διαρρήκτης - λιθοβολητὴς τὴν ἑβδομάδα ἐκείνη εἶχε ἀναχωρήσει γιὰ τὴν S., ὅπου καὶ διέπραξε δύο διαρρήξεις. Ἕως πότε λοιπὸν ἡ τύχη θὰ εὐνοοῦσε τὸν κακοποιὸ αὐτόν; Ἐὰν ἐπανελαμβάνετο ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐπὶ 4 συνεχῆ Σαββατοκύριακα, ἴσως ὁ δράστης νὰ ἔπεφτε στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας, γιατὶ στὶς ἀρχὲς Νοεμβρίου ἕνα Σαββατόβραδο, διέρρηξε μιὰ βίλλα στὴν περιοχή. Δὲν ὑπῆρχαν ὅμως ἀρκετοὶ ὑπάλληλοι γιὰ μιὰ συνεχῆ καὶ μεγάλης ἐκτάσεως ἐπιχείρηση.

Ὅλο τὸν Νοέμβριο δύο ἀστυνομικοὶ ἠσχολοῦντο ἰδιαίτερα μὲ τὸν ἔλεγχο γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ ἀγνώστου «διαρρήκτου - λιθοβολητοῦ». Ἐνεργοῦσαν συστηματικὸ προσωπικὸ ἔλεγχο ἀνάμεσα στοὺς 40.000 περίπου κατοίκους τῆς Ὄλτεν καὶ τῶν περιχώρων γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν ὕποπτα ἄτομα ποὺ δὲν ἦσαν σεσημασμένα. Ἔλεγχαν τοὺς διερχομένους. Ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἐργασία διαλευκάνθηκαν ὡρισμένα παλαιὰ ἀδικήματα, ἀλλὰ ὁ «διαρρήκτης - λιθοβολητὴς» δὲν ἔπεφτε στὰ χέρια τους, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο: δὲν βρισκόταν ἐκεῖ.

Τὸν Δεκέμβριο διαπράχθηκαν δύο διαρρήξεις στὸ καντόνι τῆς Λουκέρνης, μὲ πλούσια λεία. Στὶς 17 Ἰανουαρίου 1963 —μοιραία ἡμερομηνία γιὰ τὸν διαρρήκτη μας— ἔφθασε μὲ τὸ τραῖνο στὴν Ὄλτεν. Γύρω στὶς ἐννιὰ ἡ ὥρα διέρρηξε στὸ Τ. μιὰ μονοκατοικία. Πέταξε μὲ τὸν γνωστὸ τρόπο τὴν πέτρα στὸ παράθυρο. Κανεὶς δὲν φάνηκε, πρᾶγμα ποὺ μαρτυροῦσε ὅτι μποροῦσε ἄφοβα νὰ σκαρφαλώσῃ. Δὲν εἶχε βρεθῇ ἀκόμα καλὰ - καλὰ μέσα στὸ σπίτι, ὅταν ἐπέστρεψε τὸ ἀνδρόγυνο —οἱ ἔνοικοι— ἀπὸ τὸν βραδυνό του περίπατο καὶ διαπίστωσε ὅτι κάτι συνέβαινε. Ὁ ἄνδρας πρόλαβε νὰ δῇ ἕνα ἄγνωστο νὰ τὸ βάζῃ στὰ πόδια. Τὸν εἶδε καλά, ὅπως ἔτρεχε στὸν κατήφορο. Θὰ ἦταν 25 ἐτῶν περίπου, φοροῦσε ἕνα ἀνοιχτό, κοντὸ ἀδιάβροχο. Ἔσπευσε νὰ καταγγείλῃ τὸ γεγονὸς ἀμέσως στὴν Ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἀμέσως ἐτέθη σὲ συναγερμό. Δυὸ ἀστυνομικοὶ κατέλαβαν τὰ πόστα πρὸς τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ καὶ ἄλλοι δυὸ κατέλαβαν τὴ γέφυρα τοῦ Ἄαρ, ἀπὸ τὴν ὁποία πιθανὸν νὰ περνοῦσε ὁ δράστης, ἐὰν ἤθελε νὰ πάῃ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Δὲν εἶχαν φθάσει ἀκόμα πάνω στὴ γέφυρα τοῦ Τριμπάχερ, ὅταν εἶδαν ἕνα ὕποπτο, νέο ἄνδρα. Τὸ ἀδιάβροχο ποὺ φοροῦσε ἦταν λερωμένο στὴν πλάτη μὲ χιόνια καὶ λάσπες. Τὸν σταμάτησαν. Τοὺς ἐδήλωσε ὅτι λεγόταν Κράουερ Ἄλεξ καὶ ὅτι κατοικοῦσε στὸ Ἄαρμπούργκ. Πιστοποιητικὰ ταυτότητος δὲν εἶχε μαζί του. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λερωμένο ἀδιάβροχο, δὲν βρέθηκε ἐπάνω του τίποτε τὸ ἐνοχοποιητικό. Ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦσαν μὲ πόση προσοχὴ ἔκανε τὴ δουλειά του ὁ ἄνθρωπος. Ὅταν ὅμως ὡδηγήθηκε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, διαπιστώθηκε ἀμέσως ἡ πραγματική του ταυτότης. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸν λευκοσιδηρουργὸ Ρίχαρντ Ρ., 26 ἐτῶν, κάτοικο τῆς Τσόφινγκεν. Ἀρνήθηκε βέβαια κάθε ἐνοχή, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν τελευταία του ἀπόπειρα διαρρήξεως στὴν Τ. Γι' αὐτὴν ὅμως ἀποδείχθηκε ἀμέσως, τὴν ἴδια νύκτα, ἡ ἐνοχή του ἀπὸ τὴν παραβολὴ τῶν ἰχνῶν τῶν ὑποδημάτων του ποὺ ἄφησε, ὁπότε ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ. Τὰ ἴχνη ὑποδημάτων ποὺ εἶχαν βρεθῇ σὲ προηγούμενες διαρρήξεις, δὲν ἀνῆκαν στὰ ἴδια ὑποδήματα. Ὁ Ρ. προφυλακίσθηκε. Ἡ ταχεῖα ἐνέργεια τῆς Ἀστυνομίας μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συλληφθῇ ὁ δράστης, ἀποδεικνύει πόσο σπουδαῖο εἶναι, σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, ἡ ἀπώλεια χρόνου. Ἐὰν καθυστεροῦσαν οἱ ἀστυνομικοί, ὁ Ρ. θὰ εἶχε περάσει τὴ γέφυρα καὶ πιθανὸν νὰ μὴ εἶχε συλληφθῇ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἐρευνήθηκε τὸ δωμάτιο τῆς κατοικίας του, ὅπου ἀνευρέθησαν τὰ δύο ζεύγη ὑποδημάτων, τῶν ὁποίων τὰ ἴχνη εἶχαν ἀνευρεθῇ σὲ προηγούμενες διαρρήξεις. Ἐπίσης καὶ τὰ ἐνδύματα ποὺ ὑπῆρχαν συνέπιπταν μὲ τὰ ἀνευρεθέντα ἴχνη. Ἄλλα ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα ἢ κλοπιμαῖα δὲν βρέθηκαν οὔτε στὴν κατοικία του οὔτε στὸ ἐργαστήριό του. Μετὰ τὴν ἔρευνα τῆς κατοικίας του, ὁ ὕποπτος ὡδηγήθηκε καὶ πάλι στὸ τμῆμα. Ἡ παραβολὴ τῶν ἰχνῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων τὸν ἐντυπωσίασαν. Σαστισμένος τότε ὡμολόγησε ὅλες τὶς διαρρήξεις.

Κατὰ τὸ παρελθὸν εἶχε σταλῇ δυὸ φορὲς στὴ φυλακὴ γιὰ διάρρηξη. Μετὰ τὴν ἀποφυλάκισή του, τὴν τελευταία φορά, περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου 1961, ἦρθε στὴν Τσόφινγκεν, ὅπου ἔπιασε ἐργασία κοντὰ σὲ ἕνα λευκοσιδηρουργό. Δὲν εἶχαν περάσει τρεῖς ἑβδομάδες ἀπὸ τὴν ἄφιξή του στὴν Τσόφινγκεν, ὅταν διέπραξε ἐκεῖ τὴν πρώτη του διάρρηξη. Μέχρι τὸν Μάρτιο τοῦ 1962 εἶχε διαπράξει 5 διαρρήξεις. Ἐπειδὴ ὅμως στὴν Τσόφινγκεν τὸν εἶχε καλέσει καὶ τὸν εἶχε ἐξετάσει ὡς

ὕποπτο δυὸ φορὲς ἡ Ἀστυνομία, ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τὸ ἔδαφος νὰ θερμαίνεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Μετατόπισε λοιπὸν τὴν διαρρηκτική του δραστηριότητα στὴν Ὄλτεν, ἀλλάζοντας συγχρόνως καὶ τὴ modus operandi. Στὶς διαρρήξεις ποὺ εἶχε διαπράξει στὴ Ζυρίχη, στὴ Βασιλεία καὶ τελευταῖα στὴν Τσόφινγκεν, δὲν πετοῦσε πέτρες. Στὴν Ὄλτεν ὅμως ἀμέσως μὲ τὴν πρώτη του διάρρηξη πέταξε πέτρα στὸ παράθυρο. Ἔτσι γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ «δούλευε» ἀνενόχλητος.

Ὁ διαρρήκτης λοιπὸν αὐτὸς ἄρχισε νὰ ὁμολογῆ. Οἱ ἀστυνομικοὶ συνῆψαν φιλικὲς σχέσεις μαζί του καὶ τοῦ ἀπέσπασαν, μὲ τὸν καλό τους τρόπο, ἀρκετὲς πληροφορίες. Ὡμολόγησε ὅτι, τὶς πρῶτες πέντε διαρρήξεις στὴν Τσόφινγκεν τὶς εἶχε διαπράξει μὲ διαφορετικὴ μέθοδο. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἀπεκάλυψε ὅτι, σὲ κάποιο ἀσφαλὲς μέρος, εἶχε κρύψει ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ κλεμμένα χρήματα. Ἐὰν οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν τὸν ἔπαιρναν μὲ τὸ καλό, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν θὰ ἀνευρίσκοντο. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μαρτυρεῖ πόσο σπουδαῖο πρᾶγμα εἶναι ἡ καλὴ μεταχείρισις τοῦ κρατουμένου ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν. Πράγματι ὁ Ρ. ἤθελε νὰ τὰ πῆ ὅλα. Δύο φορὲς συνέπεσε, τὴν ἴδια νύκτα ποὺ αὐτὸς διέπραττε διάρρηξη διὰ λιθοβολισμοῦ, νὰ ἔχουν διαπραχθῆ καὶ ἄλλες διαρρήξεις. Τὶς τελευταῖες αὐτὲς τὶς ἀρνιόταν ὡς δικές του πράξεις. Ὁ ἀνακριτὴς ὅμως ποὺ ἤθελε νὰ εἶναι ἀπολύτως βέβαιος, ἐνήργησε ἔρευνα καὶ ἀποδείχθηκε ὅτι ὁ Ρ. δὲν ἔλεγε ψέματα. Ἀργότερα ἐξιχνιάσθηκαν καὶ οἱ διαρρήξεις αὐτὲς ποὺ πράγματι εἶχαν διαπραχθῆ ἀπὸ ἄλλους δράστες.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ρώτησαν γιατί ἡμέρα Δευτέρα δὲν εἶχε κάνει ποτὲ διάρρηξη, ἐνῶ «δούλευε» σχεδὸν ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος. Αὐτὸς τότε τοὺς ἐξήγησε ὅτι ἡ μνηστή του, ποὺ ἐργαζόταν ὡς σερβιτόρος, ἦταν ἐλεύθερη πάντοτε τὴ Δευτέρα. Καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ τὰ βράδυα τῆς Δευτέρας εἶχε ἄλλες ἀσχολίες.

Ὁ Ρ. ἔτρωγε τὰ βράδυα στὸ ἑστιατόριο ποὺ ἐργαζόταν ἡ μνηστή του. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ διάρρηξη, ἔλεγε στὴ μνηστή του ὅτι θὰ πήγαινε στὸ δωμάτιό του νὰ κοιμηθῆ λιγάκι ἢ νὰ ἐργασθῆ. Αὐτὸς ὅμως πήγαινε κατ' εὐθεῖαν στὸ σταθμὸ καὶ μὲ τὸ τραῖνο ἔφθανε στὴν Ὄλτεν. Κατὰ τὶς 10.30' βρισκόταν πάλι πίσω στὸ ἑστιατόριο, κοντὰ στὴ μνηστή του. Ὅταν ἔκλεινε τὸ ἑστιατόριο βοηθοῦσε τὴ μνηστή του νὰ πλύνῃ τὰ ποτήρια. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐξασφάλιζε ἕνα ἀσφαλὲς ἄλλοθι.

Ὅσον ἀφορᾶ τὰ κλεμμένα χρήματα, ἐδικαιολογεῖτο καὶ ἔλεγε ὅτι τὰ εἶχε κερδίσει ἀπὸ λαχεῖα. Ὅταν βρισκόταν σὲ μιὰ πόλη ὅπου δὲν ἦταν γνωστός, ἀγόραζε πάντα ἀρκετὰ λαχεῖα. Μέσα στὴν κρυψῶνα ποὺ εἶχε τὰ χρήματα, βρέθηκαν ἐπίσης καὶ 60 λαχεῖα κληρώσεως Ἰανουαρίου 1962. Κανένα ὅμως ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶχε κερδίσει.

Ὁ Ρ. ἰσχυρίσθηκε ὅτι καὶ ἐὰν δὲν συνελαμβάνετο, ἡ διάρρηξη τῆς 17 Ἰανουαρίου θὰ ἦταν ἡ τελευταία του. Εἶχε ἀναβάλει τὸν γάμο του γιὰ δέκα ἡμέρες καὶ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφαση, μετὰ τὸ γάμο του νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ «ἐπάγγελμα» αὐτό, ἀφοῦ καὶ ἡ μνηστή του ἦταν κόρη ἑνὸς κτηματία ἀπὸ τὴ Γερμανία.

Ὁ Ρ. καταδικάσθηκε ἀπὸ τὸ δικαστήριο γιὰ τὶς κλοπές του σὲ τριάμισυ χρόνια φυλάκιση.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, Ο ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΟ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ
τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. **ΚΩΝ. ΛΑΨΑΝΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Οἱ ἐπιτυχίες τῆς ἁρμονικῆς συνεργασίας μεταξὺ τοῦ Γραφείου Πληροφοριῶν καὶ τῶν περιπολικῶν αὐτοκινήτων τῆς Ἀμέσου Δράσεως εἶναι πάρα πολλές.

Κάποιο ἀπόγευμα τοῦ Μαρτίου τοῦ 1951, ἐλήφθη ἕνα τηλεφώνημα στὸ Γραφεῖο Πληροφοριῶν σχετικὰ μὲ ἐπείγουσα ἀποστολὴ ἀστυνομικῆς δυνάμεως στὸ Γκόλτερς Γκρήην. Ἀμέσως διατάχθηκαν δύο περιπολικὰ τῆς Ἀμέσου Δράσεως, ποὺ ἔφθασαν ἐπὶ τόπου. Οἱ τρεῖς ἀστυφύλακες τοῦ περιπολικοῦ ποὺ ἔφθασε πρῶτο, διαπίστωσαν ὅτι τρία ἄτομα εἶχαν εἰσέλθει μέσα σ' ἕνα σπίτι, εἶχαν δέσει καὶ φιμώσει μιὰ κοπέλα, καὶ ἀφοῦ ἀφήρεσαν ὁρισμένα ἀντικείμενα, ἐξαφανίστηκαν. Ἀφοῦ ἐλήφθησαν οἱ περιγραφὲς τῶν κακοποιῶν αὐτῶν, ἐρευνήθηκε ὁλόκληρη ἡ γύρω περιοχὴ μὲ ἀποτέλεσμα, ἐντὸς εἴκοσι πρώτων λεπτῶν τῆς ὥρας, νὰ συλληφθοῦν οἱ δύο ἀπὸ τοὺς τρεῖς κακοποιούς, ὕστερα δὲ ἀπὸ ἐντατικὴ καὶ ἐπισταμένη ἔρευνα καὶ ἀπὸ τὰ δύο περιπολικὰ αὐτοκίνητα, ἀνεκαλύφθη καὶ συνελήφθη καὶ ὁ τρίτος.

Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωση ἐλήφθη τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν νυκτοφύλακα ἑνὸς ἐργοστασίου τοῦ Στράντφορντ, ὁ ὁποῖος ἀντελήφθη ὕποπτες κινήσεις τοῦ ὁδηγοῦ ἑνὸς αὐτοκινήτου, ποὺ εἶχε σταθμεύσει κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο. Ὅταν ἔφθασε περιπολικὸ ἐπὶ τόπου, τὸ αὐτοκίνητο βρέθηκε μόνο του, χωρὶς τὸν ὁδηγό. Ἐπειδὴ οἱ πινακίδες κυκλοφορίας φαινόντουσαν πλαστές, οἱ ἀστυφύλακες τοῦ περιπολικοῦ ἔστειλαν μὲ τὸν φορητὸ ἀσύρματο τὸν ἀριθμὸ τοῦ «σασί» καὶ τῆς μηχανῆς τοῦ ὑπόπτου αὐτοκινήτου στὸ Γραφεῖο Πληροφοριῶν, γιὰ ἐξακρίβωση. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, πῆραν τὴν πληροφορία ὅτι τὸ αὐτοκίνητο εἶχε κλαπῆ καὶ ὅτι οἱ πινακίδες ἦταν πλαστές. Τότε οἱ ἀστυφύλακες ἐπαγίδευσαν τὸν ὁδηγό, ποὺ συνέλαβαν μόλις ἐπέστρεψε στὸ αὐτοκίνητο, ὁμολόγησε δὲ ὁ τελευταῖος ὅτι ἔκλεψε τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ Πικαντίλλυ.

Φυσικὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ συναρπαστικές, ἰδίως κατὰ τὴ νύκτα, καταδιώξεις τῶν αὐτοκινήτων τῶν γκάγκστερς ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα.

Μιὰ τέτοια καταδίωξη ἔγινε, ὅταν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία τοῦ Σάρρεϋ ἐλήφθη ἡ πληροφορία ἀπὸ τὸ τηλέφωνο, ὅτι μία σπεῖρα κλεπτῶν εἶχε εἰσέλθει μέσα σὲ μιὰ λέσχη γκόλφ, κοντὰ στὸ Λονδῖνο καὶ εἶχε ἀφαιρέσει μεγάλη ποσότητα οὐΐσκυ. Πάραυτα εἰδοποιήθηκαν ὅλα τὰ περιπολικὰ καὶ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας οἱ ἄνδρες ἑνὸς περιπολικοῦ ἀνέφεραν ὅτι εἶχαν ἐπισημάνει ἕνα μαῦρο κλειστὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ἀνταποκρινόταν πρὸς τὴν περιγραφὴ ποὺ δόθηκε καὶ τὸ ὁποῖο παρακολουθοῦσαν στὴν κατεύθυνσή του πρὸς τὸ Λονδῖνο. Τότε διετέθησαν ἄλλα δύο περιπολικὰ σὲ ἐνίσχυση τοῦ πρώτου, ὅταν δὲ οἱ κλέπτες κατάλαβαν ὅτι παρηκολουθοῦντο ἀπὸ ἀστυνομικούς, ἀνέπτυξαν μεγάλη ταχύτητα καὶ ὅταν ἀπέτυχαν στὴν προσπάθειά τους, μὲ διαφόρους ἐλιγμούς, νὰ ρίξουν ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο τὸ πρῶτο περιπολικὸ ποὺ τοὺς καταδίωκε, ἄρχισαν νὰ ρίχνουν μπουκάλες οὐΐσκυ κατ' αὐτοῦ, προσπαθώντας νὰ σπάσουν τὸν ἀνεμοθώρακά του, ἀλλὰ ἀπέτυχαν. Στὴ συνέχεια προσπάθησαν νὰ ξεφύγουν καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο περιπολικὰ ποὺ παρουσιάσθηκαν μπροστά τους, ἀλλὰ καὶ στὴν προσπάθειά τους αὐτὴ ἀπέτυχαν, προσκρούσαντες τελικὰ σὲ ἕνα ἠλεκτρικὸ στύλο. Ἔτσι ἐτελείωσε αὐτὴ ἡ συναρπαστικὴ καταδίωξη.

Γιὰ νὰ ἀντιληφθῆ κανένας τὸν φόρτο ἐργασίας τοῦ Γραφείου Πληροφοριῶν, παραθέτω μερικοὺς χαρακτηριστικοὺς ἀριθμούς: Κατὰ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1953 ἐλή-

φθησαν 12.030 τηλεφωνήματα ἀπὸ ἀστυνομικὰ τμήματα, 1.426 ἀπὸ ἀστυφύλακες ἐν ὑπηρεσία καὶ 10.389 ἀπὸ τὸ Κοινό.

Ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς καταδεικνύεται ὁ ταχὺς καὶ ἀποτελεσματικὸς τρόπος ἐπικοινωνίας καὶ συνεργασίας Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ μὲ ἀποτέλεσμα ἕνα καλὰ ἐνημερωμένο Κοινὸ νὰ βοηθήσῃ μία μηχανοποιημένη Ἀστυνομία νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ δύσκολο ἔργο της, ἰδίως κατὰ τὴν μεταπολεμικὴ περίοδο, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἀστυνομία ὑστεροῦσε σὲ ὑπηρεσιακὸ δυναμικό, ἀφ' ἑτέρου οἱ ἐγκληματίες, καλὰ ὀργανωμένοι, βροῦσαν μὲ τὰ τελειότερα μηχανικὰ μέσα στὴ διάθεσή τους.

Αὐτὸ τὸ σύστημα τῆς ἐπικοινωνίας τελευταῖα πῆρε διεθνῆ χαρακτήρα μὲ τὴν ἵδρυση τῆς «ΙΝΤΕΡΠΟΛ», τῆς διεθνοῦς δηλαδὴ Ἀστυνομίας, στὴν ὁποία μετέχουν πενῆντα χῶρες μὲ ἕνα ἀξιωματικὸ τῆς Ὑπηρεσίας Ἐκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων κάθε χώρας.

Ἡ «ΙΝΤΕΡΠΟΛ» διαθέτει σύστημα ἀσυρμάτων μὲ τὸ ὁποῖο, μὲ κέντρο τὸ Παρίσι, ἐπικοινωνεῖ μὲ ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες, ἐκτὸς ἐκείνων τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος. Ἡ Γραμματεία τῆς «ΙΝΤΕΡΠΟΛ» κυκλοφορεῖ διεθνῶς πληροφορίες, ποὺ ἀφοροῦν διεθνεῖς ἐγκληματίες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιτυγχάνωνται πολλὲς συλλήψεις τῶν τελευταίων.

Στὴν Ὁλλανδία ὑπάρχει μιὰ εἰδικὴ ὑπηρεσία τῆς «ΙΝΤΕΡΠΟΛ», ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὶς περιπτώσεις τῆς παραχαράξεως καὶ τῆς πλαστογραφίας. Ἡ ὑπηρεσία αὐτή, σὲ συνεργασία μὲ τὶς ὑπηρεσίες Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων τῶν διαφόρων χωρῶν, ἐπέτυχε τὴν ἀνακάλυψη καὶ ἐξόντωση διεθνῶν σπειρῶν παραχαρακτῶν καὶ πλαστογράφων.

Στὴν Ἀγγλία ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ ἀντιπροσωπεύει ὅλες τὶς ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν συνεργασία μὲ τὴν «ΙΝΤΕΡΠΟΛ» καὶ τὸ οἰκεῖο γραφεῖο τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ εὑρίσκεται σὲ συνεχῆ ἐπικοινωνία μὲ τὴν ἑδρεύουσα στὸ Παρίσι «ΙΝΤΕΡΠΟΛ», ὁ ἀριθμὸς δὲν τῶν πληροφοριῶν ποὺ ἀνταλλάσσονται ὅλο καὶ αὐξάνει. Τὸ ἔτος 1952 ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔφθασε στὶς 2.000.

Μιὰ τρανὴ ἀπόδειξη τῆς συνεργασίας Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ ἀποτελεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀπονομὴ τοῦ μεταλλίου Μπίννεϋ γίνεται ὅλο καὶ συχνότερα.

Στὴν Ἀγγλία, ὡς γνωστό, καθιερώθηκε ὁ θεσμὸς τῆς ἀπονομῆς τοῦ μεταλλίου Μπίννεϋ σὲ μνήμη τοῦ πλοιάρχου τοῦ Βασιλικοῦ Ἀγγλικοῦ Ναυτικοῦ Ρόμπερτ Μπίννεϋ, ὁ ὁποῖος ἔπεσε ἡρωϊκά, στὴν προσπάθειά του νὰ συλλάβῃ ἕναν ἐγκληματία καὶ νὰ τὸν παραδώσῃ στὴν Ἀστυνομία. Ἀπὸ τότε σὲ κάθε πολίτη, ποὺ φτάνει ὡς τὴν αὐτοθυσία καὶ ἐκθέτει τὴ ζωή του σὲ προφανῆ σοβαρὸ κίνδυνο, στὴν προσπάθειά του νὰ συνδράμῃ τὴν Ἀστυνομία στὴν δίωξη τῆς ἐγκληματικότητας, ἀπονέμεται, ἀπὸ εἰδικὴ ἐπιτροπή, τὸ μετάλλιο Μπίννεϋ. Τελευταῖα, μάλιστα, ὅταν μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἀπονομῆς τοῦ μεταλλίου αὐτοῦ ἦταν καὶ ὁ λόρδος Μάουντμπάτεν, καθιερώθηκε, μὲ πρωτοβουλία αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, καὶ ἡ ἀπονομὴ διπλωμάτων ἐξαιρέτων πράξεων, γιὰ περιπτώσεις μικροτέρας σημασίας. Μέχρι τώρα ἔχουν ἀπονεμηθῆ τριάντα τέτοια διπλώματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἕξη σὲ γυναῖκες.

Τὸ μετάλλιο Μπίννεϋ γιὰ τὸ ἔτος 1950, ἀπενεμήθη στὸν κ. Τόμας Τέμπλ.

Τὴν νύκτα τῆς 27ης Σεπτεμβρίου, ὁ κ. Τὲμπλ ξύπνησε, ἀκριβῶς λίγο πρὸ τῆς 1ης πρωϊνῆς ὥρας, ἀπὸ τὸν συναγερμὸ ποὺ ἐσημάνθη, λόγω εἰσόδου διαρρήκτου στὸ διπλανὸ κατάστημα, τοῦ ὁποίου ὁ κ. Τὲμπλ ἦταν διευθυντής. Αὐτὸς ἀμέσως εἰδοποίησε τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς περιφερείας καὶ ὁρισμένους ὑπαλλήλους τοῦ καταστήματος, διαμένοντας ἐκεῖ κοντά, ντύθηκε δὲ ἀμέσως καὶ βγῆκε ἔξω στὸ δρόμο. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ κατέφθασαν καὶ δύο περιπολικὰ τῆς Ἀμέσου Δράσεως.

Ὁ κ. Τὲμπλ μ' ἕνα ἀστυφύλακα μπῆκε μέσα στὸ κατάστημα, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ καὶ ὑπάλληλοι τοῦ καταστήματος κατέλαβαν ἐπίκαιρες θέσεις

ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα. Μόλις ὁ κ. Τὲμπλ μὲ τὸν ἀστυφύλακα πλησίασε στὸ γραφεῖο τοῦ πρώτου ὀρόφου, κάποιος ἐπρόβαλλε πρὸς τὴν κατεύθυνσή τους καὶ τοὺς πυροβόλησε, εὐθὺς ἀμέσως δὲ τὸν ἐπλησίασε ἕνας φίλος του. Καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ἀπομακρύνθηκαν ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ ἐξηφανίσθησαν στὴ στροφὴ μιᾶς γωνίας. Ὁ κ. Τὲμπλ καὶ ὁ ἀστυφύλακας, χωρὶς νὰ πτοηθοῦν ἀπὸ τὸν πυροβολισμό, τοὺς ἀκολούθησαν, καθὼς δὲ ὁ ἀστυφύλακας ἐπάλευε μὲ τὸν δεύτερο κακοποιό, ὁ πρῶτος τὸν πυροβόλησε στὸν αὐχένα, εὐθὺς δὲ ἀμέσως καὶ οἱ δύο κακοποιοὶ ἐτράπησαν σὲ φυγή, καταδιωκόμενοι ὅμως ἀπὸ τὸν κ. Τέμπλ. Οἱ δύο διαρρῆκτες ἐχώρισαν, τὸ σπάσιμο ὅμως ἑνὸς τζαμιοῦ ἔδωσε στὸν κ. Τὲμπλ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ ἕνας τουλάχιστον διαρρήκτης ἀντιμετώπιζε τοὺς ἐκτὸς τοῦ καταστήματος εὑρισκομένους ἀστυνομικούς. Τότε ἐγύρισε πίσω γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν τραυματισμένο ἀστυφύλακα, ποὺ ἦταν πεσμένος χάμω αἱμόφυρτος μὲ τὸν ἄλλο ἀπὸ τοὺς διαρρῆκτες ἀπὸ πάνω του. Ἀμέσως ἅρπαξε μιὰ σανίδα καὶ ἀπομόνωσε τὸν διαρρήκτη ποὺ ἦταν πάνω ἀπὸ τὸν τραυματισμένο ἀστυφύλακα, τὸν καθήλωσε σὲ μιὰ γωνία, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ κατέφθασαν ἀπ' ἔξω ἀστυνομικοί.

Ἔχω συναντήσει πολλὲς φορὲς τὴν κ. Φίλλυς Ρίτσαρντς, στὴν ὁποία ἀπενεμήθη τὸ μετάλλιο Μπίννεϋ, τὸ ἔτος 1951. Ἦταν μιὰ κυρία μέσης ἡλικίας, μετρίου ἀναστήματος, χωρὶς νὰ διαθέτῃ ἐξαιρετικὲς σωματικὲς ἱκανότητες. Τὸ πρωὶ τῆς 17ης Ἀπριλίου, δύο κακοποιοί, ἐφοδιασμένοι μὲ σιδερένιους λοστούς, ἐπεχείρησαν νὰ διαρρήξουν ἕνα κοσμηματοπωλεῖο, στὴν ὁδὸ Σλόαν. Ὁ ἕνας ἔσπασε τὴ βιτρίνα τοῦ κοσμηματοπωλείου, ἐνῶ, ὁ ἄλλος κρατοῦσε «τσίλιες» στὸ πεζοδράμιο. Ἐκεῖ κοντὰ σ' ἕνα κλεμμένο αὐτοκίνητο, τοὺς περίμενε ὁ τρίτος τῆς παρέας. Τὴν ὥρα ἐκείνη συνέβη νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ κοσμηματοπωλεῖο ἕνας ἀστυφύλακας μὲ πολιτικὴ περιβολὴ ὁ ὁποῖος, ἀντιληφθεὶς τὴ διάρρηξη, ἐπενέβη καὶ συνέλαβε τὸν πρῶτο διαρρήκτη. Ἀμέσως ὅμως ὁ «τσιλιαδόρος» ἔσπευσε σὲ βοήθεια τοῦ φίλου του, ὁπότε καὶ οἱ δύο μαζὶ ἄρχισαν νὰ κτυποῦν μὲ τοὺς λοστοὺς τὸν ἀστυφύλακα. Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη ἡ κ. Ρίτσαρντς κατέβαινε ἀπὸ ἕνα λεωφορεῖο ἐκεῖ κοντά. Μόλις ἀντελήφθη τὰ συμβαίνοντα, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀστυφύλακα, ἐνῶ συγχρόνως καλοῦσε καὶ ἄλλους σὲ βοήθεια. Μόλις ἔφθασε στὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς, ἅρπαξε ἀμέσως ἀπὸ τὸν βραχίονα τὸν «τσιλιαδόρο» καὶ ἔτσι τὸν ἐμπόδισε ἀπὸ τοῦ νὰ κτυπήσῃ καὶ πάλι τὸν ἀστυφύλακα. Παρ' ὅλον ὅτι ἡ κ. Ρίτσαρντς διέτρεχε κίνδυνον ἀμέσου καὶ σοβαροῦ τραυματισμοῦ της, ἐν τούτοις δὲν φοβήθηκε καὶ ἐπέτυχε νὰ θέσῃ ἐκτὸς μάχης τὸν «τσιλιαδόρο», ἕως ὅτου ἔφθασε ἐπὶ τόπου περιπολικὸ αὐτοκίνητο τῆς Ἀμέσου Δράσεως. Καὶ οἱ δυὸ κακοποιοὶ συνελήφθησαν καὶ κατὰ τὴν δίκη τους ὁ δικαστὴς ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιο τῆς κ. Ρίτσαρντς γιὰ τὸ ἐξαιρετικὸ θάρρος της καὶ τὴν ἄκρως ἀποτελεσματικὴ βοήθειά της.

Κάθε χρόνο, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀρχηγίας μου, ἐρχόντουσαν στὴ Σκώτλαντ Γυάρντ ἀστυνομικοὶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν καὶ νὰ μελετήσουν τὶς ἀστυνομικὲς μεθόδους ἐνεργείας τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου. Μερικοὶ δὲ ἐρχόντουσαν μὲ τὸν ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ κατατοπισθοῦν γύρω ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ θεωροῦσαν σὰν μυστήριο, τὶς καλὲς δηλαδὴ σχέσεις ἀνάμεσα στὴ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία καὶ τὸ Κοινὸ τοῦ Λονδίνου, διότι στὶς χῶρες τους ἡ Ἀστυνομία ἐθεωρεῖτο ὅτι ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀνθρώπους ξεχωριστῆς ράτσας, ἂν ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ διέκειντο ἐχθρικὰ πρὸς τὸ Κοινό. Πάντοτε δὲ ρωτοῦσαν: «Πῶς συμβαίνει στὸ Λονδίνο ὁ νομοταγὴς πολίτης νὰ θεωρῇ τὸν ἀστυνομικὸ σὰν φίλο του καὶ σὰν προστάτη του;».

Ἡ ἀπάντησή μου στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἦταν πάντοτε, ὅτι οἱ καλὲς αὐτὲς σχέσεις μεταξὺ Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ δὲν ἐπιτυγχάνονται ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. ἀλλὰ χρειάζεται προσπάθεια πολλῶν ἐτῶν καὶ πρὸ πάντων κατάλληλη ἐκπαίδευση στὶς ἀστυνομικὲς σχολές, στὶς ὁποῖες οἱ ὑποψήφιοι ἀστυφύλακες πρέπει νὰ διδά-

σκωνται ὅτι θὰ εἶναι οἱ ὑπηρέτες καὶ ὄχι οἱ κύριοι τοῦ Κοινοῦ. Οἱ δικοί μας ἀστυνομικοὶ διδάσκονται ὅτι καὶ ἀπέναντι στοὺς κακοποιοὺς ἀκόμα πρέπει νὰ εἶναι κατὰ τρόπο σχολαστικὸ δίκαιοι καὶ ὅτι ἡ ἀποστολή τους σταματᾶ, ὅταν φέρουν τὴν ὑπόθεση μπροστὰ στὸ δικαστήριο, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ἔχουν καμμιὰ ἀπολύτως ἀνάμιξη στὴν ἔκδοση τῆς ἀποφάσεως. Ἂν ὑπάρχη κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ λεχθῆ ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, πρέπει νὰ τεθῆ ὑπ' ὄψη τοῦ δικαστηρίου, ἔστω καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση. Ὅταν ἐπίσης, κατὰ τὴν ἐνέργεια τῆς προανακρίσεως, ἔρχεται σὲ φῶς κάποιο στοιχεῖο ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, τὸ στοιχεῖο αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ γνωστοποιῆται στὴν ὑπεράσπιση τοῦ κατηγορουμένου. Πάρα πολλοὶ κακοποιοί, μετὰ τὴν ἔκτιση τῆς ποινῆς τους, εἶχαν λόγους νὰ εἶναι εὐγνώμονες σ' αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς ἀστυνομικούς ποὺ τοὺς ὁδήγησαν ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης, γιατὶ οἱ ἴδιοι ἀκριβῶς ἀστυνομικοὶ ἐφρόντισαν νὰ τοὺς τακτοποιήσουν σὲ ἐργασίες, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποφυλάκισή τους.

Στὴν Ἰρλανδία, πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς σχετικῆς συνθήκης καὶ τελευταῖα στὴ Μαλαισία ἀκόμα, διαπιστώσαμε τὶς τεράστιες δυσκολίες ποὺ συναντᾶ ἡ Ἀστυνομία, ὅταν ἀστυνομεύη σ' ἕνα πληθυσμὸ τρομαγμένο ἢ γεμᾶτο μῖσος.

Εἶναι μιὰ ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ἀστυνομία, χωρὶς τὴν συμπαράσταση τοῦ Κοινοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ ἐκπληρώση μὲ ἐπιτυχία τὴν ἀποστολή της. Ἀπαιτεῖται πολὺς χρόνος γιὰ νὰ ἀποσπάση ἡ Ἀστυνομία τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Κοινοῦ, ἐνῶ ἀντιστρόφως, εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν χάση πολὺ σύντομα καὶ τοῦτο σὰν ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιπολαίας ἢ φορτικῆς συμπεριφορᾶς ὀλίγων μόνον ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. Κι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καταλαβαίνουν καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα οἱ ἴδιοι οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο σ' αὐτοὺς ἐναπόκειται ἡ περιφρούρηση τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Κοινοῦ πρὸς τὴν Ἀστυνομία, ἡ ὁποία εἶναι ἀνυπολόγιστης ἀξίας. Μόνον ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἀντιληφθοῦν τὴν μεγάλη ἀξία, ποὺ ἔχει γι' αὐτοὺς ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ Κοινοῦ πρὸς τὴν Ἀστυνομία γενικὰ καὶ κάνουν τὸ πᾶν γιὰ τὴ διαφύλαξή της, θὰ μποροῦν νὰ ὑπολογίζουν στὴ βοήθεια τοῦ Κοινοῦ, κατὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων τους, γιὰ τὴν τήρηση τῆς ἐννόμου τάξεως.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

Ὁ ἄνθρωπος ἀξίζει ἐφ' ὅσον σκέπτεται

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝ. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

ΚΑΤΙ ποὺ καμμιὰ δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησι, εἶναι τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὄν λογικόν. Ἡ προνομιακὴ καὶ ἐξέχουσα αὐτὴ θέσις τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἐκείνη ποὺ τὸν ξεχωρίζει ἀπὸ τὰ ἄλλα ὄντα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, ποὺ στεροῦνται τοῦ φωτὸς τῆς λογικῆς καὶ τῆς σκέψεως. Θεῖο καὶ ὑπέροχο στ' ἀλήθεια τὸ προσὸν αὐτὸ τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, γι' αὐτὸ καθῆκον ἐπιβεβλημένον κάθε λογικοῦ καὶ ἐντίμου ἀνθρώπου εἶναι ὅπως κάθε στιγμὴ σ' ὁποιοδήποτε τόπο καὶ χρόνο, στὴν χαρὰ καὶ τὴν λύπη, δοξάζῃ καὶ εὐγνωμονῇ τὸν Δημιουργὸ τοῦ Σύμπαντος. Ἔχει ἱερὴ καὶ ἐπιτακτικὴ ὑποχρέωσι νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τακτικὰ τοὺς στίχους τοῦ θεοπνεύστου ἐκείνου ψαλμωδοῦ: «Ὡς ἐμεγαλύνθησαν τὰ ἔργα Σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

Ἂς ρίψουμε ἕνα βλέμμα στὸ ζωϊκὸ βασίλειο κι' ἂς προσπαθήσουμε νὰ ἐξετάσουμε, κατὰ κάποιο τρόπο, τὴ ζωὴ καὶ τὴ δρᾶσι τῶν διαφόρων ἀλόγων ζώων. Ὅλα τὰ ζῶα δημιουργήθηκαν γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι καὶ τὴν ἱκανοποίησι τῶν ἀγαθῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ζοῦν καὶ κινοῦνται ἐνστικτωδῶς. Ἀγωνίζονται ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι, γιὰ τὴν ὕπαρξί τους, ἀλληλοσπαράσσονται καὶ ὄχι λίγες φορὲς πέφτουν αἱμόφυρτα στὸ ἀγωνιστικὸ πεδίον. Αὐξάνονται καὶ δημιουργοῦν διάφορες «οἰκογένειες», κατέχονται καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὸ πατρικὸ καὶ μητρικὸ φίλτρο πρὸς τὰ παιδιά τους, χαίρονται καὶ λυποῦνται καὶ ἐκδηλώνουν τὸν ψυχικό τους κόσμο μὲ διαφόρους τρόπους. Εὐχαριστοῦν πάντοτε τοὺς εὐεργέτες των καὶ ἐκδικοῦνται μὲ τὸν τρόπο τους τοὺς ἐχθρούς των, εἴτε αὐτοὶ λέγονται ἄνθρωποι εἴτε ἄλλα ζῶα. Ὅλες των ὅμως οἱ ἐνέργειες εἶναι ἐνστικτώδεις, ἀποτέλεσμα ἐνίοτε, συνηθείας ἢ καὶ ἀπομιμήσεως. Στεροῦνται τοῦ λογικοῦ, δὲν ἔχουν συνείδησι, δὲν μποροῦν νὰ ἐκφρασθοῦν μὲ τὸν ἔναρθρο λόγο. Ὅλα τὰ ἀντιλαμβάνονται, καμμιὰ φορὰ καλύτερα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, καὶ ὅμως εἶναι ἄλογα ζῶα, ὑπάρξεις ποὺ βρίσκονται στὴν ὁποιαδήποτε διάθεσι τοῦ λογικοῦ ὄντος, ποὺ λέγεται ἄνθρωπος.

***

ΑΝΤΙΘΕΤΑ ὁ ἄνθρωπος, τὸ ὑπέροχο καὶ τὸ τελειότερο αὐτὸ δημιούργημα τῆς Θείας Προνοίας, ὁ ἀληθινὸς βασιλιᾶς ὅλων τῶν ὄντων τῆς γῆς, προικίσθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ μὲ τ ὸ λ ο γ ι κ ό ν. Ἔχει συνείδησιν ὁ ἄνθρωπος. Ἀντιλαμβάνεται τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ καὶ ἐνεργεῖ ὅπως τοῦ ἀρέσει. Εἶναι μιὰ ὀντότης μ' ἕνα ἐγκέφαλο θείου περιεχομένου. Ὁμιλεῖ, ἐκφράζει παντοιοτρόπως τὶς σκέψεις του, σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ σύμφωνα μὲ τὶς ἑκάστοτε πεποιθήσεις του. Σκέπτεται ὁ ἄνθρωπος. Νά τὸ κυριώτερο καὶ ἀξιοσήμαντο γνώρισμα τῆς ἰδιαίτερης αὐτοῦ ἀποστολῆς.

***

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ σημαίνει ὅτι πρὶν προβῶ σ' ὁποιαδήποτε πρᾶξι, ἐμελέτησα καλὰ αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ κάνω. Ἐστάθμισα δηλαδὴ τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά, ἔκρινα ψύχραιμα καὶ τελικὰ ἀπεφάσισα. Σκέψις σημαίνει, λογικὸν καὶ νοῦν. Σκεπτόμαστε, ὅμως, καὶ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό, ἐνεργοῦμε δηλαδὴ καὶ ἠθικὰ καὶ ἀνήθικα. Κάμνουμε καλὲς πράξεις, ἀλλὰ καὶ μισοῦμε τὸν ἀντίπαλό μας. Ὅλοι σκεπτόμαστε καὶ ὁ ἐπιστήμονας καὶ ὁ ζωγράφος καὶ ὁ ποιητὴς καὶ ὁ καλλιτέχνης καὶ ὁ σοφὸς καὶ ὁ ἀγράμματος γενικά. Σκέπτεται ὅμως, ἐπειδὴ εἶναι ἄνθρωπος καὶ ὁ ἀπατεώνας καὶ ὁ κλέπτης καὶ ὁ προαγωγὸς καὶ ὁ ἐγκληματίας καὶ γενικὰ κάθε ἐκπρόσωπος τοῦ ὑπόκοσμου. Σκέπτονται λοιπὸν ὅλοι, μὰ ὁ καθένας διαφορετικὸν ἐπιδιώκει σκοπό. Ἄλλοι μὲν τὴν σκέψιν των, δηλαδὴ τὸ λογικό, τὴν χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν ἀνύψωσι τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ἄλλοι δὲ γιὰ τὸ κακὸ αὐτῆς. Σκέπτεται ὁ ἀρχιτέκτονας καὶ

δημιουργεῖ θαύματα τέχνης. Σκέπτεται ὁ ποιητὴς καὶ ὁ λογοτέχνης καὶ δημιουργοῦν ἔργα πνευματικὰ παγκόσμιας ἀξίας. Σκέπτεται καὶ ὁ ἐγκληματίας καὶ ἀφαιρεῖ τὴν ζωὴ ἑνὸς συνανθρώπου του, σκορπώντας γύρω τὴν δυστυχία. Σκέπτεται καὶ ὁ ἄνθρωπος γενικὰ τοῦ ὑποκόσμου καὶ δημιουργεῖ τὶς γνωστὲς στρατιὲς τῶν ναρκομανῶν, τῶν σωματεμπόρων κλπ.

Μὲ τὴν σκέψι του ὁ ἄνθρωπος δημιούργησεν ἀνέκαθεν τὰ αἰώνια ἱστορικὰ μνημεῖα ποὺ σήμερα στολίζουν τὴν πατρίδα μας. Ἡ Ἀκρόπολις, ὁ Παρθενώνας, ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου καὶ τὰ τόσα ἄλλα κληροδοτήματα τῶν προγόνων μας, εἶναι ἔργα φωτεινῶν σκέψεων. Μήπως καὶ αὐτὸς ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς δὲν εἶναι ἔργο φωτεινῶν διανοιῶν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς;

***

ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος καὶ μὲ τὴν φωτεινή του σκέψι δημιουργεῖ μεγαλόπνοα κατορθώματα. Σκέπτεται καὶ τὸ παιδί μας, ὁ γέρος καὶ ἡ νέα καὶ ἡ γερόντισσα. Ἡ σκέψις εἶναι ἐκείνη ποὺ μπορεῖ νὰ ἀνυψώσῃ τὸν ἄνθρωπο πνευματικὰ καὶ ὑλικά, ὅταν αὐτὴ εἶναι φωτισμένη, ὑγιής, ἠθική, σύμφωνη πρὸς τὸ κοινωνικὸ πρωτίστως συμφέρον. Ἀλλὰ καὶ ἡ σκέψις εἶναι ἐκείνη, ποὺ καταβιβάζει τὸν ἄνθρωπο στὴν κατηγορία τῶν ἀλόγων ζώων, ὅταν αὐτὴ εἶναι χυδαία, ἀνήθικη, πολέμια γενικὰ τῆς κοινωνικῆς προόδου.

Ἡ σκέψις χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν καθιστᾶ ἄξιο ἢ ἀνάξιο τῆς ἀποστολῆς του, διότι μὲ αὐτὴ ἐκδηλώνει τὸν ψυχικό του κόσμο. Ὁ ἄνθρωπος ἀξίζει ἐφ' ὅσον σκέπτεται. Θέλονταν νὰ κρίνουμε ἕνα ἄτομο, ἂς προσπαθήσουμε νὰ γνωρίσουμε τὶς σκέψεις του, ἐξετάζοντας γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ τὶς διάφορες ἐκδηλώσεις του. Σκέπτομαι σημαίνει ὅτι ἔχω τὴν ἱκανότητα νὶ ἀντιληφθῶ τί γίνεται γύρω μου. Ὄντας ἄνθρωποι σκεπτόμαστε, ἄρα ἔχουμε συνείδηση τῶν πράξεών μας. Ἔχοντας ὅμως συνείδησι τῶν πράξεών μας καὶ ἐνεργοῦντες σύμφωνα πρὸς τὶς ὀρθὲς σκέψεις μας, συναισθανόμαστε ἀπόλυτα τὴν ἰδιαίτερη στὸν κόσμο ἀποστολή μας καὶ εἰδικώτερα παραδεχόμαστε τὴν ὕπαρξη τοῦ ὑπερτάτου Ὄντος, τοῦ Θεοῦ, αὐτοῦ ποὺ μᾶς ἐπροίκισε μὲ τὸ λογικό. Σοφώτατα, λοιπόν, ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Αἰγινήτης ἔλεγε: «Σκέπτομαι... ἄρα ὑπάρχει Θεός». Αὐτὸ ζήτησε νὰ γραφτῇ καὶ στὴν ἐπιτάφια πλάκα ὅταν πέθανε.

Σκέπτομαι, ἄρα ὑπάρχει Θεός, ὑπάρχω ἐγὼ ὡς ὀντότης λογικὴ μὲ ἐγκέφαλο θείου περιεχομένου. Σκέπτεται ὁ ἄνθρωπος, ἄρα ζῇ καὶ κινεῖται. Ἔπαυσε νὰ σκέπτεται, πέθανε στὴν οὐσία.

***

ΑΞΙΖΕΙ ὁ ἄνθρωπος ἐφ' ὅσον σκέπτεται. Καὶ δημιουργεῖ ὁ ἄνθρωπος μεγαλόπνοα ἔργα ἐφ' ὅσον οἱ σκέψεις του εἶναι ἁγνές, σύμφωνες πρὸς τὸν ἠθικὸ καὶ κοινωνικὸ νόμο. Σκέψεις ποταπὲς ποὺ δὲν ταιριάζουν στὴν θεία τοῦ ἀνθρώπου ἀποστολή, καθιστοῦν τὴν ζωὴ οὐσιαστικὰ ἄνευ περιεχομένου.

Θέλοντας νὰ εἴμαστε ἄνθρωποι μὲ ἀξία καὶ περιεχόμενο, θέλοντας νὰ δημιουργήσουμε μιὰ ζωὴ σύμφωνη πρὸς τὶς ἠθικὲς καὶ κοινωνικὲς ἀπαιτήσεις, πρέπει κατ' ἀνάγκη νὰ σκεπτώμαστε πρὶν ἀπὸ κάθε μας ἐνέργεια. Ἂς ἀναλογιζώμαστε τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁποιασδήποτε ἐκδηλώσεώς μας καὶ ἂν μὲν αὐτὰ χαρακτηρίζουν ἄνθρωπο συνετὸ καὶ λογικό, ἂς φθάσουμε στὰ ἔργα.

Σκέψις καθαρή, ἀψεγάδιαστη, σύμφωνη πρὸς ὅ,τι τὸ θεῖον, θὰ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ, χωρὶς ἀμφισβήτησι, στῆς ἐπιτυχίας τοὺς δρόμους. Ἔτσι μόνον θὰ ἐπιτύχουμε τελικὰ στὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἱκανοποίησις ἡ ἠθικὴ ὅτι καὶ ἐμεῖς, ἀπὸ τὴν ὁποιαδήποτε σκοπιά μας, προσθέσαμε ἕνα μικρὸ λιθαράκι στὸ οἰκοδόμημα ποὺ λέγεται χριστιανικὴ Κοινωνία. Σκέψεις ἀνιδιοτελεῖς, κρυστάλλινες, χαρακτηρίζουν ἕνα ὁλοκληρωμένον ἄνθρωπο. Τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀνέκαθεν ἔχει ἀνάγκην ἡ Κοινωνία. Τὸν ἄνθρωπο χριστιανό. Τὸν ἄνθρωπο τῆς Ἀ γ ά π η ς.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΟΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΟΤΙ Η "ΝΕΟΛΑΙΑ ΛΑΜΠΡΑΚΗ,, ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ *

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΠΕΛΟΥ ΚΟΥΤΟΥΠΗ**

Βεβαίως οὔτε ἕνας Ἕλλην ὑπάρχει ὁ ὁποῖος ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι ἡ ἐπιλεγομένη «Δημοκρατικὴ Νεολαία Λαμπράκη» εἶναι ἡ Νεολαία ποὺ ἵδρυσε τὸ Κ.Κ.Ε. διὰ τῆς ΕΔΑ.

Οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι οἱ «Λαμπράκηδες» εἶναι ἡ νέα ΕΠΟΝ.

Ὅμως πολλὲς φορὲς καὶ ἡ βεβαιότης χρειάζεται ἐνίσχυσιν. Καὶ ἐνισχύει τὴν βεβαιότητα αὐτήν, τὴν καθιστᾶ ἀναμφισβήτητον καὶ χειροπιαστὴν τὸ περιεχόμενο τῆς ἀποφάσεως τῆς 3ης Συνόδου τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως ποὺ ἀκούει εἰς τὸ ψευδώνυμον «Δημοκρατικὴ Νεολαία Λαμπράκη».

Ὅλη ἡ δομή, ἡ φρασεολογία, οἱ στόχοι καὶ ἡ μεθόδευσις τῆς τακτικῆς τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐπιβεβαιώνει τὴν βεβαιότητα ὅτι οἱ «Λαμπράκηδες» οὔτε «Δημοκρατικὴ» ὀργάνωσις εἶναι, οὔτε «ὀργάνωσις» εἶναι. Εἶναι ἀποκλειστικὰ μία νέα κομμουνιστικὴ παγὶς εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἄκρα Ἀριστερά, μὲ τὴν γνώριμον σατανικότητά της ἀγωνίζεται νὰ ἐμπλέξῃ τὰ ἄδολα καὶ ἐνθουσιώδη ἑλληνικὰ νειᾶτα.

Τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποφάσεως τῆς 3ης συνόδου τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῶν «Λαμπράκηδων» ἀποκαλύπτει τὴν ἀπόλυτον ταύτισιν γραμμῆς μεταξὺ Κ.Κ.Ε. --- ΕΔΑ καὶ τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς.

1ον) Ὅλα τὰ πολιτικὰ συνθήματα ποὺ περιέχει ἡ ἀπόφασις αὐτή, (συνθήματα ποὺ ἀφοροῦν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν πολιτικήν), εἶναι ἀπολύτως εὐθυγραμμισμένα μὲ τὰ συνθήματα τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῆς ΕΔΑ.

Σημειώνουμε ἐνδεικτικῶς ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς 3ης Συνόδου τῶν Λαμπράκηδων ἐξαίρει ἰδιαιτέρως τὰ γνωστὰ πέντε σημεῖα τῆς ΕΔΑ, ποὺ ἐπρότεινε καὶ τὸ Κ.Κ.Ε. διὰ τὴν λύσιν τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν προβλημάτων τῆς χώρας.

2ον) Ὑπάρχει ἀπόλυτος ταυτότης διαπιστώσεων ἐπὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς χώρας, ἄνευ οὐδεμιᾶς διαφοροποιήσεως, μεταξὺ τῆς 9ης Ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., τῆς 9ης Συνόδου τῆς ΕΔΑ καὶ τῆς 3ης Συνόδου τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῶν Λαμπράκηδων.

3ον) Ἡ λαϊκομετωπικὴ πολιτικὴ τοῦ ΚΚΕ — ΕΔΑ καὶ ἡ ἀγχώδης προσπάθεια τῆς Ἄκρας Ἀριστερᾶς ν' ἀποφύγῃ τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν ἀπομόνωσιν, ἐμφανίζεται ἀνάγλυφος εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς 3ης Συνόδου τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῶν Λαμπράκηδων.

4ον) Ὁ φόβος τῆς διαλύσεως τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας δεσπόζει τοῦ περιεχομένου τῆς ἀποφάσεως. Καὶ διὰ τοῦτο καταβάλλεται ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ ἐμφανισθοῦν οἱ «Λαμπράκηδες» παραλλήλως μὲ τὴν κομμουνιστικήν των ἰδιότητα καί, περίπου, ὡς... «Χριστιανοφιλανθρωπικὸ» σωματεῖο, ταυτισμένο μὲ τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀγνῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος.

Βεβαίως εἶναι σαφῶς ὑποκριτικὴ καὶ προκλητικῶς ἐμπαικτικὴ αὐτὴ ἡ προσπάθεια. Ὅμως εἶναι χρήσιμον νὰ σημειωθῇ, διότι αὕτη ἀποτελεῖ ἐν ἀκόμη πρόσθετον σημεῖον εἰς τὴν γενικὴν διαπίστωσιν ὅτι ἡ «Δημοκρατικὴ Νεολαία Λαμπράκη» δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία νέα ΕΠΟΝ μὲ σκοπὸν νὰ καταστῇ φυτώριον κομμουνιστικῶν στελεχῶν καὶ ὀπαδῶν.

---

* Τὸ σχόλιον τοῦτο μετεδόθη ἐκ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος τὴν 2-5-1966.

Τονίσαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σχολίου μας, ὅτι οὐδεμία εἰς οὐδένα ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι οἱ «Λαμπράκηδες» εἶναι κομμουνιστικὴ ὀργάνωσις. Καὶ πρὸς τοῦτο, ἐπιπροσθέτως, ἀναφέραμε τὸ ἀποκαλυπτικὸ περιεχόμενο τῆς ἀποφάσεως τῆς 3ης Συνόδου τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς.

Μὲ αὐτὰ ὅμως τὰ ἀναμφισβήτητα δεδομένα δὲν τερματίζεται τὸ θέμα. Ἀντιθέτως, τὰ δεδομένα αὐτά, προκαλοῦν τὸ θέμα. Καὶ τὸ θέμα δὲν εἶναι ἐὰν «ἡ Δημοκρατικὴ Νεολαία Λαμπράκη» ἀποτελεῖ ὀργάνωσιν τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῆς ΕΔΑ. Αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητο. Τὸ θέμα εἶναι ὅτι ἐφ' ὅσον οἱ «Λαμπράκηδες» εἶναι κομμουνιστικὴ ὀργάνωσις, οὐδεμίαν θέσιν ἔχουν εἰς αὐτὴν οἱ Ἕλληνες νέοι, κάθε τάξεως καὶ κάθε ἡλικίας, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς πατρίδος, εἰς τὴν ἐλευθερίαν, εἰς τὴν Δημοκρατίαν, εἰς τὴν Εἰρήνην καὶ εἰς τὴν Κοινωνικὴν Δικαιοσύνην. Οὔτε συνοδοιπορία, οὔτε κοινοὶ ἀγῶνες, οὔτε κοιναὶ συνθήματα χωροῦν μεταξὺ τῶν νέων ποὺ πιστεύουν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰ ἰδανικά της καὶ αὐτῶν ποὺ ἐκ συστήματος καπηλεύονται καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ ἰδανικά της.

Ἡ λαϊκομετωπικὴ πολιτικὴ τῶν κομμουνιστῶν μόνον αὐτοὺς ἐξυπηρετεῖ, ἄλλως δὲν θὰ τὴν ἐπεδίωκον. Ἐπομένως καὶ οἱ κοινὲς ἀγωνιστικὲς ἢ ἰδεολογικὲς ἐκδηλώσεις μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας καὶ τῶν «Λαμπράκηδων» ὄχι μόνον εἶναι ἀντίθετοι πρὸς τὰ ἰδανικὰ καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀντίθετοι πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Δημοκρατίας. Καὶ τοῦτο διότι ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ὅπου ὑπάρχει τὸ συμφέρον τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Λαοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ συνυπάρχη ὁ Κομμουνισμός, ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν καὶ λεοντήν.

Ὅταν ἀποδεδειγμένως ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν, εἶναι ἀδιανόητον νὰ γίνεται δεκτὸς ὡς συμμαχητὴς αὐτῶν ποὺ πιστεύουν καὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ εἰς τὶς λαϊκὲς ἐλευθερίες. Ἔτσι τὸ γενικὸν συμπέρασμα ἀπὸ τὴν 3ην σύνοδον τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς «Δημοκρατικῆς Νεολαίας Λαμπράκη» εἶναι ὅτι ὅσοι νέοι εἶναι — ὅπως πρέπει νὰ εἶναι — πιστοὶ εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Δημοκρατίας, δὲν μπορεῖ οὔτε ν' ἀνήκουν εἰς τὴν κομμουνιστικὴν νεολαίαν ποὺ ἔχει τὸ ψευδώνυμον «Δημοκρατικὴ Νεολαία Λαμπράκη», οὔτε νὰ συνοδοιποροῦν μαζί της. Καὶ οὔτε, πολὺ περισσότερον, νὰ συμμαχοῦν εἰς οἱονδήποτε ἀγῶνα της.

Ἡ πλήρης ἠθικὴ ἀπομόνωσις τῶν «Λαμπράκηδων» εἶναι καθῆκον παντὸς Ἕλληνος νέου, ἐὰν πράγματι πιστεύει καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Δημοκρατίαν.

ΠΕΛΟΣ ΚΟΥΤΟΥΠΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἀββὰς Ρενιὲ ἔκανε κάποτε μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἕναν ἔρανο, κατὰ τὸν ὁποῖον κάθε μέλος ἔπρεπε νὰ συνεισφέρη καὶ ἀπὸ ἕνα σκοῦδο. Περνώντας λοιπὸν μπροστὰ ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς Ἀκαδημίας Ρόζ, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴ φιλαργυρία του, δὲν πρόσεξε ὅτι ἐκεῖνος ἔριξε ἕνα σκοῦδο στὸν δίσκο καὶ γι' αὐτὸ τοῦ τὸν ἔτεινε γιὰ δεύτερη φορά.

—Μὰ σᾶς ἔδωσα! φώναξε τότε ὁ Ρόζ. Δὲν μὲ πιστεύετε μήπως;

—Σᾶς πιστεύω, τοῦ εἶπε ὁ Ρενιέ. Δὲν σᾶς εἶδα ὅταν ρίξατε τὸ σκοῦδο σας καὶ ζητῶ συγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχληση...

Καὶ ὁ διάσημος φιλόσοφος Φοντελαίν, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή, ψιθύρισε στοὺς ἄλλους κουνώντας τὸ κεφάλι του:

—Ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας εἶδα, ἀλλά..... δὲν τὸ πιστεύω!...

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

— ΤΟΥΡΙΣΤΕΣ Ἰρακινοὶ ἀπατεῶνες ἦλθαν στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ Ἰρὰκ καὶ χρησιμοποιοῦν τὴ μέθοδο ἀνταλλαγῆς χαρτονομισμάτων στὰ ταμεῖα τῶν καταστημάτων, ὅπου μὲ ταχυδακτυλουργικὴ ἐπιτηδειότητα κατορθώνουν νὰ ἐξαφανίσουν τὰ χαρτονομίσματα. Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια εἰδοποίησε τὸ κοινὸ μὲ σχετικὴ ἀνακοίνωση νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψη τὴν περίπτωση.

— ΓΙΑ ΑΔΙΚΟ ἐπίθεση καὶ ἐξύβριση δύο ἀστυφυλάκων, συνελήφθη ὁ Ι. Στρατούδης, τὸν ὁποῖο θέλησαν νὰ ἐλέγξουν οἱ ἀστυφύλακες, γιατὶ ὁδηγοῦσε Ι.Χ. μεθυσμένος.

— ΓΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ κατὰ χωροφύλακος, συνελήφθη ὁ Κ. Ἀραβαντινός, ὁδηγὸς φορτηγοῦ, στὴν ὁδὸ Κηφισσοῦ καὶ Π. Ράλλη.

— ΓΙΑ ΕΞΥΒΡΙΣΗ ὅλως ἀναιτίως τῶν ἀστυνομικῶν περιπολικοῦ ποὺ ὁδηγοῦσε ἀσθενῆ σὲ νοσοκομεῖο, συνελήφθη ὁ Ν. Σουβαλιώτη, ἐτῶν 20, οἰκοδόμος.

—ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ἀπεκαλύφθη σὲ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία τῆς Κρήτης καὶ συνελήφθη ὁ ὑπομηχανικὸς Σ. Τζωρτζάκης, ποὺ ὁμολόγησε τὴν πρᾶξη του καὶ ἀπεκάλυψε τὰ ἄτομα τῆς Σοβιετικῆς Πρεσβείας μὲ τὰ ὁποῖα συνειργάζετο.

—ΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ Α. Παπαχατζῆς καὶ Ν. Παπατσώνης, συνελήφθησαν γιατὶ πούλησαν στὸν Α. Ἀτσιώνη βαλίτσα μὲ ὑφάσματα εὐτελοῦς ἀξίας, ἀντὶ 5.000 δραχ. καὶ στὸν Κ. Παπούλα ἄλλη βαλίτσα μὲ ὑφάσματα, ἀντὶ 4.000 δραχμῶν καὶ τέλος στὴν Β. Πουρῆ ἕνα κιβώτιο μπουκάλια οὐΐσκι σφραγισμένο, τὰ ὁποῖα ὅμως περιεῖχαν τσάϊ.

— ΚΑΤΕΡΡΕΥΣΕ πλάκα μὲ μπετὸν 200 τόννων, στὴν Ἱερὰ ὁδό, ὅπου ἐγένετο συμπλήρωση στὸ ἐργοστάσιο τῆς «Ἀθηναϊκῆς Χαρτοποιΐας». Ἡ κατάρρευση ἔγινε ὅταν ἐρρίχνετο τὸ τσιμέντο, γιατὶ δὲν εἶχε γίνει κατάλληλη ὑποστήριξη (καλουπωμα). Σκοτώθηκαν 2 ἐργάτες καὶ τραυματίσθηκαν σοβαρὰ 16. Οἱ ὑπεύθυνοι ἐργολάβοι Π. Βαλάκος καὶ ὁ μηχανικὸς Λ. Λογοθέτης συνελήφθησαν. Μεταξὺ τῶν νεκρῶν εἶναι καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἐργολάβου. Ἐπίσης δύο ἄλλοι ἀδελφοί του εἶναι σοβαρὰ τραυματισμένοι.

— ΓΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ διασμοῦ ἀνηλίκων κορασίδων συνελήφθησαν οἱ Γ. Καμηλιέρης καὶ Γ. Στεφάνου, στὴ Θεσσαλονίκη.

— ΔΙΑΡΡΗΞΗ χρηματοκιβωτίου μὲ ὀξυγόνο καὶ ἀφαίρεση 25.000 δραχμῶν καὶ 250 χρυσῶν λιρῶν ἔγινε στὴν Ἱερὰ ὁδὸ 161, στὸ ἐργοστάσιο ἁμαξωμάτων φορτηγῶν αὐτοκινήτων τοῦ Α. Καούση. Οἱ διαρρῆκτες μπῆκαν ἀπὸ ἕνα ἐσωτερικὸ παράθυρο καὶ παρέμειναν ἄγνωστοι, ἀναζητούμενοι ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας.

— ΕΚΛΕΨΑΝ 1.000 δραχμὲς ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ Β. Ἀναγνωστόπουλου οἱ τσιγγάνες Γ. Σούτα, Μ. Σούτα καὶ Ι. Βασιλοπούλου, ἐνῶ τοῦ ἔλεγαν τὴ μοῖρα. Συνελήφθησαν ὅλες.

— ΑΓΝΩΣΤΟΙ διέρρηξαν τὸ κατάστημα «ὅτο Σέρβις» Μαρινοπούλου, στὴν ὁδὸ Κηφισίας 20 καὶ πῆραν τὰ χρήματα ἀπὸ τὸ ταμεῖο. Ἄλλοι διέρρηξαν τὸν ἱερὸ ναὸ Τριῶν Ἱεραρχῶν Καισαριανῆς καὶ ἔκλεψαν ἀπὸ τὸ παγγάρι 700 δραχμές.

— ΜΕ ΕΠΤΑ μαχαιριὲς ἐκτύπησε ὁ Παντελῆς Διαμαντόπουλος τὸν Χρῆστο

Μαρκογιάννη, μνηστήρα τῆς θυγατρός του Σταυρούλας, γιατὶ ὅταν τὸν ρώτησε ποὺ ὀφείλεται ἡ ψυχρότητα ἀπέναντι τῆς μνηστῆς του, ἀπάντησε περιφρονητικὰ ὅτι αὐτὸ εἶναι θέμα δικό του προσωπικό.

— ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΙΑ μὲ στραγγαλισμὸ ἔκανε στὸ χωριὸ Κυπριανοῦδες Κερκύρας ἡ Θεοδώρα χήρα Ν. Κωστελέτου, ποὺ σκότωσε τὸ 11χρονο παιδί της κατὰ τρόπο φρικιαστικό. Ἀφοῦ τὸ παρέσυρε σὲ ἐξοχικὴ τοποθεσία, πέρασε θηλειὰ στὸ λαιμό του καὶ τὸ κρέμασε σ' ἕνα κλῶνο δέντρου, κρατώντας ἡ ἴδια τὸ σχοινὶ καὶ βλέποντάς το νὰ σπαράζῃ, ὥσπου τὸ ἄφησε ὅταν νόμισε ὅτι πέθανε, ἔσυρε τὸ πτῶμα σὲ μιὰ σπηλιὰ καὶ ἐκεῖ τὸ ἄφησε. Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε προφανῶς νὰ θάψῃ τὸ πτῶμα , ἀλλὰ τὸ παιδὶ ζοῦσε. Τὴν εἶδε, τὴν παρακαλοῦσε νὰ μὴ τὸ σκοτώσῃ καὶ ἐκείνη μὲ κλωτσιὲς καὶ πέτρες τὸ ἀποτελείωσε. Τὸ τερατῶδες αὐτὸ φαινόμενο τοῦ στραγγαλισμοῦ ἑνὸς παιδιοῦ 11 χρονῶν ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἐπιμονή της, ὕστερα ἀπὸ ὁλόκληρο ἡμερονύκτιο νὰ περάσῃ νὰ τὸ ἰδῇ καὶ νὰ τὸ ἀποτελειώσῃ ἐν ψυχρῷ μὲ πέτρες, γιατὶ δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμη, δὲν ἔχει συλλάβει ποτὲ ἡ φαντασία τραγικοῦ ποιητοῦ. Ἡ Μήδεια ἔσφαξε τὰ παιδιά της σὲ στιγμὲς ἀλλοφροσύνης, δὲν εἶναι δὲ λίγα τὰ σύγχρονα παραδείγματα ἐγκλημάτων παρομοίων μὲ τῆς Μήδειας ἀπὸ μητέρες μὲ σαλεμένο τὸ μυαλό. Ἀλλὰ ἡ παιδοκτόνος τῆς Κερκύρας σὰν λογικευμένη τρελλὴ προβάλλει σὰν ἐπιχειρήματα γιὰ τὸ ἔγκλημά της τὸ σεξουαλικὸ παραστράτημα τοῦ παιδιοῦ της, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ. Πραγματικά, ἡ τόσο φρικιαστικὴ παιδοκτονία τῆς Κερκύρας εἶναι ἔγκλημα τερατῶδες καὶ ἀπίστευτο. Ν' ἀκούῃ τὶς ἱκεσίες τοῦ μισοπεθαμένου παιδιοῦ της, εἴκοσι τέσσερες ὧρες ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπόπειρα φόνου «μὴ μὲ σκοτώνῃς μάννα καὶ δὲν θὰ πῶ τίποτε» καί, ἀντὶ τῆς μητρικῆς χάριτος νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χαριστικὸ λιθοβολισμό, καμμιὰ φαντασία δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ. Καὶ μάλιστα ὅταν ἡ ἴδια ἡ φόνισσα λέει ὅτι τὸ παιδί της τὸ ἀγαποῦσε πολύ. Διαπράχθηκαν κατὰ καιροὺς βρεφοκτονίες, παιδοκτονίες, πατροκτονίες, μητροκτονίες, ἀδελφοκτονίες, συζυγοκτονίες, ἀλλὰ σὲ τόσο ὕψος τραγικότητος, σὰν τὴν παιδοκτονία τῆς Κερκύρας τοῦ 1966, δὲν ἔχει φτάσει ποτὲ ἔγκλημα.

— ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ γαρκωτικῶν ἔκανε ὁ Κ. Σαγιάννης, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ δραπέτης τῶν φυλακῶν Βούρλων. Συνελήφθη ὅταν θέλησε νὰ πουλήσῃ χασὶς στὴν περιοχὴ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, ὅπου καὶ συνελήφθη.

— ΝΕΑΡΟΣ διαρρήκτης, 15 ἐτῶν, ὁ Α.Σ. συνελήφθη ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια γιατὶ σκαρφάλωσε στὴ μαρκίζα τοῦ καταστήματος Μαρινοπούλου, στὴ λεωφόρο Κηφισιᾶς, μπῆκε μέσα καὶ ἀφήρεσε ἀπὸ τὸ ταμεῖο 13.600. Τὰ χρήματα τὰ ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ τσάντα καὶ μὲ σχοινὶ τὴν κατέβασε στὸ πεζοδρόμιο γιὰ νὰ τὰ πάρῃ. Εἶδε ὅμως ἕνα ἄτομο ἀπέναντι ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε, φοβήθηκε, πῆρε ἀπὸ τὴν τσάντα 120 μόνο δραχμὲς καὶ ἔφυγε. Ἡ τσάντα ὅμως δὲν βρέθηκε καὶ προφανῶς τὴν πῆρε ὁ δεύτερος κλέπτης καὶ ἐξηφανίσθη.

— ΦΟΝΟΣ ἐκ προμελέτης διεπράχθη στὸ χωριὸ Βασιλάδι Μεσσηνίας, ὅπου, ἐνῶ ἐδίδετο γαμήλιο γεῦμα ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ γαμπροῦ Γιῶργο Γαϊτάκη στὸ σπίτι του, πῆγε ἐκεῖ ὀργισμένη ἡ πεθερὰ τοῦ γαμπροῦ Γεωργία Πετροπούλου καὶ τοῦ εἶπε: «Ἐσὺ τρῶς μὲ τοὺς φίλους σου καὶ τὸν πατέρα σου καὶ μένα δὲν καταδέχεσαι νὰ μὲ καλέσῃς». Κάτι θέλησε νὰ δικαιολογηθῇ ὁ γαμπρὸς Χρῆστος Γαϊτάκης. Τὴν ἴδια στιγμὴ σπάζοντας τὸ τζάμι τοῦ δωματίου, μπῆκε μέσα ὁ ἀδελφὸς τῆς πεθερᾶς Β. Τσιτούρας ἀπότακτος ἐνωμοτάρχης καὶ ἄρχισε νὰ πυροβολῇ κατὰ τοῦ γαμπροῦ, ἀλλὰ οἱ σφαῖρες χτύπησαν τὸν πατέρα του Γ. Γαϊτάκη. Οἱ δράστες, ἤτοι ἡ πεθερὰ καὶ ὁ ἀδελφός της, συνελήφθησαν. Προκύπτει δὲ ὅτι εἶχαν καὶ χρηματικὲς διαφορὲς μὲ τὸ θῦμα.

— ΓΙΑ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ γουναρικῶν, τὰ ὁποῖα εἶχε κρύψει στὸ αὐτοκίνητό του, συνελήφθη στὴν Κέρκυρα ὁ Ι. Σεραφέρης. Τὰ γουναρικὰ κατεσχέθησαν καὶ ὁ ἔμπορος παρεπέμφθη στὸ πλημμελειοδικεῖο.

Ν. Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Πλεύρωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βενιζέλου 37, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Θεράποντα» τοῦ «Ζωγράφου».

Ἡ Πλευρών, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Αἰτωλίας, κοντὰ στὸν ποταμὸ Εὔηνο, κατεστράφη τὸ 234 π.Χ., ἀπὸ τὸν Δημήτριο τὸν Πολιορκητή, πλὴν ἀργότερα ἐπανεκτίσθη κοντὰ στὴν παλαιὰ πόλι. Τῆς νεωτέρας αὐτῆς πόλεως σώζονται ἐρείπια τειχῶν, ἀγορᾶς, θεάτρου, δεξαμενῆς κ.ἄ. Τὰ ἐρείπιά της τοποθετοῦνται στὴ σημερινὴ θέσι «Γυφτόκαστρον».

Πλήθωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βασιλείου Βουλγαροκτόνου 48, κοντὰ στὶς ὑπώρειες τοῦ λόφου «Στέφη».

Ὁ Πλήθων, ὁ γνωστὸς καὶ ὡς Γεώργιος Γεμιστός, Ἕλλην νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος, ἀπὸ τοὺς πολυμαθέστερους καὶ διαπρεπέστερους τῆς ἐποχῆς του, ἦκμασε στὸν Μυστρᾶ τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ ΙΕ΄ αἰῶνος καὶ ἐτιμήθη μὲ πολλὰ ἀξιώματα ἀπὸ τοὺς Παλαιολόγους. Ἐπιτυγχάνοντας τὴν προστασία τῶν Μεδίκων παρέμεινε στὴν Φλωρεντία διδάσκοντας τὴν πλατωνικὴ φιλοσοφία καὶ συμβάλλοντας ἔτσι στὴν ἵδρυσι τῆς Πλατωνικῆς Ἀκαδημίας. Ἐκεῖ ἔγραψε τὸ ἔργο: «Περὶ ὧν Ἀριστοτέλης πρὸς Πλάτωνα διαφέρεται». Ἐπιστρέφοντας τὸ 1411 στὴν Σπάρτη συνέγραψε τὸ κυριώτερο σύγγραμμά του «Περὶ Νόμων», τοῦ ὁποίου διεσώθησαν μόνον ἀποσπάσματα καὶ ποὺ ἐξεδόθησαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Πλήθωνος νόμων συγγραφῆς τὰ σωζόμενα». Ἐκτὸς αὐτῶν ὁ Πλήθων συνέγραψε καὶ ἄλλα ἔργα φιλοσοφικά, γεωγραφικά, ἀστρονομικὰ κ.ἄ.

Πλουτάρχου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας 43, στὸν «Ἅγιο Νικόλαο» τοῦ Πτωχοκομείου.

Ὁ Πλούταρχος (46—127 μ.Χ.), ὁ γνωστὸς ἱστορικός, βιογράφος καὶ ἠθικοφιλόσοφος, κατήγετο ἀπὸ τὴν Χαιρώνεια τῆς Βοιωτίας. Ἐσπούδασε στὴν Ἀθήνα φιλοσοφία κοντὰ στὸν Ἀμμώνιο καὶ πολὺ καιρὸ ἦταν ἐπιμελητὴς τῶν Πυθίων ἀγώνων. Θεμελιώδη συγγράμματά του: «Παράλληλοι βίοι» καὶ «Ἠθικὰ» ἢ «Φιλοσοφικά». (Μὲ

τὸ ἴδιο ἐπώνυμον ἀναφέρεται καὶ Ἀθηναῖος φιλόσοφος (350—432 μ.Χ.), θεμελιωτὴς τῆς νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας καὶ σχολιαστὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους). Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Ἀμαρούσιο καὶ τὴν Ἄνω Δάφνη.

Πλούτωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καπνικαρέας 4, κοντὰ στὴν πλατεία καὶ τὴν ἐκκλησία «Καπνικαρέα».

Ὁ Πλούτων ἢ Ἅδης, ἄρχων τοῦ «Κάτω κόσμου», φέρεται ὡς γυιὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας ποὺ ἐμοιράσθη τὴν κυριότητα τοῦ Σύμπαντος μὲ τοὺς ἀδελφούς του Δία καὶ Ποσειδώνα. Σύζυγός του ἦταν ἡ κόρη τῆς Δήμητρας, ἡ Περσεφόνη. Ὁ Ἅδης εἶχε καὶ ἄλλα ὀνόματα, ὅπως Ἀΐδης, Ἀΐδωνεὺς καὶ δωριστὶ Ἀΐδας. Ὡς θεός, ἀνάλογα μὲ τὶς ἑκάστοτε ἐνέργειές του, ὠνομάζετο ἐπίσης Μέλας, Κρατερός, Πελώριος, Στυγερός, Ἀδάμαστος, Πυλάρτης, Πλούτων κλπ.

Στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία ὁ Ἅδης ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς μεταθανάτιος διαμονὴ τῶν ἀνθρώπων. Μὲ τὴν ἔννοια τῆς κατοικίας τῶν νεκρῶν ὁ Ἅδης τοποθετεῖται ὑπὸ τὴν γῆν ἢ πέραν τοῦ ὠκεανοῦ. Οἱ νεκροὶ ὡδηγοῦντο στὸν τόπον αὐτόν, μέσῳ σκοτεινῶν ὁδῶν, ἀπὸ τὸν «ψυχοπομπὸ» Ἑρμῆ καὶ παρεδίδοντο στὸν Χάρωνα. Τέσσαρες ποταμοί, περιρρέοντες τὴν ἔκτασί του, ἐχώριζον τὸν Ἅδην ἀπὸ τῆς γῆς. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Πλυτᾶ Φιλίππου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πριήνης 21, ὄπισθεν τοῦ ΣΤ΄ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου (συνοικία Ἀβέρωφ).

Ὁ Φίλιππος Πλυτᾶς, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, ἀπὸ τὴν Ἄνδρο, διετέλεσε γραμματεὺς καὶ ψυχὴ τῆς Ἐπαναστατικῆς Ἐπιτροπῆς στὸ Μεσολόγγι.

Πλωμαρίου.

Συνέχεια τῆς ὁδοῦ Μπουμπουλίνας, στὴν Καλλιθέα (λεωφορ. γραμμὴ Νέου Φαλήρου).

Τὸ Πλωμάριον, πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας τῆς Λέσβου, εὑρίσκεται στὴν νοτία ἀκτὴ τῆς νήσου, κοντὰ στὶς ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ Σεδούντα, ἀπέχει ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη 42 χιλιόμετρα καὶ ἔχει σήμερα περὶ τοὺς 5.200 κατοίκους. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περιστέρι).

Πλωτίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Στίλπωνος 8, κοντὰ στὴν πλατεία «Βαρνάβα» τοῦ Παγκρατίου.

Ὁ Πλωτῖνος, ἱδρυτὴς τῆς νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας (204—269 μ.Χ.), ὁ ἐπιφανέστερος τῶν ἐκπροσώπων τοῦ νεοπλατωνισμοῦ, γεννήθηκε στὴ Λυκόπολι τῆς Αἰγύπτου καὶ διετέλεσε μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου Σακκᾶ. Στὸ σύστημά του εἶχεν ὡς βάσι τὰ πλατωνικὰ δόγματα, πλὴν ὅμως ἀνέμειξε αὐτὰ μὲ πολλὰ ἄλλα στοιχεῖα τῆς ἄκρας μυστικοπαθείας. Κατὰ τὸν Πλωτῖνον, ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἐπέκτασις τοῦ Εἶναι καὶ τοῦ νοεῖν, μιὰ ἑνότης ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπορρέει «δι' ἐκπομπῆς» τὸ σύνολο τῶν ὄντων. Σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ «δι' ἐκστάσεως» φυγὴ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ἡ συμμετοχὴ στὴν ζωὴ τῆς θεότητος. Τὸ ἔργο τοῦ Πλωτίνου ἐξεδόθη σὲ ἓξ «Ἐννεάδας» ἀπὸ τὸν μαθητή του Πορφύριο.

Πνυκός.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀποστόλου Παύλου 21, στὴν πλατεία «Θησείου».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸ ὁμώνυμο βραχῶδες ὕψωμα (109 μ.) ποὺ εὑρίσκεται μεταξὺ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ λόφου τῶν Μουσῶν καὶ ἀπέναντι στὰ Προπύλαια τῆς Ἀκροπόλεως. Στὴν Πνύκα συνήρχετο ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Πόγραδετς.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀθανάτων 22, κοντὰ στὴν «Παιδικὴ χαρὰ» τῶν Σεπολίων.

Τὸ Πόγραδετς, κωμόπολις τῆς Βορείου Ἠπείρου, 35 χιλιόμ. βορείως τῆς Κορυτσᾶς, ἔγινεν ἱστορικὰ γνωστὸ ἀπὸ τὶς σκληρὲς μάχες ποὺ διεξήχθησαν ἐκεῖ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Α΄ παγκοσμίου πολέμου καὶ τὸν ἑλληνοϊταλικὸ πόλεμο τοῦ 1940. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περιστέρι).

Ποδονίφτη.

Συνέχεια τῆς ὁδοῦ Σλῆμαν, μετὰ τὴν ὁδὸν Ἀποστολάκη, στὸ νέο τέρμα Ἀχαρνῶν.

Ποδονίφτης, εἶναι ἡ κοινὴ ὀνομασία τοῦ παρὰ τὴν «Ἁλυσίδα» τῶν Πατησίων τμήματος τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ. Ἡ ὀνομασία του ὀφείλεται εἴτε στὸ λίγο νερὸ τοῦ ποταμοῦ, ποὺ μόλις ἔφθανε στὸ γίψιμο τῶν ποδιῶν, εἴτε στὸ ὅτι, λόγῳ τῆς θέσεως ποὺ εὑρίσκετο, ὑπεχρέωνε τοὺς διερχομένους νὰ βρέξουν τὰ πόδια των. Ποδονίφτης ἐλέγετο παλαιότερα ὁ γνωστὸς προσφυγικὸς συνοικισμὸς ποὺ σήμερα ἀποτελεῖ τὴν Νέα Φιλαδέλφεια.

Ποικίλης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἄρεως 20, στὸ «Μοναστηράκι».

Πρόκειται γιὰ τὴν περιώνυμη στοὰ τῆς Ἀγορᾶς τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, ποὺ ἔκτισεν ὁ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος Πεισιάναξ («Πεισιανάκτειος») καὶ ἐκοσμεῖτο ἀπὸ περίφημες τοιχογραφίες τοῦ Πολυγνώτου, τοῦ Μίκωνος καὶ τοῦ Παναίνου.

Πολέμη Ἰωάνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ροστὰν 17, ἀπέναντι στὸ ἐργοστάσιο «Κλωναρίδου» τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Ὁ Ἰωάννης Πολέμης, ὁ γνωστὸς ποιητής, λυρικὸς καὶ δραματικός, ἕνας τῶν πρώτων δημοτικιστῶν, γεννήθηκε τὸ 1862 στὴν Ἀθήνα. Διετέλεσε γραμματεὺς τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν καὶ ὑπῆρξεν ὁ ἱδρυτὴς καὶ πρῶτος πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας Θεατρικῶν Συγγραφέων. Τὸ 1918 ἐτιμήθη μὲ τὸ «Ἀριστεῖον Γραμμάτων». Ἀπέθανε τὸ 1924. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Καισαριανή).

Πολεμοκράτους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀρριανοῦ 26, κοντὰ στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ριζάρη — Σπ. Μερκούρη.

Ὁ Πολεμοκράτης, περιώνυμος γιατρός, ἦταν, σύμφωνα μὲ τὴν μυθολογία, γυιὸς τοῦ Μαχάονος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ποὺ ἔτυχε θείων τιμῶν στὴν Ἀργολίδα.

Πολέμωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀρριανοῦ 26, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Σπυρίδωνα» τοῦ Παγκρατίου.

Ὁ Πολέμων, Ἀθηναῖος φιλόσοφος τοῦ Δ΄—Γ΄ π.Χ. αἰῶνος, γυιὸς τοῦ Φιλοστράτου, ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους καὶ διάδοχός του στὴν διεύθυνσι τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τῆς Ἀκαδημίας (314—270 π.Χ.).

Πολίτη Νικολάου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους 60, ἀπέναντι στὴ στάσι «Ἰακωβίδου» τῶν λεωφορείων «Πατήσια».

Ὁ Νικόλαος Πολίτης, ὁ δημιουργὸς καὶ θεμελιωτὴς τῆς Λαογραφικῆς Ἐπιστήμης στὴν Ἑλλάδα, γεννήθηκε τὸ 1852 στὴν Καλαμάτα. Τὸ 1882 ἐξελέγη ὑφηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, τὸ 1884 διωρίσθη Τμηματάρχης τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως καὶ τὸ 1885 γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν δημοτικῶν σχολείων, ὁπότε καὶ εἰσήγαγε, πρῶτος αὐτός, τὸ μάθημα τῶν Νέων Ἑλληνικῶν. Τὸ 1890 ἐξελέγη καθηγητὴς τῆς Μυθολογίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρ-

χαιολογίας στὴν Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τὸ 1906 — 1907 διετέλεσε Πρύτανις.

Ὁ Νικόλαος Πολίτης ἠσχολήθη μὲ τὴν μελέτη τῶν ἐθίμων, τῶν ἠθῶν, τῶν παραδόσεων καὶ τῶν λαϊκῶν ἀσμάτων καὶ μὲ ἰδική του εἰσήγηση ἱδρύθησαν τὸ «Λαογραφικὸν Ἀρχεῖον» καὶ ἡ «Λαογραφικὴ Ἑταιρία». Μετέχοντας στὴν πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ ζωὴ τῆς ἐποχῆς του, τὸ 1916 ἐφυλακίσθη γιὰ τὶς φιλελεύθερες ἀρχές του. Τὸ ἔργο του «Ἐκλογαὶ ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ» (1914) ὑπῆρξεν ἡ πρώτη συστηματικὴ κατάταξις, κριτικὴ καὶ ἔρευνα τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ. Πιστεύοντας ὅτι τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα διετηρήθη ἀμιγὲς στὴν γλῶσσα, τὸν βίο καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ λαοῦ, μὲ τὸ ἔργο του ἤσκησε τεραστίαν ἐπίδρασι στοὺς συγχρόνους του, τῶν ὁποίων τὴν προσοχὴ ἔστρεψε στὴ μελέτη τῶν λαϊκῶν πνευματικῶν προϊόντων. Ἀπέθανε τὸ 1921.

Πολίτη Φώτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰακωβάτων 59, λίγο μετὰ τὴν γέφυρα τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

Ὁ Φῶτος Πολίτης, κριτικὸς καὶ συγγραφεύς, γυιὸς τοῦ Νικολάου, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1890. Πρῶτος σκηνοθέτης τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου» (1930) καὶ καθηγητὴς στὴν τότε Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Θεάτρου, συνέβαλε τὰ μέγιστα στὴν ἐξέλιξι τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου. «Ὁ Πολίτης, στὴν ἱστορία τῆς Κριτικῆς Ἰδεῶν, τῆς Τέχνης καὶ ἰδιαίτερα στὴν ἱστορία τοῦ θεάτρου μας, θὰ κατέχει τὴν ὑψηλότερη, τὴν γνησιότερη καὶ φωτεινότερη θέσι, πλάϊ στοὺς μεγάλους ἀναγνεωτὲς τοῦ παγκόσμιου θεάτρου», γράφει ὁ μακαρίτης Γιῶργος Γληνός, ὁ γνωστότατος ἠθοποιός, στὸ ὁμώνυμο ἔργο του ποὺ ἐξέδωσε τὸ 1964, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συμπληρώσεως 30 χρόνων ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Φώτου Πολίτη (1934).

Πολυβίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰουστινιανοῦ 5, κοντὰ στὴν πλατεία «Ἐξαρχείων».

Ὁ Πολύβιος, ἕνας τῶν σημαντικωτέρων ἀρχαίων Ἑλλήνων ἱστοριογράφων, γεννήθηκε περὶ τὸ 202 π.Χ. στὴν Μεγαλόπολι τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἦταν γυιὸς τοῦ Λυκόρτα, διακεκριμένου πολιτικοῦ τῆς Ἀχαϊκῆς Συμπολιτείας.

Ὁ Πολύβιος κατέλαβε καὶ αὐτὸς ἐξέχουσα θέσι στὴν Ἀχαϊκὴ Συμπολιτεία. Μεταξὺ τῶν ὁμήρων ποὺ οἱ Ρωμαῖοι στρατηγοὶ διέταξαν νὰ ἀποσταλοῦν στὴ Ρώμη, ὡς ἀντίποινα ἐπειδὴ ἡ Ἀχαϊκὴ Συμπολιτεία δὲν εἶχε ταχθῆ μὲ τὸ μέρος τῶν Ρωμαίων ἐναντίον τῶν Περσέων, εὑρίσκετο καὶ ὁ Πολύβιος. Στὴ Ρώμη ὁ Πολύβιος ἔγινε διδάσκαλος τοῦ Σκιπίωνος τοῦ Αἰμιλιανοῦ. Ὁ Πολύβιος συνέγραψεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, μέγα ἔργο μὲ τὸν τίτλο «Ἱστορίαι» σὲ 40 βιβλία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σώζονται τὰ 5 πρῶτα καθὼς καὶ ἀποσπάσματα τῶν ἄλλων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Γαλάτσι).

Πολυγένη Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 269, μιὰ στάσι πρὶν τὸν «Ἅγιο Λουκᾶ».

Ὁ Κωνσταντῖνος Πολυγένης, διαπρεπὴς νομοδιδάσκαλος καὶ συγγραφεύς, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1862. Τὸ 1895 ἐξελέγη καθηγητὴς τοῦ ρωμαϊκοῦ καὶ βυζαντινοῦ δικαίου στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καὶ τὸ 1921 διετέλεσεν ὑπουργὸς Παιδείας στὴν κυβέρνησι Δ. Γούναρη. Συνέγραψε καὶ ἐδημοσίευσε πολλὰ ἔργα νομικοῦ περιεχομένου. Ἀπέθανε τὸ 1935.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΚΛΑΔΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΜΑΪΟΥ 1966

Α) Κατὰ μῆνα Μάϊον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—31 εἰς Ἀθήνας — Πειραιᾶ — Πάτρας καὶ Κέρκυραν:

1.— Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι	1903		Μέλη
2.— Ἐξητάσθησαν εἰς ἰατρεῖα τῆς ἐκλογῆς των	3.408		»
3.— Παρεπέμφθησαν διὰ κλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	1.647		»
4.— Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρᾳ	21		»
5.— Εἰσήχθησαν εἰς Νοσοκομεῖα καὶ Κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	246		»
6.— Ἐγεννήθησαν εἰς Μαιευτήρια	35	νέα	»
7.— Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς Ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τῆς Ὑγειον. Ὑπηρεσίας τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς	3.291		»
8.— Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 2.895 δρχ. εἰς	6		»
Ἦτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	10.557		Μέλη

9.— Ἐξετελέσθησαν εἰς Φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 6.473 συνταγαί.

Β) Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Ἀπρίλιος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἔσοδα τακτικὰ	Δρχ.	524.736
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	267.649
Σύνολον Ἐσόδων	»	792.385
Ε Ξ Ο Δ Α	»	758.222
Π Λ Ε Ο Ν Α Σ Μ Α	»	34.163

Γ) Ἔστω γνωστὸν εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους μετόχους τοῦ Κλάδου Ὑγείας, ὅτι οἱ συμβεβλημένοι μετὰ τοῦ Δημοσίου Ἰατροὶ δικαιοῦνται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἰατρικῶν πράξεων μόνον τῆς ἀναφερομένης, ἐν τῇ συναφθείσῃ συμβάσει μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Δημοσίου, εἰδικότητός των.

Κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται, καὶ μόνον εἰς περιπτώσεις ἐκτάκτου ἀνάγκης, ἡ ἐφ' ἅπαξ χρησιμοποίησις ἰατροῦ ἑτέρας εἰδικότητος πρὸς παροχὴν ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν, π.χ. ἐξέτασις παθολογικῶν καταστάσεων ὑπὸ παιδιάτρου ἢ θεμάτων ὑπαγομένων εἰς τὴν παιδιατρικὴν ὑπὸ παθολόγου κλπ. Αἱ τυχὸν πραγματοποιούμεναι μετὰ

τὴν πρώτην ἔκτακτον περίπτωσιν ἰατρικαὶ ἐπισκέψεις δὲν ἀναγνωρίζονται τόσον ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὅσον καὶ τοῦ Κλάδου 'Υγείας Α.Π.

Δ) Πρὸς ἀποφυγὴν ἀσκόπων ἐνεργειῶν καὶ παραπόνων, ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν ἐνέργειαν ἐνέσεων, γνωρίζομεν ὑμῖν τὰ ἀκόλουθα:

Θεράπων 'Ιατρός, ἀναγράφων συνταγὴν ἐκτελέσεως ἐνέσεων ὑποδορίων, ἐνδομυϊκῶν ἢ ἐνδοφλεβίων, ὑποχρεοῦται συγχρόνως νὰ ἀναγράφῃ εἰς τὴν οἰκείαν στήλην τῶν παρακλινικῶν ἐξετάσεων τοῦ βιβλιαρίου νοσηλείας τοῦ ἀσθενοῦς, τὸ εἶδος καὶ τὴν ποσότητα τῶν παραγγελλομένων ἐνέσεων. Κατὰ τὴν θεώρησιν τῆς συνταγῆς ὁ ἐνδιαφερόμενος ὑποχρεοῦται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ ἔγγραφον γνωμάτευσιν - ἔγκρισιν περὶ ἐκτελέσεως τῶν ὑπὸ τοῦ θεράποντος ἰατροῦ ἀναγραφομένων ἐνέσεων.

Ἡ ἐκτέλεσις ἐνδοφλεβίων ἐνέσεων γίνεται μόνον παρ' ἰατρῶν, ἀπαγορευομένης ἀπολύτως τῆς ἐκτελέσεως τούτων ὑπὸ νοσοκόμων.

Αἱ ἐνδομυϊκαὶ καὶ ὑποδόριοι ἐνέσεις ἐκτελοῦνται ὑπὸ διπλωματούχων ἐπισκεπτριῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων τριετοῦς ἢ μονοετοῦς φοιτήσεως καὶ μαιῶν.

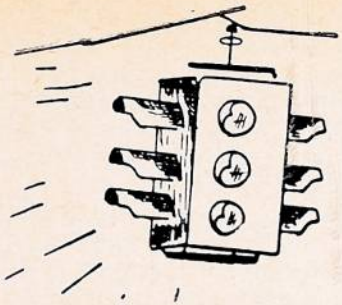
Κατ' ἐξαίρεσιν, ἐν περιπτώσει ἀδυνάτου ἐξευρέσεως, ἐν τῇ περιοχῇ διανομῆς τοῦ ἀσθενοῦς, διπλωματούχου ἀδελφῆς νοσοκόμου ἢ μαίας πρὸς ἐκτέλεσιν ἐνδομυϊκῶν ἢ ὑποδορίων ἐνέσεων, ἐπιτρέπεται ἡ ἐκτέλεσις τούτων ὑπὸ ἰατρῶν, καταβαλλομένης ὅμως τῆς αὐτῆς ἀμοιβῆς μὲ τὴν καταβαλλομένην εἰς ἀδελφὰς νοσοκόμους ἢ μαίας.

Ἡ ἀμοιβὴ τῶν 'Ιατρῶν καὶ μαιῶν καταβάλλεται ἐπὶ τῇ προσκομίσει ἀποδείξεως ἐσφραγισμένης παρὰ τῆς οἰκείας Οἰκονομικῆς Ἐφορίας, ἡ δὲ τοιαύτη τῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων ἐπὶ τῇ προσκομίσει ἁπλῆς ἀποδείξεως, ἐν ᾗ δέον ὁ παραγγέλλων τὰς ἐνέσεις θεράπων 'Ιατρὸς νὰ ἀναγράφῃ ἐπ' αὐτῆς καὶ ὑπογράφῃ ὅτι αἱ ἐνέσεις αὗται ἐγένοντο τῇ ἐντολῇ του. Κάτωθεν τῆς ὑπογραφῆς ὁ ἰατρὸς δέον νὰ θέτῃ τὴν ἀτομικήν του σφραγῖδα.

Ἐπὶ τῶν ἀποδείξεων τῶν μαιῶν καὶ ἀδελφῶν νοσοκόμων δέον νὰ μνημονεύεται ἀπαραιτήτως, ὁ ἀριθμὸς τοῦ πτυχίου, ἡ ἡμερομηνία ἐκδόσεως αὐτοῦ καὶ ἡ χορηγήσασα τοῦτο 'Αρχή.

Τὰ δικαιολογητικὰ τῶν τοιούτων δαπανῶν δέον νὰ ὑποβάλλωνται ἐντὸς 2μήνου τὸ βραδύτερον εἰς τὸν Κλάδον 'Υγείας πρὸς ἐξόφλησιν.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου 'Υγείας
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Ζῶκος, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὸ 286 χιλιόμετρο ἡ ὑπ. ἀριθ. 3 ταχεῖα ἁμαξοστοιχία Πειραιῶς — Θεσσαλονίκης, μὲ μηχανοδηγὸ τὸν Δ. Λαμπράκη. Τὸ θῦμα ἦταν μεθυσμένο καὶ κάθισε στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές.

ΤΡΟΧΑΙΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ ΣΕ ΞΕΝΕΣ ΧΩΡΕΣ

— ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΣ θάνατος ἔνδεκα μαθητῶν ἔλαβε χώραν στὴν πόλη Ἄς τοῦ Βελγίου, κοντὰ στὶς Βρυξέλλες, ὅταν ἔπεσε πάνω τους φορτηγό, ποὺ ὁ ὁδηγὸς ἦταν μεθυσμένος. Ἡ τραγικὴ εἰρωνεία εἶναι ὅτι τὰ παιδιὰ παρακολουθοῦσαν μάθημα ὁδικῆς ἀσφαλείας καὶ ἡ δασκάλα τους ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ πῶς πρέπει νὰ περνοῦν ἕνα δρόμο, ὁπότε τὸ φορτηγὸ ἀνέβηκε στὸ πεζοδρόμιο καὶ σκότωσε τὰ παιδιά, ἐτραυμάτισε δὲ καὶ 5 ἄτομα μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ἡ δασκάλα.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Κωνσταντίνα χήρα Περ. Τσουκαλᾶ, ἐτῶν 65, τὴν ὁποία παρέσυρε, στὴν ἰσόπεδο ἀφύλακτο διάβαση Σκάλας Μελιγαλᾶ, ἁμαξοστοιχία τῶν Σ.Ε.Κ. Ταυτόχρονα σκοτώθηκαν τὸ γαϊδουράκι της καὶ δυὸ ἀρνιά.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ θανάσιμα Γαλλίδα τουρίστρια, σύζυγος ὁδηγοῦ καὶ τρεῖς συνεπιβάτες, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο, στὸ 112 χιλμ. τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας, ἀνετράπη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ὁ Δ. Δαφνῆς, ὁδηγὸς Ι.Χ. καὶ ὁ Ν. Μπούρδας, συνεπιβάτης, ὅταν τοῦτο, στὴ συμβολὴ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν—Αἰγάλεω, συνεκρούσθη μὲ τὸ Δ.Χ. 30298 φορτηγὸ ποὺ εἶχε ὁδηγὸ τὸν Ἀναστ. Μήλιο.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Φλωρεντία Στρατηγούσῃ, ἐτῶν 2, τὴν ὁποία παρέσυρε στὸν Ἑπτάλοφο Θεσσαλονίκης φορτηγὸ αὐτοκίνητο.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Βασιλικὴ Εὐαγγελοπούλου, ἐτῶν 7, τὴν ὁποία παρέσυρε, στὸ χωριὸ Κέδρος Καρδίτσης, Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Η. Κωστῆ.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Ἑλβετίδα Ἐλισσάβετ Κέρπερ, καὶ τραυματισμένοι πέντε, οἱ ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. Γουσταῦος Χέρκ Γάλλος, ὁ ὁδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ Πολυχρόνης Σταφιρδάκης, ἡ γυναίκα του Ἀλίκη, καὶ οἱ ἐπιβάτες τοῦ φορτηγοῦ Ἀντιγόνη Μέρτζου καὶ Κ. Ἐμερτίδης, ὅταν τὸ Ι.Χ. συνεκρούσθη μὲ τὸ 12449 φορτηγό, κοντὰ στὸ χωριὸ Κάστρο Θηβῶν καὶ στὸ 112 χιλμ. τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν—Λαμίας. Ἡ σύγκρουση ἦταν σφοδροτάτη καὶ τὸ γαλλικὸ Ι.Χ. ποὺ κατεστράφη, τελείως, διεπιστώθη ὅτι μετέφερε λαθραῖα ἑλβετικὰ ὡρολόγια. Τὸ αὐτοκίνητο πήγαινε στὴν Κωνσταντινούπολη.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Καλυψὼ Γιαννακούρου, ποὺ τὴν παρέσυρε, στὸ Δαφνί, μοτοποδήλατο, μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Δοκμουτζῆ.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ βουλευτὴς Ροδόπης Γιουσοὺφ Χασάν, ὅταν τὸ ὑπ' ἀριθ. Ι.Χ. 206942 αὐτοκίνητό του παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἀνετράπη. Μαζί του ἐτραυματίσθηκαν καὶ τρεῖς ἄλλοι ἐπιβάτες.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Στέργιος Δαντινούλης καὶ τραυματισμένος βαρειὰ ὁ Παν. Φιλίππου, ἐπιβάτης, ὅταν στὸ 25 χιλμ. τῆς ὁδοῦ Καβάλας—Ξάνθης, τὸ μοτοποδήλατο τοῦ ὁποίου ἐπέβαινε ἔπεσε μὲ σφοδρότητα πάνω σὲ δέντρο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ὁ Ἐμ. Μαυρομμάτης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου καὶ ὁ γυιός του Νικόλαος, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη, στοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους, μὲ τὸ Ι.Χ. 209858.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ 12χρονη Τασία Γιαννούλη, ποὺ παρεσύρθη ἀπὸ Ι.Χ. στὴ λεωφόρο Καβάλας. Ὁ ὁδηγὸς Γ. Τσίγκας συνελήφθη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ σοβαρὰ ἡ Ἄννα Καραθάνου, ποὺ παρεσύρθη στὴ Ν. Ἰωνία, ἀπὸ δίκυκλο μὲ ὁδηγὸ τὸν 16ετῆ Π. Σαγιόγλου, ποὺ συνελήφθη.

— ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ τῶν κανονισμῶν πορείας ἔκανε ὁ Π. Κωνσταντόπουλος μὲ τὸ Ι.Χ. 112260, στὴ λεωφόρο Συγγροῦ. Ὅταν τὸν ἤλεγχε περιπολικὸ τῆς Ἀστυνομίας, ἔδωσε τὸ δίπλωμά του, ἀλλὰ ἀντικανονικὰ ἔκανε στροφὴ καὶ ἐξηφανίσθη, γιατὶ βρισκόταν σὲ εὐθυμία μὲ ἄλλα 4 ἄτομα, λόγω οἰνοποσίας. Ἀργότερα συνελήφθη καὶ ἐστάλη στὸν εἰσαγγελέα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ ὁδηγὸς Ἐπ. Πουμίδης, ὅταν ἀνετράπη τὸ Ι.Χ. ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ Μενίδι. Ἐτραυματίσθησαν καὶ τρία ἄτομα ποὺ ἐπέβαιναν τοῦ αὐτοκινήτου.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ε. Μαγγανᾶς, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, ποὺ ἀνετράπη στὸ 23 χλμ. τῆς ὁδοῦ Καλαμάτας—Πύλου.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ θανάσιμα ὁ Δ. Βάλβης, ἐτῶν 43, ὁδηγὸς δικύκλου, ὅταν συνεκρούσθη κοντὰ στὰ διόδια Ἐλευσῖνος μὲ τὸ 111906 φορτηγό, τοῦ ὁποίου ὁ ὁδηγός, ἀφοῦ ἔβαλε σὲ ταξὶ τὸν τραυματία, συνέχισε τὴν πορεία του.

— ΣΟΒΑΡΑ τραυματισμένοι, οἱ Μαρία Ἀμβροσιάδη καὶ Ι. Λαπακούρας, ὅταν τρακτὲρ ἀνετράπη ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ Κοῦκος Κατερίνης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Καμπίκος, τὸν ὁποῖο παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 150510, μὲ ὁδηγὸ τὸν Σ. Δήμα, στὴν ὁδὸ Πεντέλης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ε. Λομίδης, ὁδηγὸς καὶ τραυματισμένος ὁ Λ. Ἀγγελάκης, ὅταν τὸ Ι.Χ. 111067, στὸ 152 χιλμ. τῆς ὁδοῦ Ἀντιρρίου—Ἰωαννίνων, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἔπεσε σὲ χαράδρα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Μπανιτσεβέλης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου καὶ τραυματισμένος σοβαρὰ ὁ ἐπιβάτης Α. Δημόπουλος, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη στὴν Καλογρέζα μὲ Ι. Χ., ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Ι. Γκούμης.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ πέντε: ὁ Σ. Τσαμπαρῖκος, ὁδηγὸς φορτηγοῦ, ἡ Ἄννα Βενιέρη, ἡ σύζυγος Τσαμπαρίκου, ἡ Ἀλ. Πέτρου, ἡ Μαρία Μπανισιώτη, ἐπιβάτιδες τοῦ Ι.Χ. 162965, ὅταν τοῦτο, στὸ Σκαραμαγκᾶ, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἔπεσε στὸ 203108 φορτηγὸ καὶ κατόπιν σὲ ἕνα μοτοποδήλατο.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Κυρ. Καρακούλια, μαθήτρια, 7 ἐτῶν, τὴν ὁποία παρέσυρε παρὰ τὸ 34 χλμ. τῆς ὁδοῦ Ἀλεξανδρουπόλεως—Ὀρεστιάδος, τὸ 69749 φορτηγό.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σταῦρος Ἀποστόλου, ἐτῶν 45, ποὺ παρεσύρθη στὴν Ἱερὰ ὁδὸ ἀρ. 220 ἀπὸ τὸ Δ.Χ. 43031 λεωφορεῖο ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Σπ. Ἀξελῆς.

— ΚΟΠΗΚΕ στὰ δύο τὸ ταξὶ ποὺ ἦταν σταματημένο στὴν ὁδὸ Νικοπόλεως καὶ πάνω στὸ ὁποῖο ἔπεσε μὲ σφοδρότητα πούλμαν, τοῦ ὁποίου ὁ ὁδηγὸς ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ ἀναζητεῖται.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ θανάσιμα ὁ Εὐάγ. Κυριαζῆς, ἐτῶν 84, ποὺ τὸν παρέσυρε, στὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν ἀριθ. 254, τὸ Ι.Χ 187500, μὲ ὁδηγὸ τὸν Σωτ. Πράπα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Ἰωάν. Γεωργούσης, ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. 185-415, τὸ ὁποῖο παρεξέκλινε τῆς πορείας του, στὴν πλατεία Συντάγματος, καὶ ἔπεσε πάνω στὸ κράσπεδό της.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ πέντε: ὁ Δημοσθένης Γιαννακός, ὁδηγός, ἡ σύζυγός του Μαρία, ὁ πατέρας του Σπῦρος, ἡ μητέρα του Βασιλικὴ καὶ ὁ Ἀντ. Λιούνης, ὅταν τὸ Ι.Χ. ποὺ ὁδηγοῦσε συνεκρούσθη μὲ αὐτοκινητάμαξα, στὴν ἰσόπεδη διάβαση (ἀφύλακτη) τοῦ 20ου χιλμ. τῆς ὁδοῦ Ἄργους—Κορίνθου.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Χρυσ. Τσαντούλη τὴν ὁποία παρέσυρε καὶ διεμέλισε αὐτοκινητάμαξα τῆς γραμμῆς Βόλου—Καλαμπάκας.

Ν. Α.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ηὐδόκησε νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας κ. Εὐάγγελον Καραμπέτσον τὸ κάτωθι εὐχαριστήριον τηλεγράφημα:

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
Πρωτ. Φ. 1720) 151) 1586 Ἀνάκτορα τῇ 4 Ἰουνίου 1966

ΠΡΟΣ: Ἀρχηγὸν Ἀστυνομίας Πόλεων

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα διὰ τὰς εὐχάς του, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν Γενεθλίων Αὐτοῦ.

Ἀντιστράτηγος Ν. ΠΑΠΑΡΡΟΔΟΥ
Α) Σ.Ο.Α.Μ.

***

Ἐλάβομεν τὰς κατωτέρω δημοσιευομένας εὐχαριστηρίους ἐπιστολάς:

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΛΥΚΕΙΟΝ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ Ἐν Καισαριανῇ τῇ 28 Μαΐου 1966
Ἀριθ. Πρωτ. 205

Πρὸς
Τὸν Ἀξιότιμον κ. Ἀρχηγὸν Ἀστυνομίας Πόλεων
Εἰς Ἀθήνας

Αἰσθανόμεθα χρέος καὶ ἐπιτακτικὸν καθῆκον, φίλτατε κύριε Ἀρχηγέ, νὰ ἐκφράσωμεν ὑμῖν τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας μας, διότι μετὰ συγκινητικῆς προθυμίας διεθέσατε πολυμελὲς τμῆμα τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Σώματος καὶ τὰ μέγιστα συνετελέσατε εἰς τὴν ἐν τῷ Γυμναστηρίῳ Καισαριανῆς, τὴν 22αν Μαΐου ἐ.ἔ., ἐπιτυχῆ τέλεσιν τῶν ἐτησίων γυμναστικῶν ἐπιδείξεων τῶν μαθητῶν Γυμνασίου καὶ Λυκείου.

Ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἐπιθυμοῦμεν νὰ σᾶς βεβαιώσωμεν, ὅτι ὀφείλεται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς ὑμᾶς καὶ τοὺς μετ' ἰδιαζούσης ἀρτιότητος καὶ πληρότητος, ἀξίους παντὸς ἐπαίνου καὶ συγχαρητηρίων, προθύμους ἐκτελεστὰς ἐμβατηρίων καὶ χορῶν ἐξαιρέτους ὑπαλλήλους τοῦ Σώματος Ἀστυνομίας Πόλεως Ἀθηνῶν.

Ἐπὶ τούτοις παρακαλοῦμεν νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης μας καὶ τῆς ἀπείρου ἐκτιμήσεώς μας, μεθ' ὧν,

Διατελοῦμεν φιλικώτατα
Ὁ Διευθυντὴς Λυκείου Καισαριανῆς
Ε. Γ. ΚΑΛΟΓΕΡΑΣ
Γυμνασιάρχης

***

ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΤΟΣΙΤΣΕΙΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ
ΑΡΣΑΚΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 19 Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰουνίου 1966
ΤΗΛΕΦ. 538.041

Πρὸς
Τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων
Ἔνταῦθα

Ἡ φιλοφροσύνη καὶ ἡ προθυμία, μεθ' ὧν ἐδέχθητε τὴν συμμετοχὴν τῆς ὑφ' ὑμᾶς Φιλαρμονικῆς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μουσικοῦ προγράμματος τῶν γυμναστικῶν

ἐπιδείξεων τῶν ἐν Ἀθήναις σχολείων τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας, ὡς καὶ ἡ συμβολὴ αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, συνεκίνησεν ἡμᾶς βαθύτατα.

Ἐκφράζομεν τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας μιας, τόσον εἰς τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Φιλαρμονικῆς καὶ τὸν ἐκτελεστὴν τοῦ προγράμματος, ὅσον καὶ εἰς τὸ λαμπρὸν Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τὸ ὁποῖον ἐπαξίως ἡγείσθε. Τοιοῦτοι μουσικοὶ τιμοῦν τὴν τέχνην τὴν ὁποίαν ἀσκοῦν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν εἰς ἣν ἀνήκουν.

Εὐχαριστοῦντες,

Διατελοῦμεν μετὰ πάσης τιμῆς
Οἱ Διευθυνταὶ τοῦ Λυκείου — Τοῦ Γυμνασίου

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους: 1) Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α΄ κ. Σακελλαρίου Βασίλειον, 2) Ἀστυνόμον Α΄ κ. Πλατίτσαν Γεώργιον, 3) Ἀστυνόμους Β΄ κ.κ. Φρυδᾶν Κωνσταντῖνον καὶ Νικολόπουλον Ἰωάννην, 4) Ὑπαστυνόμους Α΄ κ.κ. Φρυδᾶν Κωνσταντῖνον καὶ Πάτσιον Χριστόφορον, 5) Ἀστυφύλακας κ.κ. Γαλιῶτον Κυριάκον, Κατσούλην Ἠλίαν, Μεντζελόπουλον Παναγιώτην, Γούναρην Σπυρίδωνα, Γεωργόπουλον Παναγιώτην, Μητρονάσιον Κωνσταντῖνον καὶ 6) Ἀστυφύλακα κυρίαν Παπαδάκη Δέσποιναν, διότι ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α΄ (Σακελλαρίου Βασιλείου) καὶ τὴν προσωπικὴν τούτου ἐπίβλεψιν, ἐργασθέντες ἅπαντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, δραστηριότητος, ἰδιαζούσης ἐπιμελείας, μεθοδικότητος καὶ ὀξυδερκείας, ἕκαστος εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του καὶ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐκθέσαντες καὶ εἰς προφανῆ κίνδυνον τὴν ζωήν των, ἐπέτυχον τὰς μεταμεσονυκτίους ὥρας τῆς 16—17) 4) 66 τὴν σύλληψιν τοῦ Λούκη Ἰωάννου, μέλους σπείρας λαθρεμπόρων συναλλάγματος καὶ παραπομπὴν τούτου εἰς τὴν Δικαιοσύνην, προκαλέσαντες οὕτω, διὰ τῆς ἐπιτυχίας των ταύτης, τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ ἡμερησίου Τύπου καὶ τοῦ Κοινοῦ ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) Ὑπαστυνόμον Α΄ κ. Λάγιον Θεόδωρον, Προϊστάμενον τῆς ὁμάδος Διώξεως Κοινοῦ Ἐγκλήματος τοῦ Τμήματος Γενικῆς Ἀσφαλείας Πατρῶν, 2) Ἀνθυπαστυνόμον κ. Ἀρώνην Κωνσταντῖνον καὶ 3) Ἀστυφύλακας κ.κ. Κωνσταντόπουλον Ἀπόστολον, Καρμίρην Πέτρον, Διαμαντόπουλον Διονύσιον, Στεφανόπουλον Χρῖστον καὶ Δρούκαν Ἰωάννην, διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ὑπηρεσίας, ἐπιδείξαντες ἅμα καὶ ἰδιάζουσαν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν, σύλληψιν καὶ παραπομπὴν εἰς τὴν Δικαιοσύνην σπείρας, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἡ σπεῖρα τοῦ Βλάχου», κλεπτῶν αὐτοκινήτων καὶ διαρρηκτῶν καταστημάτων καὶ περιπτέρων, προκαλέσαντες οὕτω, διὰ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης, τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ Τύπου καὶ τοῦ Κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως ,ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Γαλιῶτον Κυριάκον, καὶ Γεωργόπουλον Παναγιώτην, διότι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, δραστηριότητος, ἰδιαζούσης ἐπιμελείας καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν, σύλληψιν καὶ παραπομπὴν εἰς τὴν Δικαιοσύνην σπείρας λαθρεμπόρων ξένου συναλλάγματος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Παυλίτιναν Γεώργιον τοῦ Φωτίου καὶ Δη-

μητρακῆν Παναγιώτην τοῦ Νικολάου, διότι τὴν 3.25΄ ὥραν τῆς 2 - 3.2.66, ἐκτελοῦντες ὑπηρεσίαν ἐπὶ περιπολικοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἀναπτύξαντες ἀσυνήθη καὶ ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ πρωτοβουλίαν, ἐπιδείξαντες δ' ἅμα θάρρος καὶ ψυχραιμίαν, ἐπέτυχον τὴν ἐπ' αὐτοφώρω σύλληψιν τοῦ κακοποιοῦ Γιουλιτσάνη Νικολάου, ἀρχηγοῦ σπείρας κλεπτῶν, προκαλέσαντες διὰ τῆς ἐπιτυχίας των ταύτης τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ Τύπου καὶ τῶν παθόντων ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Παρητήθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Γεωργίου Ἀθανάσιος τοῦ Γεωργίου καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ ὁ βαθμὸς τοῦ Ὑπαστυνόμου Β΄ τάξεως, λόγω συμπληρώσεως 25ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς 5ετοῦς τοιαύτης εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου. Διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ Ἀστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του.

— Ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του ἀπὸ 30.4.1966 ὁ Ἀστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Παπαγεωργίου Σταῦρος τοῦ Γεωργίου, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ διατηρηθεὶς εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, ἐκτὸς ὀργανικῶν θέσεων, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Ν. 4331) 1963 καὶ Ν.Δ. 4371) 1964, καθ' ὅσον συνεπλήρωσεν ἤδη 35ετῆ πραγματικὴ συντάξιμον ὑπηρεσίαν, δυνάμει τοῦ Ν. 4448) 1964.

— Διεγράφη τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἀπὸ 1.6.1966 ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Βασιλᾶς Ἐμμανουὴλ τοῦ Ἀντωνίου, κριθεὶς ἀπολυτέος διὰ λόγους ὑγείας, ὡς καταστὰς σωματικῶς ἀνίκανος πρὸς περαιτέρω ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας.

— Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Σταθόπουλος Ἀλέξανδρος, Κουνελάκης Ἐμμανουήλ, Λευθεριώτης Σπυρίδων, Ζουριδάκης Θεόδωρος, Κουτσογιάννης Παναγιώτης, Κουμπαρούλης Δημήτριος, Τζωρτζακάκης Γεώργιος καὶ Χρυσανθόπουλος Νικόλαος.

***

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΥΝΕΡΓΕΙΟΝ Α. Α. Π.

— Ἀπὸ 1ης Ἰουνίου ἐ.ἔ., ἡ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, λόγω τοῦ ἐξαιρετικοῦ αὐτῆς ἀστυνομικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἐνδιαφέροντος, μετετέθη κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας τῆς Παρασκευῆς. Οὕτω, θὰ μεταδίδεται καθ' ἑκάστην Παρασκευὴν καὶ ἀπὸ 20.30—21 ὥρας, ἀπὸ τὸν Κεντρικὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος.

— Ἀπὸ τῆς 25ης Ἰουνίου ἐ.ἔ., ἀρχίζουν αἱ θερινὰι προβολαὶ τοῦ κινηματογραφικοῦ συνεργείου τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς ἀνοικτοὺς χώρους. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει ἐνδιαφέροντα μορφωτικὰ καὶ ψυχαγωγικὰ φίλμς, ποικίλου περιεχομένου, ὡς καὶ ἐλαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια.

Τὸ κινηματογραφικὸν συνεργεῖον τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων θὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ἑξῆς συνοικίας κατὰ τὰ τέλη μηνὸς Ἰουνίου:

— Σάββατον 25 Ἰουνίου, τὴν Ἀνάληψιν Βύρωνος.

— Δευτέραν, 27 Ἰουνίου, τὰ Ταμπούρια Πειραιῶς καὶ τὸ Ἀναμορφωτικὸν Ἵδρυμα Κορυδαλλοῦ.

— Τὴν Τρίτην 28 Ἰουνίου, τὰ Τουρκοβούνια καὶ τὸ Γηροκομεῖον Ἀθηνῶν.

— Τὴν Τετάρτην 29 Ἰουνίου, τὴν Καισαριανὴν καὶ τὰς Τεχνικὰς Σχολὰς Κέντρου Ἀποκαταστάσεως Πολιτικῶν Ἀναπήρων.

— Τὴν Πέμπτην 30 Ἰουνίου, τὴν Δραπετσώνα Πειραιῶς καὶ τὸ Πρεβαντόριον Ὁμίλου Φίλων Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, εἰς Ἑκάλην.

— Μὲ ἰδιαιτέραν ἐπιτυχίαν μετεδόθη τὸ Σάββατον 11 Ἰουνίου, ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῆς Τηλεοράσεως Ἐνόπλων Δυνάμεων (Γεωγραφικὴ Ὑπηρεσία Στρατοῦ) ἡμίωρον ἀστυνομικὸν πρόγραμμα, μὲ ὁμιλητὴν τὸν Ὑπαστυνόμον Α΄ κ. Σπῦρον Ηλιόν. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε καὶ προβολὴν ταινίας ἀστυνομικῶν ἐπικαίρων.

Κάθε Παρασκευὴ

Ὥρα 20.30′ - 21

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος.

Εἶναι πάντα ἐπίκαιρη, διδακτική, ἐνδιαφέρουσα.

Μία Ἐκπομπὴ χρήσιμη γιὰ κάθε Ἑλληνικὸ σπίτι.